SCORPIONUL AURIU

SAX ROHMER

poche select

SAX ROHMER

SCORPIONUL AURIU

Versiune romaneasca:
„ANONIMUS"

Bibliotecă personală
C. N. HLUSAC
Nr. 624/9143

EDITURA „FANTOMAS"
2003 – Bucuresti

DUPA ORIGINALUL
IN LIMBA ENGLEZA
„ HO – FI "

LA REALIZAREA ACESTEI CARTI
AU COLABORAT :

HLUSAC NICOLAE
NECULA STELIAN
PREJOIANU SICA
IANCU ION

SCORPIONUL AURIU
de SAX ROHNER

PRIMA PARTE: OMUL CU CAGULĂ

Cap.I. UMBRA UNEI CAGULE

Dr. Stuart Keppel, membru al Asociației Regale de Medicină, a tresărit brusc din somn, scăldat într-o sudoare rece. Razele lunii pătrundeau pe fereastră, fără să atingă și patul, deci nu asta a fost cauza trezirii. O vreme a rămas nemișcat, ascultând dacă nu cumva vreun zgomot străin i-a tulburat somnul, de altfel foarte sănătos. Jos, la parter, nu se mișca nimic. Ferestrele erau larg deschise, lăsând să pătrundă în interior murmurul străzii, atât de caracteristic Londrei la miezul nopții. A privit cadranul luminos al ceasului, care arăta două și jumătate. Răsăritul nu era departe. Stuart simțea apăsarea zăpușelii nopții și era convins că aceasta i-a provocat atât trezirea, cât și starea sufletească neplăcută. Neauzind nici un zgomot, a constatat cu ciudă că îi este frică, ca și cum cineva sau ceva rău ar fi foarte aproape de el, poate chiar în cameră, acoperit de umbre. Fiorii de frică îl asaltau tot mai puternic.

Stuart s-a ridicat în pat, încet și cu grijă, privind în jur. Își amintea că așa s-a trezit odată în India și avea la

picioare o cobră mare, încolăcită. Dar acum, negăsind nimic neobişnuit, s-a sculat din pat. Brusc, a auzit un zgomot înfundat. S-a oprit înţepenit. Zgomotul s-a repetat.

– Cineva umblă jos în birou, a şoptit el.

Simţea că spaima care l-a cuprins e atât de mare, că dacă nu acţionează pe moment, îi va fi imposibil să mai facă ceva; dar şi-a amintit că, deşi luna luminează tot dormitorul, casa scării este în întuneric deplin. Aşa desculţ cum era, a luat de pe masă o lanternă electrică. Fascicolul alb de lumină a străbătut camera şi, în clipa aceea, s-a auzit o voce deosebită. Stuart nu ştia de unde vine, de sus, de jos, din camera alăturată sau de pe stradă. Dar pentru că s-a auzit imediat după zgomotul care l-a trezit, spaima l-a paralizat. Vocea aducea cu un urlet îndepărtat de lup, ceva groaznic şi dureros în acelaşi timp, ceva ce n-a auzit încă în viaţa lui şi era atât de îngrozitor, încât i-a întins nervii la maximum.

Din dansul razei de lumină a realizat că îi tremură teribil mâna şi din asta Stuart a concluzionat că probabil s-a trezit dintr-un coşmar, iar urletul fantomatic este ultima urmă a visului său.

S-a trezit brusc, a deschis uşa şi a luminat casa scărilor. S-a strecurat pe trepte în jos şi s-a oprit în faţa uşii biroului, ascultând. Nu se auzea nimic. Liniştea era totală. A deschis uşa şi a plimbat fascicolul de lumină al lanternei în jurul încăperii.

În final raza lanternei s-a oprit pe birou, o frumoasă piesă antică, cu o mulţime de sertare. Nu era nimic deosebit pe

biroul încărcat. Pipa trona deasupra cutiei cu tutun. Manuscrisele şi cărţile stăteau în dezordinea obişnuită, aşa cum le-a lăsat; între ele scrumiera plină cu tutun de pipă şi scrum de ţigări. Şi-n timp ce se uita la toate astea, a tresărit.

Unul din sertarele biroului era deschis pe jumătate.

Stuart stătea nemişcat, uitându-se uimit la birou. Nu se auzea nici un zgomot în încăpere. Încet, a plimbat raza lanternei în toate părţile. Şi-a studiat manuscrisele cu grijă. Sertarele erau împinse la loc, dar era clar că cineva le răscolise. S-a îndreptat spre uşă şi a apăsat întrerupătorul, aprinzând amândouă becurile. Întorcându-se şi-a aruncat ochii prin camera luminată. În afară de el nu era nimeni, camera era complet goală.

A revenit şi-n hol, dar holul era pustiu. Nimeni şi nimic nu întrerupea zgomotul casei şi totuşi simţea înfiorat o prezenţă în jurul lui.

-- Nervii mei nu sunt în ordine, a constatat el. Nimeni nu s-a atins de hârtiile mele, probabil că eu însumi am lăsat sertarul întredeschis.

A stins lumina şi a străbătut din nou camera revenind la uşă. Când să iasă ca să revină în dormitor, a simţit un uşor curent în aer. S-a oprit.

Şi din nou l-a încercat senzaţia stranie că ceva rău stă la pândă, foarte aproape de el. Stuart s-a întors şi a privit speriat spre uşa deschisă a biroului. Din nou a avut impresia că cineva se ascunde totuşi acolo şi, înhăţând un vătrai, s-a

întors la uşă. A făcut un singur pas în cameră şi s-a oprit brusc. L-a cuprins o groază, cum n-a simţit în viaţa lui.

La ferestre perdelele erau albe, spumoase... Şi, la lumina lunii, se contura puternic pe suprafaţa lor o umbră înaltă. Era conturul unui om cu cagulă!

Te-ar fi înspăimântat un simplu călugăr cu cagulă, darmite o asemenea apariţie după miezul nopţii. Umbra amintea de fraţii Misericordieni sau de oamenii Inchiziţiei!

Inima îi bătea nebuneşte, parcă să-i sară din piept. În groaza lui a vrut să urle, dar din gât nu i-a ieşit decât un geamăt răguşit.

Psihologia groazei este un teritoriu încă foarte puţin cercetat. Teribila umbră cu cagulă îl făcea pe Stuart să se creadă, în continuare, sub influenţa unui coşmar.

În timp ce privea înmărmurit apariţia, umbra cu cagulă s-a mişcat şi a dispărut.

Stuart a alergat spre fereastră, a dat perdelele la o parte, dar nu a văzut nimic în afară de pajiştea scăldată de razele lunii. Una din ferestre era larg deschisă. Pe pajişte nu era nimeni. Nu se auzea nimic.

– Doamna M'Gregor are din nou dreptate, întotdeauna uit să închid geamurile peste noapte! s-a gândit el.

A închis şi a blocat fereastra, a mai aruncat o privire peste pajiştea goală, după care a părăsit încăperea.

Cap.II. ALARMA M'GREGORILOR

Când dr. Stuart s-a trezit dimineaţa a încercat să-şi amintească ce s-a întâmplat peste noapte. S-a uitat la ceas: arăta ora şase. Nu era încă nici o mişcare în casă. S-a sculat şi şi-a luat halatul de baie. Se simţea perfect şi nu resimţea nimic de pe urma nervozităţii nocturne. Razele soarelui umpleau dormitorul. El a ieşit pe hol şi a coborât treptele. A găsit uşa biroului încuiată, cu cheia pe dinafară. A deschis-o, a intrat şi a aruncat o privire în jur. Simţea o uşoară dezamăgire. Exceptând mormanul dezordonat de manuscrise de pe birou, totul arăta aşa cum era când s-a dus să se culce. Dacă putea să aibă încredere în propriile senzaţii aici nimeni nu se atinsese de nimic.

Nu s-a mulţumit cu controlul superficial şi a luat la rând toate hârtiile importante. S-a convins din nou că nu s-a umblat la ele. Prin perdele, unde palida rază a lunii a luminat conturul omului cu cagulă, acum se revărsau raze de soare. Desfăcând perdelele a studiat cu atenţie cercevelele. Erau neatinse.

– Ce coşmar deosebit! a şoptit şi s-a hotărât ca, după baie şi îmbrăcat, să-şi descrie visul pentru „ASOCIAŢIA DE CERCETĂRI PSIHICE" din care făcea el însuşi parte.

După jumătate de oră, când casa a început să se trezească, s-a aşezat la birou şi a început să-şi scrie notiţele.

Stuart avea în jur de 32 ani, era şaten, arătos şi era un holtei foarte comod care, deşi nu era mânat de ambiţie, era

considerat un medic de excepţie. Lucra pentru „FACULTATEA FARMACEUTICĂ TROPICALĂ" din Liverpool. A petrecut câţiva ani în India, studiind otrăvirile cu venin de şarpe. Avea cabinet într-una din suburbiile oraşului. A cumpărat acest cabinet ca să facă cămin unei fete care, în ultima clipă, a anunţat că nu vrea să împartă acest cămin cu el. De atunci au trecut doi ani, dar Stuart a rămas foarte marcat de acest eşec.

După ce a terminat de descris visul, a pus notiţele într-unul din sertare şi a uitat de întreaga afacere. Ziua se anunţa de-a dreptul plictisitoare şi orele se târau obosite. Simţea că ceva pluteşte în aer. Aştepta ceva sau pe cineva. Nu-l prea trăgea inima să-şi studieze starea sufletească. Ştia că, dacă o va face, va fi, poate, ceva foarte simplu, dar se temea de o concluzie cu care nu voia să dea ochi.

În aceeaşi seară, pe la ora zece, a fost chemat la un bolnav. Când s-a întors, s-a dus ca de obicei, direct în birou, lăsându-şi bastonul, pălăria şi geanta pe bancheta din hol. Ardeau toate lămpile şi făcările din cămin jucau pe cărţile din bibliotecă, creând o atmosferă foarte plăcută.

Doamna M'Gregor, o scoţiană căruntă şi foarte îngrijit îmbrăcată, chiar punea pe foc când a intrat el.

– Este inutil focul în seara aceasta, d-nă M'Gregor, zise el. Găsesc că vremea este prea caldă.

– Luna mai este foarte înşelătoare, d-le Keppel, răspunse bătrâna menajeră, care îl trata ca pe propriul său fiu.

Câteva bucăţi de lemn fac mai mult decât un vagon de medicamente. Şi daca vreţi să-mi spuneţi că vă schimbaţi hainele de iarnă cu cele de vară, atâta pot să mai adaug, că sper că bolnavii dvs. au mai multă grijă de ei decât dvs. înşivă.

Înainte de a ieşi, cu mâna pe clanţă, se întoarse şi-i spuse:

– Mr. Keppel, acum o jumătate de oră v-a căutat o d-nă străină.

Stuart şi-a ridicat ochi cu un viu interes:

– D-ra Dorian! A lăsat vreun mesaj?

– A spus că se va întoarce, a răspuns d-na M'Gregor şi, după o clipă de şovăire, a adăugat: v-a aşteptat cu multă răbdare.

– Sincer îmi pare rău că am fost reţinut! De cât timp a plecat?

– Chiar adineauri. Abia cu 2 - 3 minute în urmă. Sper că nu se simte mai rău!

– Mai rău?

– Fata dorea foarte, foarte mult să vă vadă.

– Păi, ştiţi, vine de foarte departe.

– Aşa mi-a dat şi mie să înţeleg, a adăugat uscat d-na M'Gregor. A venit într-o minunată limuzină.

Stuart făcu o mină încurcată şi a continuat pe un ton jignit:

– D-nă M'Gregor, dumneata gândeşti despre mine ca o mamă! Totuşi, constat că, ori de câte ori vorbeşti despre

Miss Dorian, eşti foarte rezervată. Cu ce se deosebeşte ea de celelalte paciente ale mele? -- şi-n timp ce întreba, inima îi şoptea că într-adevăr, se deosebeşte foarte mult de toate femeile din lume.

D-na M'Gregor la întrebat, privindu-l scrutător:

-- Şi celelalte paciente poartă blănuri pe care nu le-aţi putea plăti din venitul pe şase luni?

– Din păcate, nu poartă! Celorlalte le ajung şalurile colorate, tocmai de aceea binecuvântez accidentul care a adus-o pe Miss Dorian la mine!

-- Deci, este într-adevăr pacientă! -- constată cu îndoială d-na M'Gregor.

– Ce aţi crezut? Suferă de insomnie!

N-na, nici nu mă mir!

-- De ce spuneţi asta?

– Păi d-le Keppel, fiule, dumneata o să te superi acum, că sunt aşa o bătrână guralivă, dar cunosc bărbaţii, ştiu de ce sunt în stare pentru un obraz frumos, pentru doi ochi strălucitori. Durere, de nimic bun! Şi deja am auzit a doua oară „semnalul de alarmă"!

Stuart a tresărit surprins:

– Scuzaţi-mi neştiinţa! D-nă M'Gregor, despre ce este vorba? Despre ce „semnal de alarmă" vorbiţi?

Bătrâna s-a aşezat în fotoliul de pe birou, clătinând îngândurat din cap:

– Păi despre ce altceva decât despre „alarma" M'Gregorilor! a răspuns în şoaptă.

Stuart s-a sprijinit de colţul biroului.

– „Alarma" M'Gregorilor! a repetat el.

– Sigur că da! Se spune că unul din gornişti de luptă ai lui Rob Roy suflă în cornul lui, ori de câte ori un M'Gregor sau cineva iubit de ei este în primejdie.

Stuart şi-a ascuns un zâmbet.

– Binevoitoare şi melancolică afirmaţie a explicat el.

– Asta-i sfânt, fiule, cum te aud vorbind; tot aşa de clar am auzit acum 30 de ani la Invererag „alarma", când o femeie anume mi-a trecut pragul! Şi la fel de clar am auzit urletul cornului de luptă, când miss Dorian a călcat prima oară în casa asta!

Cu bunăvoinţă, dar şi cu un real interes, Stuart a întrebat:

– Dacă-mi amintesc bine, miss Dorian a fost pe la noi acum o săptămână, chiar când mă întorceam de la spital?

– Vă amintiţi bine, mr. Keppel!

– Şi când, exact, aţi auzit aceea: „alarmă"?

– Cu două minute înainte să ajungeţi, şi acum am auzitdin nou.

– Ce? În noaptea asta?

– Adineauri! M-am uitat pe fereastră!

– Şi l-aţi zărit pe gornistul lui Rob Roy?

– Ei băiete, d-ta râzi de o bătrână! Nu, dar am văzut-o pe miss Dorian plecând şi, peste o clipă, d-ta dădeai colţul.

– De-ar fi aşteptat încă două minute! Şopti Stuart. Eh, nu-i nimic, poate se va întoarce. Şi spuneţi-mi, numai în două ocazii aţi auzit sunetul misterios?

– Nu, d-le! Vă asigur că îl aud ori de câte ori se anunţă vreo primejdie. Şi azi noapte, spre zori, m-a trezit sunetul acesta de corn, asemănător cu un urlet de lup şi mi-a trebuit destul de mult timp până să-mi treacă groaza şi să readorm.

– Ce curios! Sunteţi sigură că nu a fost doar o închipuire?

– Domnule, d-ta nu mă iei pe mine în serios!

– Mrs. M'Gregor - se aplecă Stuart peste birou, cu mâinile pe umerii ei, - d-ta mi-eşti a doua mamă! D-ta crezi că eu râd de d-ta, dar nu este adevărat. Această moştenire a M'Gregorilor este legată de o tragedie din viaţa dumitale şi de aceea eu o respect şi te cred! Dar nu te îngrijora pentru miss Dorian. În primul rând, ea mi-e pacientă, iar în al doilea, eu sunt doar un medic de suburbie. Noapte bună, mrs. M'Gregor. Nu te mai deranja, Mery o va conduce pe miss Dorian, dacă se mai întoarce.

Mrs. M'Gregor s-a îndreptat greoi spre uşă:

– Eu însămi am s-o conduc în casă şi tot eu am s-o conduc şi afară! zise ea şi ieşi.

Cap.III. COADA SCORPIONULUI

Stuart s-a așezat la birou și a început să-și aranjeze mecanic hârtiile. După aceea și-a umplut pipa, dar privirea lui pierdută dovedea că tot la miss Dorian se gândea.

Până nu a văzut-o pe această superbă femeie, era convins că nu va mai fi niciodată îndrăgostit. Această miss l-a convins însă de contrariul. Era cea mai drăguță, cea mai fermecătoare femeie pe care a vazut-o vreodată. De când a vazut-o prima dată, nu și-o mai putea alunga din minte. Habar n-avea cine este, nu știa nici măcar de ce naționalitate este, dar bănuia că are și sânge asiatic. Cu toate că, bănuia el, nu avea nici 20 de ani, se îmbrăca ca o femeie de lume. Nu venea decât seara.

Da, se gândea el, venea numai seara și întotdeauna singură.

– Dacă mă mai gândesc mult la ea, o să-mi închipui că este o prințesă deghizată! Zise el înfuriat.

Se surprinse oftând din greu și scoase din sertar lucrarea sa „Otrăvuri de șarpe și antidoturile lor", la care lucra de mult. Din sertar căzu și plicul cu raportul despre întâmplările din noaptea trecută. L-a recitit îngândurat. Raportul nu era edificator. Amintirea întâmplărilor era umbrită de starea de somnolență de după. Și, cu toate că acum vedea clar că ceva lipsește din raport, nu putea să-și dea

seama ce. Dar imaginea umbrei cu cagulă îi revenea obsedantă şi clară în minte. Şi acum se îngrozea!

A început să-şi verifice din nou sertarele, apoi s-a întrerupt nervos.

– Oare ce dracu' putea să caute să fure din sertarele mele de medic sărac? Gândi el cu voce tare. Pe viitor nu mai mănânc somon rece cu castraveţi la cină! - hotărî el.

Aruncă raportul pe birou şi reluă studiul asupra otrăvurilor, când cineva bătu la uşă.

– Poftim, strigă Stuart nervos şi se întoarse spre uşă. O văzu pe Mery.

– Vă caută d-l inspector de poliţie Dunbar, d-le!

– Bine, bine! - îşi înăbuşi Stuart un oftat. Să intre!

Cel care intră era un bărbat neobişnuit de slab şi de înalt. Avea părul şi hainele la fel de dezordonate, iar gura aspră, cu buzele ca o lamă de cuţit, era mascată de o mustaţă stufoasă. Pe faţa lui ascuţită, doar ochii dădeau o notă deosebită: erau maronii gălbui, ca ai unui leu şi privea când îngrozitor de aspru, când gânditor sau blând.

– Bună seara, d-le doctor, sper că nu deranjez, sună vocea lui Dunbar, foarte blând şi plăcut.

– De loc, de loc, d-le inspector – l-a asigurat Stuart. Vă rog să vă faceţi comod în fotoliu şi să vă umpleţi pipa.

– Mulţumesc. Se face – răspunse Dunbar, scoţându-şi pipa. Am venit să vă întreb dacă pot primi lămuriri despre un lucru pe care acum l-am întâlnit?

-- Ceva din meseria mea? -- întrebă Stuart, cu o privire devenită subit profesională.

-- Se presupune că e un caz de otrăvire, deşi eu nu împărtăşesc presupunerea – răspunse detectivul, care nu o dată apelase în trecut la cunoştinţele de specialitate ale dr. Stuart. Bănuiesc că de data asta e vorba de un caz foarte deosebit!

Inspectorul şi-a pus pipa umplută, dar neaprinsă pe birou, după care a scos dintr-unul din imensele lui buzunare un carnet de însemnări burduşit, din care a extras un mic obiect, învelit în hârtie de mătase. A dezvelit obiectul şi l-a pus pe birou.

-- Spuneţi-mi d-le doctor, ce-i asta? V-aş rămâne îndatorat!

Stuart s-a aplecat deasupra obiectului. Era o bucată de aur foarte deosebit prelucrată şi incizată. O bucată lungă de aproape un inch, în formă de semilună, compusă din şase părţi ovoidale, legate între ele, iar ultima bucată se ridica în sus. Prima şi cea mai mare bucată avea capătul zimţuit, probabil că acolo a fost legată de vreo bijuterie de pe care a fost ruptă, dacă cumva acest obiect făcea parte dintr-o bijuterie.

Stuart şi-a ridicat mirat privirea:

– E cea mai curioasă bucată de bijuterie pe care am văzut-o vreodată, probabil de origine indiană – zise el.

Inspectorul îşi aprinse pipa, aruncând chibritul în cămin.

– Dar ce imită? -- întrebă el.

– Oh, privitor la asta, răspunse Stuart - tocmai de aia am spus „cea mai curioasă" bucată de bijuterie, pentru că nu cred să existe femeie care să poarte ceva atât de respingător. E o bucată din coada unui scorpion!

– Zău? tresări inspectorul cu ochii lui galbeni sclipind de satisfacție. Asta am susținut și eu, dar Sowerby insista să mă convingă că asta e trunchiul unui palmier!

– Nu a gândit rău, dar în natură nu pot semăna, doar la această scară! Pot să aflu de unde aveți obiectul?

– De asta am venit, doctore! Acum, când sunt convins că e o coadă de scorpion, deja văd mai clar. D-ta ai călătorit în Răsărit și ai trăit în Răsărit, și astea sunt două lucruri distincte.

Deci, în perioada când ai trăit în India, în China, în Birmania, deci prin zonele alea, te-ai întâlnit vreodată cu vreo credință, sau sectă care deviniza scorpionul?

Stuart și-a aplecat fruntea gânditor, scărpinându-se la bărbie cu coada pipei. Dunbar îl privea nerăbdător.

– Bea un wisky cu sifon, inspectore – zise Stuart îngândurat. Găsești totul pe măsuță. Până atunci eu mă gândesc.

Dunbar a dat din cap, s-a ridicat și s-a întors cu două pahare pline pline, din care a pus unul în fața lui stuart.

– Care-i răspunsul, doctore? – întrebă el.

– Răspunsul este: nu. Nu cunosc nici o sectă care divinizează scorpionul; dar odată, în China, la Su-Ciuan, am

trăit o întâmplare deosebită, pe care nu mi-am putut-o explica niciodată, dar care pe d-ta te va interesa.

Era cu câteva minute înainte de apusul soarelui şi eu mă grăbeam să nu mă prindă întunericul pe drum. L-am îndemnat pe băiatul cu rişca să se grăbească şi să treacă peste canal pe podul Wu-Men. Băiatul alerga bine, şi deja coboram panta spre pod, când a scăpat rudele rieşei, s-a prăbuşit în genunchi şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

– Închide ochii, stăpâne! – mi-a şoptit. Vine Scorpionul!

M-am aplecat nervos spre el, era să zbor din ricşă când a oprit aşa brusc, dar nu mă vedea, stătea ca un mic animal ghemuit la picioarele mele. Vedeam că suntem singuri, numai în partea cealaltă, în vârful pantei se vedea un om care cobora spre noi. Era un chinez înalt, plin de demnitate, sau cineva îmbrăcat în haine chinezeşti. Spun asta pentru că avea faţa acoperită cu un voal verde, gros.

– Avea faţa acoperită?

– Total! Şi pentru că îl priveam fix, baiatul parcă a simţit asta şi îmi şoptea îngrozit: Întoarce capul, stăpâne! Întoarce capul!

– Crezi că se referea la omul cu voal?

– Fără dubii! Bineînţeles, eu nu mi-am întors capul, dar era imposibul să-i deslueşesc trăsăturile, cu toate că a trecut chiar pe lângă mine. Cred că nu ne-a depăşit nici cu trei paşi, când băiatul a sărit în sus şi a început să alerge cu mine

parcă-l mânau diavolii! Cel mai curios lucru din toată afacerea e că nu l-am putut convinge să scoată o vorbă despre asta, oricât am încercat să-l conving sau să-l mituiesc! Am întrebat ulterior cel puțin o sută de chinezi, de la mandarin până la ultimul cerșetor, cine sau ce e „Scorpionul": toți mă priveau mirați și afirmau cu nerușinare că habar n-au despre ce vorbesc!

-- Curioasă povestire – constată Dunbar. Și când a fost asta, doctore?

-- Cu vreo cinci ani în urmă!

-- Se pare că are legătură cu cazul meu. Acum câteva luni, am primit instrucțiuni de la centru să urmărim peste tot: în presă, în teatre, restaurante, dar mai ales în lumea interlopă, orice informație verbală sau scrisă care se referă la scorpion. Suna așa de bizar pentru mine, că l-am întrebat și pe inspectorul șef, dar nici el nu știa mai mult. Se pare că acest cuvânt vine de la Paris, dar nici eu nu știu mai mult. Se pare că e în legătură cu moartea a numeroși oameni politici, dar pentru că nu s-a constatat nimic deosebit, nu știam ce să credem, până acum șase săptămâni – poate vă amintiți – când sir Frank Narcombe, vestitul chirurg, s-a prăbușit subit, în holul unui teatru din West-End și a murit.

– Îmi amintesc. A fost un caz cu totul deosebit. Trebuia autopsiat!

– E curios, și noi am cerut autopsie, cum afirmi și d-ta, dar familia chirurgului s-a împotrivit din răsputeri și ne-a

zădărnicit planul. Eu cred că aici e cheia! Lucrez de mai bine de o săptămână, am răscolit maldăre de hârtii, am anchetat zeci de oameni să găsesc o legătură între moartea lui sir Narcombe şi scorpion, şi degeaba! A fost o muncă îndrăcită, nici nu ştiam exact ce caut şi, până la urmă, am început să cred că nu e nimic adevărat! Până noaptea trecută, când poliţia fluvială a pescuit la „vârtejul Hanovra" -- ştii şi d-ta că e un loc vestit prin „lucruri găsite" – cadavrul unui bărbat cu faţa groaznic ciopârţită, ca şi cum ar fi trecut peste ea elicea unui vapor. Doar cu două lucruri am putea stabili identitatea lui: primul este un medalion pe care-l purta la încheietură, cu iniţialele G.M. şi cu numărul 49685 incizat, şi al doilea este -- asta!

– Ce? – întrebă Stuart.

– Coada scorpionului. Era înfiptă într-o ruptură a buzunarului de la vestă.

Cap.IV. D-RA DORIAN

A început să sune telefonul. Stuart ridică receptorul.

– Da, aici dr. Stuart. Inspectorul Dunbar e aici. Aşteptaţi!

Întinse receptorul lui Dunbar, care se sculase în picioare, auzindu-şi numele.

– Sowerby de la Scotland Yard vă caută!

– Hallo, Sowerby, dumneata eşti? -- întrebă Dunbar. Da, adineaori am ajuns aici. Cum? Max? Înţeleg bine, Max? Dumnezeule! E sigur numărul 49685? Bietul băiat, mai bine lucra cu noi, decât singur. Dar aşa a fost el întotdeauna! Aşteptaţi-mă, vin acolo în câteva minute! Şi în orice caz, să ştii Sowerby, că totul se leagă de afacerea cu scorpionul! Da, bucata de aur nu e un trunchi de palmier, e coada unui scorpion!

Puse receptorul jos întorcându-se către Stuart, care-l urmărea tot mai surescitat.

– Am dormit cu toţii! – strigă înspectorul. Max Gaston de la poliţia secretă franceză făcea cercetări de mai bine de o lună aici la Londra şi noi habar n-am avut!

– Max Gaston? – întrebă Stuart. Atunci sunt sigur că ne aflăm faţă în faţă cu o afacere foarte mare!

Ca unul care se ocupa şi cu ştiinţele juridice, Stuart îl cunoştea bine pe vestitul detectiv francez. Privi cu un nou interes bucata de bijuterie de pe birou.

– Bietul băiat! -- continuă Dunbar. Ne-am convins că al lui este cadavrul mutilat din Tamisa.

– Ce? Trupul lui Max Gaston?

– Parisul ne-a anunţat chiar astăzi că Max nu a mai trimis nici un raport de mai bine de o săptămână. Probabil că lucra în cazul morţii lui sir Frank Narcombe şi cu n-am ştiut nimic. Din păcate, nu există dubii! Medalionul, iniţialele şi

numărul îi aparţin! Acum mă duc acolo, nu mă însoţeşti, doctore?

– Aştept un pacient, inspectore – răspunse Stuart. Un caz deosebit. Dar sper să păstrăm legatura, în cazul scorpionului!

– Dacă nu asta era şi intenţia mea, nu te chemam la Yard cu mine. În orice caz, în afacerea asta se lucrează cu o otravă necunoscută, şi oricum aveam neapărată nevoie de cunoştinţele dumitale profesionale.

– Mă simt onorat, inspectore! Dar oricum, eu sunt doar un medic oarecare; de ce nu vă adresaţi lui Halesowen de pe Wimpole Street, el este o somitate!

– În schimb, dacă este adevărat ce cred Parisul, că sir Frank Narcombe a fost otrăvit, atunci e şi un mare cretin, deoarece el a diagnosticat atac de cord!

– Ştiu, endocardită purulentă. Poate avea dreptate!

– Dacă are dreptate, atunci ce dracu' voia Max Gaston cu coada asta în buzunar?

– Poate că între cercetările lui Max şi moartea lui sir Frank să nu fie nici o legătură!

– Pe de altă parte, poate că este. În final, sunteţi de acord să colaboraţi cu noi, în calitate de specialist?

– Bineînţeles, cu plăcere!

– Tariful îl stabileşti d-ta, doctore. Mai târziu te rechem, sau, poate trec din nou mâine dimineaţă.

Dunbar împachetă coada scorpionului, dar se răzgândi şi îl puse înapoi pe birou.

– Asta o las aici, doctore. Am încredere în d-ta şi, în plus, sunt convins că doreşti să studiezi mai amănunţit obiectul.

– În regulă – răspunse Stuart. Descuie un sertar şi puse obiectul lângă carnetul de cecuri, alături de câteva bijuterii, după care încuie sertarul la loc.

– Vă conduc până la staţie – zise el, simţind cum îl cuprinde din nou neliniştea.

Stuart stinse lămpile şi ieşiră amândoi.

La câteva minute după asta, o limuzină luxoasă opri în faţa casei, iar d-na M'Gregor o conduse pe miss Dorian în acelaşi birou şi aprinse din nou lumina.

– Îmi pare foarte rău – zise ea – dar dl. doctor chiar acum a ieşit. Oricum, sunt sigură că se întoarce în câteva minute!

Privită de aproape, miss Dorian era într-adevăr de o frumuseţe răpitoare. Înaltă şi subţire, cu trăsături asiatice, se potrivea perfect în cadrul european, prin luxul care o înconjura.

Avea nişte ochi mari şi negri, uşor alungiţi, iar părul, împletit după moda din haremurile răsăritului, avea sclipiri adânci de bronz.

Purta o rochie simplă, lungă, de culoarea purpurei, închisă la mijloc cu o centură cum numai prinţesele poartă, iar

pe umeri purta o stolă de vulpe argintie. Poşeta era toată bătută în perle, trădând munca unui artizan din India. Miss Dorian era o apariţie foarte greu de uitat pentru cel care a văzut-o o dată.

D-na M'Gregor, vizibil stânjenită, o invită să ia loc în fotoliu.

– D-ta mă îndatorezi -- îi răspunse miss Dorian, cu o voce joasă şi melodioasă, puţin şovăitoare, şi cu un uşor accent străin. Am să aştept puţin, dacă îmi permiteţi!

– Ei, ei -- zise d-na M'Gregor -- doctorul iar a lăsat focul să se stingă. Noroc că mai văd puţin jar!

Peste câteva clipe focul începu să ardă, iar ea se îndreptă spre uşă.

– Îmi permiteţi să folosesc telefonul? Deoarece doctorul nu este acasă, trebuie să anunţ că rămân să-l aştept.

-- Bineînţeles, cu toate că sunt sigură că doctorul se întoarce din clipă în clipă!

Abia se stinse ecoul paşilor d-nei M'Gregor, că miss Dorian sări din fotoliu şi scoase din poşetă un inel cu o mulţime de chei. Din câţiva paşi fu în faţa biroului şi, la o a treia încercare, încuietoarea sertarului pocni uşor, deschizându-se. La început nu văzu decât carnetul de cecuri şi bijuteriile, apoi de sub ele scoase un plic pecetluit, cu ceară roşie. Plicul purta următoarea adresă:

„Biroul obiectelor pierdute,

Poliţia capitalei,

New Scotland Yard, S.W.1"

Ochii îi luciră de bucurie, dar apoi privirea îi alunecă spre fundul sertarului, unde sclipea ceva. Îşi pironi ochii pe coada scorpionului, înmărmurită. Apoi, după un moment de şovăială, ridică receptorul. Tot privind spre uşă, chemă „Răsărit 89512". Deodat, începu să vorbească în şoaptă:

– Da! ... Vorbeşte Miska. Ascultaţi-mă! Una din chei se potriveşte! Am găsit plicul! Dar în acelaşi sertar am găsit şi o bucată de agrab (scorpion). Da, e ruptă! Probabil au găsit-o la el!

Deveni tot mai nervoasă:

– Să aduc? Plicul este foarte mare, nu cred să ...

De undeva, din afara casei, se auzi un urlet prelung, estompat şi dureros. Acelaşi pe care l-a auzit şi Stuart noaptea trecută ...

– Ah! – şopti fata – aud semnalul! Se întoarce doctorul!

Ascultă în receptor cu încordare.

– Da, da!

Privind tot timpul spre uşă, puse receptorul jos şi înhăţă plicul. Încercă să-l ascundă în poşetă, dar nu încăpea nici îndoit. Se repezi spre cămin, aruncând plicul în foc, în timp ce vătraiul căzu cu zgomot pe parchet.

Îngrozită, fugi înapoi spre birou, înhăţă scorpionul şi în momentul în care voia să-l arunce înapoi, în sertarul deschis, se auziră paşi pe hol, uşa se deschise şi intră Stuart.

Cap.V. PLICUL SIGILAT

-- D-ra Dorian! -- strigă Stuart fericit îndreptându-se spre ea cu mâna întinsă.

Fata îl urmărea, sprijinită cu spatele de birou. Deodată, Stuart observă sertarul deschis şi se opri. Expresia îi deveni surprinsă şi supărată. Fata plecă ochii şi, palidă ca o moartă, privi ţintă în faţa ei.

– Deci aşa! -- constată cu amărăciune Stuart. Am sosit la timp, miss Dorian! Scopul pentru care ţi-ai ales un medic de periferie începe să-mi devină tot mai clar. Oricum, aş putea stabili mult mai uşor diagnosticul, dacă aş ştii -- se întrerupse o clipă -- ce aţi scos din sertarul meu. Scoateţi tot ce mi-aţi furat din sertar şi adunaţi-vă, ca să aşteptăm venirea poliţiei.

Devenise dur de când a observat că e înşelat. Deci aşa se termina romanul, prinţesa visurilor lui nu era altceva decât o hoaţă! Femeia privi îngrozită spre el:

– Nu am luat nimic! -- strigă ea. O, daţi-mi drumul! Vă rog, vă rog foarte mult, lasaţi-mă să plec!

– Degeaba toate rugăminţile! Ce aţi furat?

– Nimic! Priviţi! Aruncă scorpionul pe masă. La asta mă uitam, dar nu voiam să fur!

Privi rugătoare spre el şi, la privirea superbilor ei ochi, Stuart simţi cum i se clatină hotărârea. Fata nu a venit la el ca să fure scorpionul, deoarece la prima vizită nici nu îl avea încă. Se simţea groaznic!

– Şi cum aţi deschis sertarul?

– Am...am o cheie care se potriveşte. Priviţi!

Luă legătura de chei de pe birou şi i-o arătă pe cea bună. Mâinile îi tremurau.

– De unde aţi primit cheia asta şi în ce scop? Întreb pentru ultima oară: ce aţi scos din sertar?

Femeia stătea cu capul plecat, sprijinită de birou şi se juca cu bijuteria. Culoarea începea să-i revină în obraji şi, privind-o, Stuart recunoscu în sinea lui că pe femeia asta nu o va putea da pe mâna poliţiei. Cu cât se gândea mai mult, îi revenea în minte coşmarul din noaptea trecută.

– D-ta nu răspunzi – zise el. Acum să vă mai întreb ceva! aţi mai încercat şi altădată să deschideţi acest sertar?

Miss Dorian ridică ochii spre el şi roşi.

– Am mai încercat de două ori – recunoscu ea – dar n-am reuşit!

– Aha! Şi, a mai încercat şi altcineva?

Fata tresări puternic şi se făcu palidă, ca o moartă. Se uită îngrozită la el.

– Altcineva? – şopti ea.

– Da, altcineva! Un om ... un om cu cagulă ...

-- Oh! - țipă ea și-și întinse mâinile către el. Nu mă întrebați despre EL! Nu am curaj să răspund, nu am ...

– Mi-ați răspuns deja, - zise Stuart rece și simți cum îl străbate un fior rece.

- - - -

Oh, vă rog ascultați-mă – șopti ea. Prima oară am mințit, e drept!

– Și acum?

– Acum ... acum am să spun tot adevărul.

– Că sunteți o simplă hoață?

– O, d-ta ești rău și fără milă! Mă judeci ca pe una din doamnele engleze! Poate că nici nu sunt devină că fac ce fac. În răsărit, femeia e sclavă și n-are voință proprie!

– Sclavă! – strigă Stuart nervos. D-ta nu semeni de loc cu sclavele din răsărit. Nu contest, ai sânge asiatic, dar ești educată, știi limbi străine, cunoști lumea. Și, în plus, deosebirea dintre bine și rău o știe și ultima sclavă.

– Și dacă știe și nu poate face nimic împotrivă?

Stuart dădu din mână a lehamite.

– D-ta vrei doar să-mi trezești compasiunea – zise el amar – dar nu mi-ai spus nimic ca să mă faci să te ascult în continuare. Exceptând consternarea mea de când știu ce ești, scopul dumitale mi-e de neînțeles. Eu nu sunt un om bogat. Dacă mâine aș vinde tot ce am, tot nu e mai mult de câteva sute de lire sterline. Și totuși, d-ta îți riști libertatea ca să cotrobăi în sertarele mele!

Nici o legătură! – strigă ea, în timp ce minunații ei ochi începură să strălucească supărați. Sir Franl Narcombe nici ... – începu să se bâlbâie și tăcu, mușcându-și buzele.

– Sir Frank Narcombe nici ... ? – întrebă el simțind că se apropie de dezlegarea tainei.

– Nu știu nimic despre asta – despre acest sir Narcombe!

Stuart râse ironic.

– Și poate și eu sunt în primejdie acum, cum a fost și vestitul chirurg, nu?

Întrebarea lui a provocat o reacție neașteptată. Miss Dorian și-a pus palmele ei fine pe umerii lui și Stuar se surprinse privind tot mai adânc în ochii ei mari și negrii.

– Dacă jur să spun adevărul, mă credeți? – șopti ea și degetele i se strânseră spasmatic pe umerii lui.

Stuart era dezorientat de apropierea trupului ei.

– Poate – zise el nesigur.

– Deci ascultați-mă! Da, sunteți în primejdie de moarte! Nu ați fost, dar acum sunteți! Și vă spun și de ce am venit! Pentru plicul din cămin! Nu am avut cum să-l ascund, și atunci l-am distrus!

Stuart întoarse capul spre cămin. Din plicul lunguiet se ridica un firișor alb de fum. Dacă focul era zdravăn, era de mult scrum, dar așa Stuart reuși să-l scoată întreg, doar puțin îngălbenit de căldură. Rămase cu el în mână dezorientat, nerealizând ce importanță putea avea plicul pentru ea.

Între timp, fata și-a înhățat mantoul și poșeta și a ieșit fugind, trântind ușa după ea.

Până s-a repezit Stuart după ea, ușa era încuiată pe dinafară. De data asta el era prizonier, și încă în propriul său

birou. Rămase câteva clipe dezorientat în fața ușii încuiate. Se auzi motorul unei mașini care demara.

Stuart stinse luminile, străbatu biroul întunecat și deschise fereastra. Sări afară și ocoli în fugă casa dar, până ajunse în față, strada era deja pustie.

În timp ce intra pe ușa din față, o văzu pe d-na M'Gregor ieșind din camera ei.

– Nu v-am auzit plecând – zise ea.

– E foarte posibil, dar uite că totuși am plecat!

– Ei, acum spuneți-mi și mie, d-le Keppel, ați auzit sau nu urletul de alarmă în noaptea asta?

– Nu, nu cred că am auzit ceva – răspunse Stuart răbdător. Cred că sunteți foarte obosită, iar eu nu mai aștept pe nimeni! Noapte bună!

– Noapte bună! zise ea, neascunzându-și îngrijorarea.

Stăpânindu-și nerăbdarea, Stuart se grăbi să intre în birou și luă în mână plicul cu pecete, după care trase perdelele, fără să mai închidă fereastra.

Privi din nou plicul. Deci, el a cauzat urletul fugubru, neomenesc care a precedat venirea omului cu cagulă și mai târziu a d-rei Dorian.

Puse plicul pe birou și-l privi multă vreme, după care privirea îi trecu la bucata de bijuterie. După un timp își dădu seama că, de fapt, asculta cu mare atenție atât zgomotele din afară, cât și pe cele din casă.

= „Acum sunteţi în primejdie. ÎNAINTE nu aţi fost ...” =

Oare să o creadă? Era aproape convins, că cel puţin în privinţa asta, ea nu-l minţise. Stuart surâse amar.

Ceasornicul de pe cămin bătu jumătate.

Cap.VI. ADJUNCTUL ŞEFULUI DE POLIŢIE

Inspectorul Dunbar ajunse în goană la sediul New-Scotland Yard – ului. Sări din maşină şi urcă treptele în goană, fără să mai folosească liftul. Ajuns în birou, aprinse lampa. Era o încăpere rece, neprimitoare, cu zidurile triste. Perdelele erau lăsate. Avea pe birou o lampă şi un telefon. După ce aruncă o privire roată prin biroul sărac mobilat, ieşi pe hol şi se duse în biroul şefului. Această încăpere era opusul biroului său. Era aşa de plin de mese, biblioteci, scaune, fotolii, că numai cu greu îşi zări şeful, aşezat într-un fotoliu şi înconjurat de un nor de fum de pipă. Şeful era mic şi slab, cu aspect diavolesc. Avea o mustăcioară neagră şi ochii mai negrii ca antracitul. Când zâmbea, etala două şiruri de dinţi foarte albi, care-i dădeau un aer mefistofelic. Fuma câte o sută douăzeci de ţigări egiptene pe zi şi avea degetele maronii.

– Bună seara, inspectore – zise el. Vii exact la timp! Aprinse o nouă ţigară. Am rămas mai mult în birou, altfel aflam ştirile mâine dimineaţă. Îşi puse degetul pe un obiect galben. Există o continuare neplăcută în cazul scorpionului!

-- Aşa am auzit şi eu, d-le. Pentru asta m-am întors la ora asta!

Adjunctul ridică o privire ascuţită:

– Ce v-a adus la Yard? -- întrebă el.

-- Ştirile despre Max!

Şeful se lăsă pe spetează.

-- Pot să vă întreb, inspectore -- zise -- ce fel de veşti aţi auzit şi cum?

Dunbar îl privi, fără să înţeleagă.

-- Sowerby m-a sunat acum o jumătate de oră. A făcut-o oare fără dispoziţia dumitale?

– Hotărât! Ce ţi-a transmis?

-- Mi-a spus -- zise Dunbar tot mai mirat -- că trupul găsit noaptea trecută de poliţia fluvială este al lui Max Gaston.

Şeful îi întinse o foaie de hârtie:

„Max Gaston este la Londra. Scorpion. Narcombe. Max nu mai transmite din 30, luna trecută. Suntem îngrijoraţi. Medalion de recunoaştere cu numărul G. M. 49685".

– Dar domnule, exact asta mi-a spus Sowerby mie!

– Tocmai asta e dubios, pentru că vezi, inspectore, eu tocmai am terminat de decodificat mesajul când ai bătut la uşă!

– Dar ...

-- Aici nu e nici un „dar", inspectore! Mesajul codificat mi-a sosit acum zece minute de la Paris. D-ta ştii

bine că nu avea cum să transpire vestea şi totuşi, inspectorul Sowerby ţi-a transmis acelaşi lucru acum o jumătate de oră!

Sunbar nu-şi găsea cuvintele.

– Dacă mesajul era fals – continuă şeful – cazul devenea o glumă proastă, dar aşa, am impresia că ne aflăm în faţa unei probleme foarte deosebite.

– Dar atunci, de unde putea Sowerby să ştie ...?

– Nu uita inspectore, că vocea se schimbă prin telefon. Sowerby are şi o intonaţie deosebită ...

– Uşor de imitat? Da, d-le, aveţi dreptate!

– Dar asta nu ne apropie de adevărata problemă: cine a trimis mesajul şi în ce scop?

În aceeaşi clipă, se auzi telefonul.

– Da. Cine vrea să vorbească cu el? Dr. Stuart Keppel? Faceţi legătura aici la mine!

Se întoarse către Dunbar.

– Dr. Stuart Keppel vrea să vă transmită ceva foarte deosebit! Şi telefonul, parcă tot la el l-aţi primit?

– Da, acolo.

– Aţi arătat şi bijuteria?

– Da! E coada unui scorpion.

– A! Şeful zâmbi drăceşte şi-şi aprinse o nouă ţigară. Şi Stuart e dispus să ne ajute cu cunoştinţele lui?

– Da, d-le.

Telefonul sună din nou.

– Aveţi legătura cu dr. Stuart.

– Alo, doctore, aici Dunbar!

O vreme ascultă vocea din receptor ...

– Vreţi să vin imediat doctore? O. K. În jumătate de oră sunt acolo!

– S-a întâmplat ceva deosebit la dr. acasă! Am impresia că acolo am fost sunat ca să fiu ademenit! Am să aflu toate amănuntele! Pot să mai dau un telefon?

Dunbar ridică din nou receptorul.

– Battersea 09-96! – zise el. Dr. Stuart? D-ta m-asi sunat acum câteva minute la Yard? Da, bine doctore! Vin imediat!

– Ai procedat bine, aprobă şeful dând din cap. Sunt informat că Sowerby a plecat de aici de câteva ore şi nu cred o clipă că el te-a informat!

– Asta n-o cred nici eu – răspunse Dunbar – dar încep să bănuiesc cine e în joc. Noapte buna! Cred că voi afla ceva într-adevăr important!

Cap.VII. CONŢINUTUL PLICULUI SIGILAT

Stuart a deschis personal uşa şi inspectorul s-a regăsit în acelaşi fotoliu în care stătuse nu demult. Focul abia mai pâlpâia în cămin şi în cameră se făcuse frig. Stuart se plimba nervos prin cameră.

– Inspectore – începu el – mi-e greu să vă servesc cu date în misterioasa afacere a scorpionului, dar acum vă pot servi fapte care adineaori mi-au ajuns la cunoştinţă. Acum văd deja clar că, fără să ştiu, de mai bine de o săptămână sunt implicat în afacere.

Dunbar îl privi surprins, dar nu spuse nimic. Stuart continuă.

– Acum două săptămâni am avut treabă în docurile West India. Mi-am petrecut seara cu un vechi prieten, ofiţer de marină pe un transatlantic. Intenţionam să plec la zece, să prind trenul, dar s-a făcut miezul nopţii până s-au despărţit invitaţii. Am refuzat invitaţia de a dormi pe vas, credeam că voi ajunge acasă cu tramvaiul şi pe jos. A început să plouă şi eu rătăceam prin beznă pe străduţele din West End. Chiar trecusem peste şoseaua de la Limehouse când am văzut apropiindu-se o lumină, din una din străduţele care duc jos la fluviu. Abia când m-am apropiat, am văzut prin ploaie un taxi staţionat, cu steagul sus, indicând că e liber.

– Liber? – l-am întrebat pe şofer.

– Cred că da, d-le – sună răspunsul. Încotro doriţi să mergeţi?

I-am spus adresa şi m-a adus acasă. Mă simţeam aşa de îndatorat şi mi-era şi milă de el pe ploaia care nu se mai oprea afară, aşa încât l-am invitat la un grog. A primit cu plăcere. Era un om inteligent şi am stat de vorbă vreo zece minute. Apoi am uitat de el până în seara următoare, când s-a

prezentat ca pacient. Avea o rană grea la cap. Mi-a povestit că a avut un accident şi s-a lovit cu capul de caldarâm. După ce l-am bandajat, m-a rugat să-i fac un mic serviciu. A scos din buzunar un plic lung, tare, care în loc de adresă, avea un „30" mare scris cu tuş roşu. Era pecetluită la capete cu două peceţi negre, cu un semn deosebit pe ele.

– Un domn a lăsat-o în maşină, probabil cel cu care eram când ne-am răsturnat. Eu nu pot să-l găsesc, dar el poate a reţinut numărul maşinii şi mă va căuta sau va da un anunţ. Cred că conţine ceva interesant!

– Atunci de ce nu aţi dus scrisoarea la Scotland Yard? l-am întrebat. Nu asta era soluţia cea mai bună?

– Normal că asta, dar recompensa ar fi cu mult mai mică dacă ar primi-o de la Yard şi nu de la mine!

Am râs pentru că argumentul era într-adevăr serios.

– Dar pentru Dumnezeu vreţi să-l lăsaţi la mine?

– Autoapărare! - fu răspunsul. Atunci nu se va putea spune că am furat plicul.

I-am dat din nou dreptate şi am acceptat să păstrez plicul o vreme. L-am pus în alt plic şi l-am adresat „Biroului de obiecte pierdute" şi l-am pus în sertar. Omul a fost de acord să-l trimit acolo dacă nu îl va căuta nimeni. După aceea a plecat şi nu l-am mai văzut. Şi acum urmarea, cel puţin aşa cred eu:

– În seara următoare m-a căutat o pacientă! Era tânără, foarte frumoasă şi elegantă. D-na M'Gregor a poftit-o

aici, pentru că eu nu eram acasă. După două zile a revenit. S-a prezentat cu un nume curios: „Mademoiselle Dorian". Poftim cartea ei de vizită, nici un alt nume, nici o adresă! Venea cu o limuzină superbă, care, curios lucru, o aştepta pe una din străduţe!

Eu am considerat-o ca pe o pacientă oarecare, asta până ieri, când s-a întâmplat ceva deosebit!

Şi Stuart povesti pe larg despre apariţia omului cu cagulă şi ultima vizită a d-rei Dorian.

Dunbar nu l-a întrerupt, ascultând cu atenţie până la capăt ciudata întâmplare.

– Plicul sigilat e pe birou – încheie Stuart.

Dunbar privi cu interes plicul. Într-un capăt avea o gaură arsă şi plicul întreg era pârlit. Pecetea lui Stuart era aproape topită.

– Eu cred, inspectore, - că împrejurările vă permit să deschideţi ambele plicuri! – zise Stuart.

– Şi eu cred, şi am s-o fac, dar să clarificăm mai întâi câteva chestii. Îşi scoase carnetul şi stiloul. Să începem cu şoferul: i-aţi notat cumva numărul?

– Nu.

– Ce fel de statură avea?

– Puţin peste medie ca înălţime şi muşchiulos, cu uşoară tendinţă spre îngrăşare, trecut de prima tinereţe, dar foarte vioi.

– Blond, brunet?

– Brunet, dar deja grizonat. Poartă părul tuns foarte scurt. Cu barbă scurtă şi mustaţă şi sprâncenele foarte stufoase. Probabil nu vede bine, avea ochii strânşi tot timpul. Nu am putut vedea culoarea ochilor.

– Ce fel de rană avea la cap?

– O tăietură scurtă şi urâtă. Şi pot să adăuga că mirosea tare a alcool, poate că şi asta a cauzat accidentul.

– Era beat?

– De loc! Presupun că băuse cu puţin înainte de a veni la mine! Dar era complet treaz!

– Mâinile?

– Mici şi deosebit de muşchiuloase, dar groaznic de murdare!

– Şi cam din ce regiune presupuneţi că este?

– Londonez. Avea accent cockney.

– Maşina ce fabricaţie era?

– Asta, din păcate, nu ştiu.

– Veche?

– Veche. Canapelele erau în multe locuri deşirămate. Şi mai miroseau şi a mucegai.

– Bine, să trecem la miss Dorian. Cam câţi ani are?

– Greu de spus inspectore. Are sânge asiatic. Poate fi mult mai tânără decât arată. Privită ca o europeancă, poate avea 23-24 ani.

– Tenul.

– Superb, proaspăt ca o floare.

– Ochii?

– Întunecaţi. Negrii ca noaptea.

– Părul?

– Şaten şi vălurit, cu irizaţii de bronz.

– Înaltă?

– Nu. Mijlocie, dar extraordinar de bine făcută.

– Dar, după accent, ce naţionalitate ar putea avea?

Stuart se gândi o clipă.

– Vorbea şi engleza şi franceza ca cineva care ştie şi araba.

– Araba? Asta încă nu mă ajută!

– Oricum, vorbea ca cineva care a petrecut mult timp în răsărit.

– Bijuteriile?

– Avea şi europene şi asiatice, dar nu mă pot dumiri asupra ţării de origine.

– Foloseşte parfum?

– Da, dar foarte vag. Iasomie sau vreun alt preparat răsăritean.

– Era bolnavă cu adevărat?

– Exclus! Se prefăcea!

– Bine, să trecem la omul cu cagulă. Puteţi să mi-l descrieţi?

– Era înalt, dar îmbrăcămintea şi întunericul puteau să mă şi înşele. Zău, altceva nu vă pot spune despre el. Eram convins că trăiam un coşmar.

Dunbar îşi închise carnetul, îl băgă în buzunar, după care luă plicul murdar în mână. Îl deschise cu un cuţit de tăiat hârtie şi scoase al doilea plic. Era un plic obişnuit, nu avea deosebit decât 30-ul mare şi roşu şi cele două peceţi de ceară neagră, imprimate cu un sigiliu deosebit.

Stuart se aplecă spre el şi-l urmărea cu răsuflarea tăiată cum deschide şi cel de-al doilea plic. Singurul conţinut al acestuia era o bucată lunguiaţă de carton lucios, decupată probabil în grabă din capacul unei cutii.

Cap.VIII. IPOTEZA ADJUNCTULUI ŞEFULUI

A doua zi dimineaţă, inspectorul o chestionă pe d-na M'Gregor despre limuzină. Nu află decât că era „extraordinară" şi „foarte luxoasă", aşa că o lăsă baltă.

Inspectorul lăsă o impresie puternică asupra d-nei M'Gregor:

– I-ar sta minunat în kilt! – şopti ea lui Stuart. Ce statură mândră!

Stuart şi Dunbar plecară într-o vizită nu prea plăcută, la o morgă din West End. Poliţistul de pază îi conduse într-o încăpere întunecoasă, cu o masă verde de stejar la mijloc, pe

care era întins un cadavru acoperit cu un cearceaf. Au descoperit cadavrul. Pentru un om cu nervii mai slabi era o privelişte înfiorătoare. Dar un poliţist şi un medic sunt mai puţin impresionabili. Se aplecară amândoi deasupra oribilului cadavru, scos din Tamisa.

– Da -- zise Stuart -- statura ar corespunde. Părul este scurt şi grizonat şi se pare că a purtat barbă. Să vedem! Se aplecă asupra craniului.

– Nu inspectore! -- constată el hotărât. Omul acesta nu are la cap o rană ca aceea pe care am bandajat-o eu! Nu e şoferul, o spun cu certitudine!

– În regulă – zise Dunbar, acoperind faţa mutilată -- deci asta este stabilit!

– N-aţi avut dreptate inspectore, nu Max Gaston a fost cel care mi-a adus plicul!

- Se pare că nu -- răspunse zâmbind inspectorul.

– Deci presupunera dvs. că Max Gaston, lucrând singur, a lăsat la mine rezultatul cercetărilor sale ca, în cazul că va fi ucis, vor ajunge la Scotland Yard, nu s-a adeverit?

– Într-adevăr nu! Dar era tipic pentru metodele lui Max şi am vrut să fiu sigur că omul din Tamisa şi şoferul dvs. nu sunt una şi aceeaşi persoană.

Stuart nutrea bănuiala că inspectorul îi păstrează o surpriză, dar acesta se închise ca într-o carapace. Ieşiră din clădire şi poliţistul încuie uşa în urma lor.

– A mai văzut cineva cadavrul? -- îl întrebă Dunbar.

– Nu, d-le!

– Nimeni, dar absolut nimeni nu are voie să intre aici, dacă nu are o aprobare scrisă de la şeful poliţiei, ai înţeles?

– Da, d-le!

După jumătate de oră se aflau din nou în biroul lui Dunbar, la Scotland Yard.

Aici îi aştepta detectivul Sowerby.

– Bună dimineaţa, d-le! Am auzit că ieri seară cineva s-a jucat de-a întâi aprilie cu d-ta.

– Ce înţelegi prin asta Soweby? – îşi privi tăios subalternul.

Sowerby se foi încurcat.

– Nimic jignitor, d-le inspector! Mă refer la glumeţul care mi-a imitat aşa de bine vocea că a reuşit să te înşele până şi pe d-ta!

Mica linguşeală şi-a făcut efectul!

– Da, înţeleg – răspunse Dunbar. Te-a imitat perfect, abia am reuşit să înţeleg un cuvânt-două din tot ce-a spus!

După această replică scoţiană, inspectorul se aşeză la birou şi îşi scoase agenda.

– Ai aici descrierea şoferului. Dr. Stuart a văzut cadavrul şi a stabilit că nu e acelaşi om. Te rog s-o copiezi!

– Deci şoferul nu a fost Max? – strigă bucuros Sowerby. Nu v-am spus eu?

– Îmi amintesc că mi-ai spus – răspunse Dunbar rece. Îmi amintesc că d-ta mi-ai spus despre coada scorpionului că este un trunchi de cactus. În afară de asta, ai aici şi descrierea d-rei Dorian. Cred că nu-ţi va fi prea greu s-o găseşti!

Îşi privi ceasul. Stuart stătea la fereastră şi privea Tamisa.

– Ora zece. Şeful poliţiei ne aşteaptă deja.

– Sunt gata – răspunse Stuart.

Părăsindu-l pe Sowerby, trecură în biroul plin de fum al adjunctului şefului de poliţie.

Acesta îl primi pe Stuart cu proverbiala lui curtoazie şi cu veşnicul lui zâmbet satanic.

– D-ta ne-ai făcut în trecut servicii nepreţuite, d-le doctor, sper că şi de data aceasta ne pui la dispoziţie vastele dumitale cunoştinţe. Nu doriţi o ţigară? Un prieten mi le trimite direct de la Cairo şi sunt foarte bune!

– Mulţumesc – răspunse Stuart. Pot să întreb în ce privinţă vă pot ajuta în acest caz?

Şeful aprinse o nouă ţigară, după care trase din maldărul de corespondenţă de pe birou un raport lung, dactilografiat pe hârtie albastră.

– Este raportul pe larg al telegramei de aseară. Numele de Max Gaston vă este deja cunoscut, nu?

Stuart aprobă, iar şeful continuă:

– Se pare că de o lună se afla în Anglia încercând să afle ce legături pot fi între moartea subită a mai multor

somităţi şi o persoană sau o organizaţie, care are emblema sau parola „Scorpionul". Deoarece teoria lui, din păcate nu ne mai poate sta la dispoziţie, am studiat toate informaţiile pe care le-am putut aduna despre aceste cazuri. Dacă au fost asasinate, acestea n-au fi putut fi comise decât cu o otravă necunoscută. Mă înţelegi?

– Perfect.

– În concluzie, moartea lui Max Gaston dovedeşte că teoria lui a fost justă, şi pentru asta a fost eliminat. Personal, cred că el a fost ultima victimă a aşa numitului „Scorpion".

Când încă nu era identificat cadavrul, l-am însărcinat pe inspectorul Dunbar să apeleze la dvs. Am hotărât să urmăresc o pistă. Faptul că Max Gaston şi cadavrul nu sunt una şi aceeaşi persoană, mi-a întărit bănuiala şi a confirmat că ipoteza mea e justă.

Îşi scutură ţigara şi continuă:

– Nu vreau să amintesc nume, dar specialiştii care au studiat cadavrele probabilelor victime ale „Scorpionului" au fost sau diletanţi, sau rău intenţionaţi! De aceea, vă rog să fiţi prezent la autopsia lui Max Gaston. Şi vă mai întreb ceva: cunoaşteţi dvs. vreo otravă care să provoace simptomele lui sir Frank Narcombe?

Stuart scutură încet din cap.

– Tot ce ştiu despre acest caz este că i s-a făcut rău în holul teatrului din West End, a fost transportat acasă la el, pe strada Semilunii unde a şi murit. Dacă mi-aţi putea pune la

dispoziție concluziile medicilor, poate mi-aș putea forma o părere!

– Am să le procur – promise șeful. Deschise un dulap: am aici plicul și bucata de carton, lăsate de șofer la d-ta! Ar putea fi scris ceva cu cerneală invizibilă pe ele?

– Nu. Vedeți petele de pe hârtie: am încercat cu diferite soluții să aflu ceva. Am studiat hârtia și la microscop și nici un semn. Exceptând cifra „30", nimic nu a fost scris pe această hârtie sau pe plic!

– Probabil că și telefonul pe care l-ați primit, tot de la ei vine – presupuse șeful. În primul rând, la ora aia nimeni, în afară de mine și probabil de „Scorpion" nu știa că Max Gaston este la Londra, sau că a murit. De aceea spun că probabil și „Scorpionul", pentru că precis cel urmărit l-a ucis. Deci, se întinse șeful după o nouă țigară, dacă atunci nu se telefona, probabil că nici nu presupuneam că miss Dorian și plicul acesta au vreo legătură cu Max Gaston. Dar e limpede că toate s-au întâmplat din cauza „Scorpionului"! Foarte satisfăcut, își aprinse o nouă țigară.

– În final, - închise el, - poate că Max nici nu a murit ca ceilalți. De aceea, dr. Stuart, dacă la autopsie nu găsești nimic deosebit, te rog să obțineți de la ministrul de interne ordinul de exhumare a lui sir Frank Narcombe.

Cap.IX. MEDALIONUL CHINEZESC

Stuart se plimba adâncit în gânduri. Faptul că şeful nu a destăinuit tot conţinutul raportului de la Paris şi, în plus, interesul tot mai mare pentru acest caz, îl făcea să creadă că poliţia engleză era în posesia unor date foarte importante obţinute de la poliţia franceză prin Max Gaston. Stuart simţea că şeful i-a oferit marea şansă să-şi consolideze cariera – sau să şi-o distrugă.

„– Închide ochii tare, stăpâne! Vine „Scorpionul"!"

Aproape că auzea vocea băiatului cu rişca, acum, după cinci ani, în timp ce se plimba pe malul Tamisei.

Oare atunci a fost primul act al acestei drame, când soarele care apunea colora în roşu însângerat apele canalului Imperial şi pe podul WU-MEN a trecut pe lângă el chinezul acela înalt, cu obrazul acoperit cu văl verde?

Gândurile îi reveniră la miss Dorian. Ştia că uriaşul mecanism al Scotland Yard-ului s-a pus în mişcare şi, dacă Yard-ul caută, întotdeauna găseşte. El va fi vinovatul dacă o vor aresta şi cu el o vor confrunta! Simţea mustrări de conştiinţă!

De fapt, ce crimă a făcut fata aceasta? Voia să obţină o scrisoare care nici măcar nu era a lui şi asta nu i-a reuşit! Iar acum o caută poliţia.

Gândurile lui o luară pe alt făgaş.

Oare Max Gaston, unul din cei mai buni detectivi din Europa, care acum zace la morgă, o fi fost în legătură cu ea?

Telefonul care l-a chemat pe Dunbar la Yard nu a fost dat la întâmplare. În concluzie, miss Dorian este complicea criminalului!

Stuart oftă din greu. Ce nu ar fi dat să aibe dovada că fata e nevinovată!

Şi şoferul? Poate a găsit plicul în maşină şi atâta tot! Dar atunci, miss Dorian, de unde putea să ştie că scrisoarea e în sertar? În plus dacă era în drept să o ceară, de ce a vrut s-o fure? Şi, în final, ce importanţă putea să aibe o bucată goală de carton?

Toate acestea nu puteau să ducă decât la o altă concluzie. Iuţii paşii şi intră în prima cabină telefonică, de unde chemă City 400. Primi legătura la Yard şi ceru să vorbească cu inspectorul Dunbar.

După o scurtă aşteptare, se auzii în receptor vocea lui Dunbar.

– D-ta eşti, inspectore? Chiar acum mi-am amintit ceva ce trebuia să observ din prima clipă, dacă eram mai atent. Plicul acela, ştiţi care, a fost pecetluit cu o monedă chinezească numită cash! Am crezut că e bine să v-o spun imediat!

– Sunteţi sigur de asta?

– Da. Dacă treceţi azi pe la mine, vă voi arăta o astfel de monedă. Aduceţi plicul şi veţi vedea că se potriveşte perfect în peceţi. Textele de pe monede diferă de la o regiune

la alta, dar forma şi mărimea monedelor sunt aceleaşi în toată China.

– Minunat! Mulţumesc că mi-aţi comunicat. Nu credeţi că asta indică o legătură cu China?

– E adevărat, dar asta adânceşte şi mai mult misterul!

Ieşind de la telefon, Stuart se îndreptă spre casă şi, în drum mai intră şi la câţiva pacienţi. Îşi aminti că avusese în buzunarul de la vestă o asemenea monedă, dar o lăsase în laborator. O folosise prinsă cu o pioneză de un dop, dar apoi a rămas aruncată pe undeva.

De fapt, laboratorul era o despărţitură a sălii lui de aşteptare. Pe un raft, între alambicuri şi eprubete folosite, găsi într-adevăr dopul cu moneda prinsă pe el. O luă să studieze inscripţia, apoi ...

– Ei drăcie! – apoape că strigă.

Pe monedă se vedea clar urmă de ceară neagră ... O privea jumătate neîncrezător, jumătate speriat. Îşi reaminti că în mijlocul peceţilor de pe plic se vedea câte o adâncitură rotundă. Capul pionezei ... Ochii îi căzură pe raftul unde fusese dopul. Acolo văzu şi bastonul de ceară neagră cu care îşi lipea sticluţele cu medicamente, iar lângă el, un pachet de plicuri lungi, în care îşi ţinea rapoartele medicale.

Încercă să-şi facă ordine în minte. Apoi, ştiind deja ce va găsi, trase perdeaua de pe raftul de jos, unde ştia că are o grămadă de cutii goale. Cea de deasupra avea o bucată dreptunghiulară decupată ...

Plicul misterios, cu conţinut cu tot, ceara spaniolă, pecetea, toate erau din laboratorul lui!

Cap.X. „SĂ ŢINEŢI JALUZELELE ÎNCUIATE PESTE NOAPTE"

Inspectorul Dunbar stătea în micul laborator, jucându-se cu creionul în palmă.

– Când şoferul v-a vizitat ultima oară şi v-a dat plicul, v-a aşteptat în sală?

– Da. A întârziat ora de primire iar eu chiar cinam.

– Deci, el era singur aici?

– Da.

Credeţi că a avut destul timp ca să decupeze cartonul şi să lipească şi să pecetluiască plicul?

– Suficient. Dar, în ce scop s-o fi făcut? Şi ce înseamnă „30"- ul de pe plic?

– Plicul vi l-a înmânat în sala de primire?

– Da, acolo.

– Pot să arunc o privire prin sala de primire?

– Da.

Din sala de aşteptare urcară cele câteva trepte până în sala de primire a doctorului. Dunbar a aruncat o privire în jur, după care, din câţiva paşi, a ajuns lângă fereastră, privind în jos, spre una din străduţele laterale.

– Unde stăteai d-ta când ai primit plicul? – întrebă brusc.

– La masă – răspunse Stuart surprins.

– Veioza de pe masă era aprinsă?

– Da. Întotdeauna e aprinsă când primesc pacienți.

– Și ați dus scrisoarea în birou ca s-o puneți în alt plic și s-o pecetluiți?

– Da, și el a venit cu mine și a vazut că am pecetluit-o.

Dunbar nota de zor în carnet.

– Doctore, noi suntem tare înlănțuiți la Scotland Yard și, după cum evoluează cazul, altcineva va culege laurii și de data asta! Vreau să vă rog ceva ce vă va surprinde.

Rupse o pagină din agendă și o împături cu grijă.

– Vă rog, puneți asta într-un plic, pecetluiți-l și încuiați-l în sertar. Nu vă temeți, pentru acest plic nu vă vor derana nici oameni cu cagule, nici femei frumoase! Pe această hârtie am scris care este, după părerea mea numele omului care a decupat cartonul și a pecetluit scrisoarea, apoi care este numele șoferului și în cele din urmă, cum se numește omul care m-a sunat aici noaptea trecută și mi-a transmis știrea pe care n-o știa decât șeful la acea oră. Vă rog, doctore, încuiați acest plic în birou!

– Cu plăcere, dacă așa doriți răspunse Stuart. Veniți cu mine și veți vedea cum am să procedez. Dar, mărturisesc sincer, nu înțeleg în ce scop faceți asta.

După ce au intrat în birou, Stuart a pus hârtia în plic. l-a sigilat şi l-a încuiat în acelaşi sertar în care fusese şi celălalt plic.

– Miss Dorian are cheie la acest sertar -- preciză el. Riscaţi?

-- Liniştit, cu toate că acest plic valorează infinit mai mult decât plicul pentru care a riscat ea.

-- Totul este uimitor. Şi, cu fiecare pas, creşte misterul. Ce scop putea să aibe cineva ca să-mi încredinţeze un plic gol?

– da, chiar, ce scop -- murmură Dunbar. Eu mă întorc la Yard. Aştept un raport de la Sowerby. Păzeşte-te, doctore! Sunt convins că frumoasa pacientă nu a minţit când a spus că eşti în primejdie!

Stuart întâlni ochii cinstiţi ai inspectorului.

– Ce vreţi să spuneţi, inspectore? De ce aş fi chiar eu în primejdie?

– Pentru că dacă „Scorpionul" este într-adevăr un otrăvitor, aşa cum crede şeful, atunci el se teme de un singur om în toată Anglia, şi acela eşti dumneata, dr. Stuart Keppel.

După plecarea inspectorului, Stuart rămase mult timp la fereastră, privind îngândurat. Oftă, şi se întoarse la munca lui obişnuită.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, se duse la spital ca să mai uite de „Scorpion" şi de tot ce era legat de el, dar în

primul rând de miss Dorian. Nu prea a reuşit, şi, în timp ce se întorcea acasă, era la fel de tulburat.

Chiar lângă trotuar, îl depăşi o maşină, care trecea cu viteză mică. La început nu-i dădu nici o atenţie, apoi ridică distrat ochii. Pe fereastra deschisă a maşinii, îl privea miss Dorian. Stuart tresări, după care porni cu paşi repezi spre maşină. Văzându-se observată, fata scoase mâna pe geam şi aruncă un plic pe marginea trotuarului. După aceea se retrase, închise fereastra şi maşina porni în viteză, dispărând după primul colţ.

Stuart alergă să ridice scrisoarea. O culese şi alergă mai departe, până la colţ. Maşina era deja la două – trei sute de metrii şi nu o mai putea ajunge. Se opri şi deschise scrisoarea. Îl izbi un uşor parfum de iasomie. Erau doar câteva rânduri: „Să ţineţi jaluzelele încuiate peste noapte! Să nu gândiţi urât despre mine!".

Cap.XI. RAZA ALBASTRĂ

În amurg, Stuart stătea acasă şi era într-o dispoziţie excelentă. Simţul de răspundere îl trăgea în două părţi: pe de o parte avea de făcut câteva vizite la pacienţi, pe de altă parte era atras de documentele primite de la un agent de la Yard. Primise trei dosare, unul despre moartea lui sir Frank Narcombe, iar celelalte două despre morţile la fel de subite şi misterioas ale inginerului electronist norvegian Henrik

Ericson şi al marelui prinţ Ivan. Concluzii medicale, certificate de deces, mărturii ale rudelor, prietenilor, servitorilor, expertize. Oricum studiul lor cerea câteva ore bune.

Stuart era flatat de părerea foarte bună a şefului despre el, dar nutrea serioase îndoieli că ar putea găsi ceva nou, ceva ce să fi scăpat atâtor experţi şi medici înaintea lui.

Se plimba neliniştit prin birou. Trecuseră deja şase ore de când primise scrisoarea şi încă nu anunţase Yard-ul. Ştia textul pe de rost, îl citise de sute de ori. Până şi forma literelor i se imprimase pe retină: „t"-ul înclinat şi „j"-ul cu punctul ca o pată.

Îl supăra faptul că nu avea de la cine cere un sfat şi, din cauza gândurilor, nu se putea concentra asupra dosarelor.

Noaptea era călduţă şi senină. Prin fereastra deschisă privi îndelung brâul de copaci care înconjura pajiştea şi surprinse o strecurare de felină. Până ajunse la fereastră, umbra ieşi în lumina lunii. Era o pisică neagră.

Cu toate că a fost avertizat, nu se îndura să închidă jaluzelele. Simţea că nu poate lucra cu ferestrele închise într-o noapte aşa de frumoasă.

Se plimba în jos şi-n sus prin birou, chinuit de gânduri. În final se hotărî să lucreze. Îşi umplu pipa, stinse lumina mare şi, aşezându-se la birou, aprinse veioza.

După ce a lucrat vreo oră la dosarul Ericson, luându-şi o mulţime de notiţe, căzu din nou pe gânduri.

Oare în ce scop au fost uciși acești oameni? În cazul marelui prinț rus ar mai putea fi o explicație, dar pentru ceilalți, nu. Nu vedea nici ce dușman comun ar putea avea cei trei oameni, total diferiți, exceptând cazul că „Scorpionul" ar fi pur și simplu sadic.

Se poate ca „Scorpionul" să nu fi existat decât în mintea lui Max Gaston, pentru că informația venea direct de la Sûreté. Dar moartea lui contrazice și ipoteza asta, mai ales că în buzunarele lui s-a găsit și coada de scorpion!

„Să țineți jaluzelele încuiate peste noapte ...". Îl obsedau cuvintele astea, nu le găsea explicația. Simțea instinctiv o teamă interioară, nu fizică, ci ceva asemănător cu senzația pe care a avut-o în clipa în care l-a zărit pe omul cu cagulă. Aparent, se mișcau puteri neguroase, care se strecurau către el din întunericul care stăpânea afară.

Casa era construită în stil victorian, ferestrele fiind dotate cu spalete greoaie, masive. Nu le folosise niciodată, dar acum le verificase balamalele și zăvoarele.

Dintre toate tainele, cel mai mult îl preocupa scrisoarea misterioasă, cu pecețile făcute cu moneda chinezească. Aparent, era o glumă copilărească și, totuși, ea a cauzat apariția omului cu cagulă și a lui miss Dorian. Dar de ce?

S-a așezat din nou la masă.

– Dracu' s-o ia de treabă! – se enervă el. O să înnebunesc de tot!

Citi mai departe, iar urechile percepeau obişnuitul zgomot de noapte al oraşului, sirenele de pe Tamisa şi fluieratul unui tren. Un vânt uşor îşi împletea şoapta cu frunzele copacilor.

Se auzi distinct un zgomot de motor. Se opri să asculte. Zgomotul deveni tot mai tare apoi slăbi.

– Maşina s-a oprit pe aici pe undeva, sau a trecut deja – gândi el.

Cineva ciocăni la uşă.

– Poftim! – strigă Stuart. Simţea că e nervos.

Intră d-na M'Gregor.

– Mai aveţi nevoie de ceva în seara asta? – întrebă ea.

– Mulţumesc, nu – zâmbi Stuart destins. Acuşi mă culc şi eu.

– S-a iscat vântul – constată ea, privind spre fereastră. Nu vreţi să vă închid spaletele? O să răciţi!

– Nu vă obosiţi, doamnă! E plină camera de fum şi, în plus, noaptea e caldă. Am să le închid eu înainte de culcare.

– Bine, noapte buna, domnule! – se pregăti bătrâna de plecare.

– Noapte bună, d-na M'Gregor!

Bătrâna ieşi iar Stuart rămase aşezat la birou, privind întunericul de afară. Nu era superstiţios şi totuşi, avea impresia că provoacă soarta, stând aşa, în faţa ferestrelor

deschise. De închis nu voia să le închidă, ca să se convingă singur că nu îi este frică.

În clipa în care sună telefonul, spărgând brusc liniştea biroului, se lăsă pe spate în scaun, ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură.

Mişcarea aceasta i-a salvat viaţa!

În clipa în care soneria a întrerupt liniştea aşa precis lucrează Kismetul, Soarta – o rază albastră, subţire ca un ac, a străbătut şuierând pe deasupra pajiştii şi, dacă Stuart nu şi-ar fi tras capul în acceaşi clipă, primea lovitura direct în frunte! Chiar trecând pe lângă el, a văzut străfulgerarea şi a simţit o lovitură de pumn, care l-a doborât de pe scaun.

Primul obiect atins de rază a fost telefonul, al doilea un lexicon medical, iar apoi căminul în care ardea focul.

– Doamne, Dumnezeule! – gemu Stuart. Ce-a fost asta?

Era aproape asurzit de un scrâşnet îngrozitor, iar aerul din cameră era ca dintr-un cuptor încins. S-au mai auzit câteva detunături înfundate – ca un urlet fantomatic – şi raza de foc a dispărut. La fel, o umbră uriaşă proiectată de lună pe pajişte, umbra omului cu cagulă. Stuart s-a ridicat în picioare, cu genunchii moi şi şi-a strâns în palme tâmplele care-i vâjâiau ca de la o lovitură de pumn.

Camera era plină de fum cu miros de ebonită arsă şi de fier încins. Privi ameţit spre birou.

Receptorul telefonului dispăruse.

– Dumnezeule! – gemu din nou şi se sprijini de tăblia scaunului.

Lexiconul ardea mocnit. O gaură perfect rotundă, de vreo 10 cm, îl străbătea din copertă în copertă! Flăcările din cămin se ridicau dansând până la horn!

Se auzi zgomotul unui motor pe una din străduţe. Camera era plină de fum înecăcios. Stuart se ţinea de scaun şi încerca să-şi revină cât de cât.

Maşina ieşi în trombă din străduţă.

Cineva alerga spre poarta din spate ... sări peste gard ... străbătu pajiştea ...

Un bărbat pătrunse în grabă în birou. Părul negru era înspicat cu fire albe, iar ochii îi străluceau exaltaţi. Hainele lui trădau bunul gust. Purta o pereche de mănuşi din piele de căprioară. Se poticni brusc şi se sprijini de un scaun.

– Repede! Repede! Telefonul! ... Ah!

Stătea clătinându-se şi respirând sacadat, cu ochii căscaţi către telefonul distrus.

– Mon Dieu! – strigă el. Ce s-a întâmplat aici?

Stuart se uita la străin cu privirea înceţoşată.

– A fost iadul în camera mea! Iadul! Asta-i tot!

– Ah! – strigă străinul. Mi-a scăpat din nou! Numai prin intermediul telefonului mai puteam face ceva. Iar telefonul ... Pas d'blague!

Se aruncă într-un fotoliu, trânti pălăria pe birou şi-şi şterse fruntea asudată.

Blimey! -- strigă străinul şi accentul whitechapel era la fel de curat ca şi cel de Montmartre. Se uită la telefonul decapitat. Asta a fost lovitura de graţie pentru noi!

-- Pot să vă întreb -- zise Stuart -- de unde veniţi dvs.?

-- Dintr-un copac! -- fu răspunsul. Era singurul drum pe unde puteam veni.

- Dintr-un copac?

Păi sigur! Am fost destul de nebun. Sunt prea greu, dar ce puteam face? Acum putem s-o luăm de la capăt!

Stuart se gândi că are în faţă un nebun. Ăsta nu era un om obişnuit.

- Şi, îmi permiteţi să vă mai întreb începu din nou cine sunteţi şi ce căutaţi în casa mea?

A! făcu străinul, zâmbind îngăduitor -- dumneata te miri de mine! Înţeleg. Permiteţi-mi să mă prezint: sunt Max Gaston.

-- Max Gaston! -- Stuart îl privea neîncrezător. Max Gaston! Păi, pe Max Gaston am să-l autopsiez mâine, personal, să aflu dacă a murit otrăvit sau nu!

Nu vă mai deranjaţi, doctore! Amărâtul acela nu este Max Gaston ... şi nu este otrăvit. Din păcate, am fost obligat să-l sugrum. Vă rog să mă credeţi!

PARTEA A DOUA:
COMUNICĂRILE LUI MAX GASTON

I. DANSATOAREA DIN MONTMARTRE

Cap.I. ZÂRA -- EL -- KHALÂ

Declarația de mai jos am scris-o eu, Max Gaston, în două exemplare, pentru cei care vor moșteni după mine cazul „Scorpionul". Un exemplar se va găsi la Service de Sûreté din Paris, iar al doilea, la șeful New Scotland Yard-ului. Pentru că sunt conștient de faptul că pot fi ucis în orice clipă, am hotărât să notez tot ce am depistat până acum în legătură cu un lanț de crime care -- după părerea mea -- duc la același autor. În cazul morții mele, colegii francezi vor deschide pachetul sigilat cu comunicările mele, iar șeful serviciului de afaceri internaționale de la Scotland Yard va primi și el instrucțiunile pentru deschidere pachetului aflat în custodia sa.

– Acest caz a început, de fapt, în clipa când marele prinț Ivan, acest militar de mare viitor, a sosit incognito la Paris. Eu am fost însărcinat cu paza lui personală, bineînțeles tot incognito. Primul lucru a fost să mă împrietenesc cu Casimir, valetul său. Nimic nu este sfânt în fața unui valet și, cu speranța să aflu de la el ce l-a adus pe prinț la Paris în aceste vremuri tulburi, am făcut apel la tot șarmul meu. Știam că prințul este un afemeiat și, nici de data asta nu m-am înșelat.

– Am aflat de la bravul Casimir că a primit o scrisoare cu o fotografie anexată, de la una din dansatoarele unui teatru din Montmartre, care îi cerea un autograf.

Atât a fost de ajuns. Peste o săptămână a venit autograful, însoțit de o invitație la masă, în palatul prințului ... din Paris. Așa a venit la Paris. Am mai precizat, prințul era ahtiat după femei, iar femeia frumoasă! ... Vă bănuiesc gândul: „un nebun foarte bogat și o femeie calculată, banal!". Dar să vedem continuarea:

-- Se numea Zâra - el -- Khalâ, asta în arabă înseamnă „Floarea deșertului". Ea spunea că e egipteancă, dar o trăda tenul alb, chiar dacă se vedea că are sânge asiatic în vene.

M-am dus la teatru, în calitate de agent teatral, și am vorbit despre ea cu conducerea teatrului. Am aflat că Zâra - el -- Khalâ nu primește nici un fel de vizitatori. La intrarea actorilor, o aștepta o mașină mică, dar foarte luxoasă. Bănuiala mea creștea. Am plecat, dar a doua seară eram din nou acolo, deghizat, și am pândit plecarea dansatoarei.

A ieșit înfășurată toată în blănuri. Ușa mașinii i-a deschis-o un hindus îmbrăcat în haine de șofer. A urcat și au plecat.

Am urmărit mașina și am aflat că e închiriată s-o ducă și s-o aducă de la teatru în fiecare seară. Ea locuia într-un hotel modest, într-una din suburbiile Parisului.

Am trimis un om de-al meu să-i ia un interviu. Nu l-a primit. Mă interesa din ce în ce mai mult.

I-am trimis un buchet superb şi o carte de vizită. Le-a trimis înapoi. Am rugat pe unul din cei mai stilaţi şi mai eleganţi ofiţeri din Paris să facă cunoştinţă cu ea. L-a refuzat.

– Eh, bien! Am constatat că „Floarea deşertului" este o personalitate foarte deosebită.

– Când m-am împrietenit cu Casimir, erau deja de trei zile la Paris. Din descrierea lui, prinţul era „nervos, ca un leu turbat". Superba dansatoare nici nu i-a răspuns la invitaţie şi, când prinţul a căutat-o personal, a fost refuzat la fel ca şi mine şi toţi ceilalţi care au căutat să se apropie de ea.

Eram dezorientat. Studiam rapoartele oamenilor mei. Aparent, fata era de două luni la Paris. A ocupat un apartament şi mesele le servea tot acolo. Exceptându-l pe hindusul care era şoferul ei, nu avea alt servitor. Nu apărea în public fără voal. Ieşea în fiecare zi.

Bineînţeles, a fost urmărită, dar avea acelaşi traseu în fiecare zi. Cobora în Bois de Bologne în acelaşi punct şi pornea pe jos într-o mică plimbare, urmată de maşină. Apoi revenea la hotel.

Nu a primit nici un vizitator şi nici nu s-a întâlnit cu nimeni. Apoi, am citit rapoartele despre hindus. Închiria o cameră prin apropiere şi-şi gătea singur. Aparent mânca doar orez, mei, fructe. În fiecare dimineaţă spăla maşina, făcea drumurile cu stăpâna şi în rest, nu ieşea din cameră decât noaptea, când omul meu îi pierdea regulat urma. I-am dat ca

ajutor al doilea om, care până atunci îl supraveghease pe Casimir şi i-am lăsat să se descurce în doi.

În a doua noapte a reuşit să-l urmărească până la o cafenea, pe malul Senei. Aceasta aparţinea unui dominican, un mulatru uriaş, care avea clienţi negustori de cea mai joasă speţă, comedianţi de stradă, vânzători de ţigări turci, arabi care vindeau covoare şi bandiţi de toate soiurile.

În sfârşit, am început să sper. Marele prinţ începuse să se pregătească de plecare, dar mai apoi a fost consolat de zâmbetul unei dansatoare de la Folies. Eram convins că îşi va amâna plecarea, mai ales că era un om pe care obstacolele îl ambiţionau.

Hindusul a rămas cam o oră în cafenea, fuma şi bea un fel de sirop. Unul din oamenii mei îl urmărea. La un moment dat, proprietarul l-a chemat într-o cămăruţă de după bar şi a închis uşa. Au stat doar câteva minute, după care hindusul s-a dus acasă. În cameră este telefon şi omul meu este convins că pentru asta a fost chemat hindusul. Am dat dispoziţii ca linia să fie supravegheată.

În a doua seară, hindusul a venit din nou la cafenea, cu omul meu pe urmele lui. Cam la aceeaşi oră, cineva a sunat la cafenea şi l-a cerut pe „Miguel". Acesta era mulatrul. Omul meu l-a recunoscut după vocea lui groasă. Vocea care chema şuiera cuvintele într-un mod deosebit, dar vorbea foarte clar. Oricum, nu semăna cu vocea unui francez, nici măcar a unui european. Discuţia a fost următoarea:

„– Miguel.

– Da, Miguel vorbeşte.

– Scorpion. Mesaj pentru Chunda Lal.

– Imediat."

După câteva secunde se auzi o altă voce:

„– Vorbeşte Chunda Lal.

– Scorpion. După care urmă un adevărat torent de cuvinte, din care omul meu nu înţelese nimic, fiind în cea mai pură hindusă.

Cap.II. MARELE PRINŢ

Cu toate că m-am împiedicat de acest obstacol, totuşi am reuşit să aflu trei lucruri: Miguel este complice cu hindusul. Pe hindus îl cheamă Chunda Lal, iar a treia informaţie este că acest Chunda Lal primeşte mesaje, eventual dispoziţii de la un al treilea, care se prezintă „Scorpion".

Când s-a decuplat telefonul, am sunat imediat centralista, care era deja informată să urmărească şi să reţină postul care cheamă. O nouă deziluzie, s-a sunat de la un telefon public!

Tradiţia corpului de detectivi spune să nu renunţi niciodată! M-am întors deci acasă şi mi-am notat toate faptele.

Vedeam acum clar că nu aveam de-a face cu o femeie calculată, care vrea bani, ci cu altcineva, pentru care ea e doar un instrument. Ea era la Paris cu un scop anume, sigur

ceva legat de marele prinț Ivan. Deci, nu e ceva legat de dragoste, ci de politică!

Seara, m-am întâlnit cu unul din oamenii mei, care mi-a raportat că prințul a trimis o bijuterie foarte scumpă dansatoarei, dar a fost refuzat.

A doua zi dimineață m-am întâlnit cu Casimir în cafeneaua lui preferată. Chiar aflase că Zâra - el – Khalâ se plimbă zilnic în Bois de Boulogne și prințul s-a hotărât să intre în vorbă cu ea.

M-am deghizat în muncitor, mi-am luat un coș modest cu mâncare și o sticlă de vin ieftin și m-am dus să aștept în Bois, în zona unde se plimba ea.

Întâi a apărut prințul, împreună cu Casimir. El i-a arătat prințului aleea pe care se plimbă ea de obicei și locul unde urcă din nou în mașină. Apoi au plecat.

Eu m-am așezat sub un copac, de unde puteam urmări tot și m-am apucat să mănânc.

Pe la ora trei a apărut mașina dansatoarei. A coborât și după ce a vorbit câteva minute cu hindusul, a pornit la plimbare. A venit către mine, oprindu-se din când în când să privească păsările, sau se apleca să culeagă flori. Eu mâncam cu poftă și trăgeam câte o înghițitură din vinul acru. Deodată, m-a văzut.

Își ridicase voalul ca să respire aerul curat și, în clipa în care s-a oprit nehotărâtă și mă privea, i-am văzut fața, cum e ea cu adevărat, fără toate fardurile și bijuteriile orientale care

le purta seara, pe scenă. Nom d'un nom! Superbă femeie! Îl compătimeam pe bietul prinț!

Când a ajuns la câțiva pași de mine, mi-am atins șapca.

– Bună ziua, d-ră. Avem o zi superbă azi!

-- Bunî ziua!

Am continuat să mănânc și ea a trecut liniștită pe lângă mine. La vreo douăzeci de metrii o aștepta prințul. În timp ce ridicam sticla la gură, cavalerul îndrăgostit a ieșit de sub copaci și s-a înclinat în fața ei.

Ea a tresărit ca o gazelă speriată și, până să fac o mișcare, a scos un fluier de argint și a fluierat scurt și ascuțit.

Prințul voia să o prindă de mână, dar ea, acoperindu-și fața cu voalul, se retrăgea pas cu pas.

Am auzit zgomot de pași care alergau. „Dacă vreau să intervin înaintea hindusului, trebuie să acționez repede" – m-am gândit eu.

Am alergat spre ei și m-am interpus între prinț și fată.

– D-ră, domnul vă deranjează cu ceva?

– Ce te interesează, porcule! – interveni prințul, împingându-mă la o parte, cu brațul lui solid.

– Mulțumesc – zise ea – dar mi-a venit servitorul!

Când m-am întors, Chunda Lal sărise deja în spinarea prințului. Nu am văzut în viața mea o asemenea expresie în ochii unui om, ca acuma în ai hindusului. Străluceau ca ai tigrului și un rânjet diabolic îi dezvelea dinții.

Corpul lui subțire s-a izbit de adversar, amintind de pantera care atacă vânatul. Degetele lui lungi și puternice se împletiră pe gâtul prințului într-o strânsoare mortală, iar acesta căzu în față.

– Chunda Lal! – îl strigă ea.

Proptindu-și genunchiul stâng între omoplații adversarului care se zbătea neputincios, acesta ridică privirea. În ochii lui arzători se vedea setea de a ucide.

Bănuiam că e luptător profesionist – sau sugrumator – după felul cum l-a imobilizat pe prinț. Acesta înjura ruseşte de mama focului.

– Chunda Lal – îl strigă din nou Zâra - el - Khalâ.

Hindusul lăsă gâtul prințului, îl ridică în picioare și, cu o mișcare de jiu-jitsu, îi imobiliză brațele.

Era o imagine curioasă, rusul acela uriaș și puternic care se zbătea neputincios în brațele adversarului său mult mai mic și subțire.

O clipă, am avut impresia că văd străfulgerarea unei lame de pumnal în mâna hindusului, apoi privirea mi-a fost distrasă de Casimir speriat de moarte, care apărut pe câmpul de luptă.

Hindusul dădu drumul prințului și, privindu-l în fața înroșită de rușine și de nervi, îi indică cu degetul:

– Dispari!

Prințul îi întoarse privirea, cu pumnii strânși, parcă își calcula șansele apoi, dând din umeri, scoase o batistă de

mătase cu care își șterse gâtul. Fără o vorbă, aruncă batista, se întoarse și plecă, urmat de Casimir. Am văzut sânge pe batistă.

Bineînțeles, Casimir nu m-a recunoscut.

M-am întors către dansatoare:

– Pot să vă fiu de ajutor cu ceva, d-ră? – am întrebat.

– Mulțumesc, nu! – răspunse ea.

Îmi puse cinci franci în palmă și plecă repede, urmată de supusul dar sângerosul ei servitor.

Am rămas scărpinându-mă în cap și privind după ei. În aceeași după-amiază, am pus de pază în cafenea un om de-al meu care știa limba hindu, ca să afle eventualele mesaje transmise lui Chunda Lal.

Am aflat că prințul a închiriat o lojă la teatrul unde dansa Zâra - el – Khalâ și am hotărât să fiu și eu prezent. Mă aștepta o mare surpriză!

La ora aceea, Zâra - el – Khalâ era așa de renumită că, intrând în micul teatru din Montmartre, am văzut foarte mulți din lumea bună a Parisului. Prințul a intrat în lojă înaintea numărului Zâra - ei. Era palid și arăta ca un om bolnav.

Cortina s-a ridicat și prezentatorul, printre mii de scuze, a anunțat că Zâra - el – Khalâ, renumita dansatoare, s-a îmbolnăvit și nu va apărea în seara aceea.

Publicul a început să vocifereze puternic, cerând banii înapoi și amenințând că sfărâmă totul.

Am privit mulțimea și l-am remarcat pe prinț părăsind loja.

Am ieșit în goană din teatru și am sărit în primul taxi. Am năvălit pur și simplu în holul hotelului dansatoarei.

Portarul mi-a returnat cartea de vizită, zâmbind:

-- D-ra Zâra - el -- Khalâ a părăsit Parisul la orele 19, d-le!

-- Ce? A plecat din Paris? – am răcnit cu.

– Sigur! Bagajele i le-a dus servitorul cu o oră mai devreme la Gare du Nord și ea a plecat cu rapidul de 19,15 spre Calais.

Acum o oră au căutat-o și de la teatru.

Primul lucru pe care l-am făcut, a fost să mă duc la biroul meu, să iau legătura cu oamenii mei care o urmăriseră. I-am găsit în plină debandadă; răscoliseră tot Parisul ca să-mi comunice vestea plecării dansatoarei, dar nu mă găsiseră. Doi dintre ei au urmărit-o până la Calais și așteptau instrucțiuni la telefon. Fata a trecut cu vasul poștal la Dover. Era deja prea târziu să anunț poliția engleză.

Câteva ore slăbisem paza, și iată rezultatele! Dar ce puteam face? Zâra - el - Khalâ nu a comis nici un delict, dar fuga ei precipitată -- pot să spun evadarea – lasă să se bănuiască ceva.

În clipa aceea năvăli în biroul meu omul care îl urmărea pe prinț:

– Prințului i s-a făcut rău la ieșirea din lojă, iar în mașina care îl ducea la palat, a murit!

Cap.III. UN CAZ DEOSEBIT

Brusc, am avut certitudinea că aici se întâmpla ceva îngrozitor! Cine și de ce - - nu știam.

Ajungând la palatul prințului am găsit o mulțime de lume dezorientată. Nimic nu trezește mai mult curiozitatea, decât o persoană importantă, care călătorește incognito.

Peste tot unde trecuse „M. de Stahler", tot Parisul vuia: „Iată-l pe marele prinț Ivan!".

Și acum, când am păşit în palat și poliția, și presa și mulțimea curioasă întrebau un singur lucru: „E adevărat că marele prinț a murit?".

Ieșind din lift, m-am întâlnit nas în nas cu Casimir, care, sub înfățișarea mea adevărată, de M. Max Gaston, bineînțeles că nu m-a recunoscut.

– Spune-mi, dragă prietene -- l-am întrebat dumneata faci parte din personalul răposatului?

-- Sunt, sau mai bine zis, am fost lacheul personal al M. de Stahler! – răspunse el.

I-am arătat cartea mea de vizită.

– Cine mai era în serviciul lui? -- l-am întrebat, deși știam foarte bine.

– Nimeni, domnule.

– Când şi unde s-a îmbolnăvit?

– La teatrul Coqueria, în Montmartre, în seara asta, pe la 22.15.

– Cine era cu el?

– Nimeni, domnule. Majestatea sa era singură în lojă. Eu aveam poruncă să-l aştept la orele 23.00 cu maşina.

– Şi apoi?

Directorul teatrului a telefonat la 22.15 că majestăţii sale i s-a făcut rău şi că au chemat un medic. Am plecat imediat cu maşina şi, când am ajuns eu, era culcat pe o canapea din garderobă, cu un medic lângă el. Era în stare de inconştienţă când l-am dus la maşină.

– L-aţi dus?

– Da. Directorul, medicul şi cu mine. Doctorul spunea că trăieşte, dar eu aveam impresia că e mort. Chiar înainte de a ajunge la palat, l-am auzit pr medic strigând: „Mon Dieu! E mort!" Ce catastrofă!

– A murit?

– A murit, monsieur.

– Cine l-a văzut de atunci?

– S-au dat telefoane la jumătate din medicii din Paris, domnule, dar degeaba. Era deja târziu.

Bietul Casimir era tare zdruncinat. Plângea.

Am urcat cu liftul în camera mortului. Marele prinț era întins pe pat, iar în jurul lui erau trei medici, printre care și cel care i-a dat primul ajutor. Se priveau dezorientați.

– Inima! – afirmă unul din ei. Veți vedea: vom constata o boală de inimă! Ceilalți erau de acord cu el.

– Probabil că a avut un șoc sufletesc! – afirmă altul.

– Sunteți siguri, domnilor – am întrebat eu – că aici nu e amestecată și o mână criminală?

Și de data asta au fost de acord că nu.

– Dar marele prinț a făcut cumva, înainte de criză, vreo referire la o boală de inimă? – i-am întrebat.

– Nu. S-a prăbușit în clipa când a ieșit din lojă și nu și-a mai revenit. (Bineînțeles, declarațiile martorilor, certificatele medicale și toate celelalte documente stau la dispoziția oricui; dar faptul că prințul a murit „de moarte naturală", dovedește că toate eforturile mele au fost zadarnice!).

Să vedem, totuși, ce s-a întâmplat.

În seara morții prințului, m-am întâlnit la cafenea cu omul meu care supraveghea telefonul. În toată ziua s-a primit la cafenea un singur mesaj, și acela adresat unui grec. De la Miguel nici nu speram să aflu ceva, cu toate că bănuiam că face parte din „Scorpion".

L-am luat apoi la întrebări pe directorul teatrului, care mi-a mărturisit că Zâra - el - Khalâ a fost tot timpul o ființă misterioasă. Nu vorbea decât cu regizorul sau dirijorul și

numai probleme legate de programul ei. Ei afirmă că vorbea perfect franceza. În cabina ei nu intra absolut nimeni.

Toate astea îmi păreau incredibile, dar apoi mi-au explicat că, deşi a fost angajată iniţial pentru o săptămână, şi cu salariu mic, după trei zile a dublat încasările teatrului.

A dansat două luni, dar putea să stea, dacă voia, până la ziua de apoi, judecând după succesul pe care-l avea.

Şi am mai observat ceva: nu se fotografia decât îmbrăcată în jasmak-ul tradiţional din mătase albă, care nu lăsa la vedere decât superbii ei ochi. Pe scenă avea chipul descoperit în tot timpul dansului, în schimb nu există nici o fotografie.

– Şi ce e cu vestita fotografie trimisă marelui prinţ? – întrebă directorul.

– După bătaia cu Chunda Lal din Bois de Boulogne, când s-a întors la palat, prinţul a rupt-o bucăţele.

Totuşi Soarta este aceea care îi aduce pe cei mai mari criminali pe mâna justiţiei; Soarta ne însoţeşte neobosită şi în faţa ei nu există scăpare!

Au trecut mai multe luni de la înmormântarea marelui prinţ şi aproape că am uitat-o pe Zâra - el - Khalâ când, într-o seară la operă, discutând cu un mare savant, acesta a amintit de moartea inginerului Henrik Ericson, survenită cu câteva luni în urmă.

– Este o mare pierdere a secolului nostru – afirmă el. Ericson era un geniu în electronică, tot aşa cum marele prinţ

Ivan a fost în arta războiului şi ambii au murit în floarea vârstei. Culmea, şi cu aproximativ aceleaşi simptome!

– Adevărat! – am confirmat gânditor.

– Aparent, - continuă el – parcă Natura se opune ca oamenii să-şi vâre nasul în marile ei taine, iar Cerul se opune unui nou război! La abia trei luni de la moartea marelui prinţ, a murit pe mare amiralul american Mackney. Poate vă mai amintiţi?! Acum, urmându-l pe Ericson, a murit şi Van Rembold, cel mai dotat inginer în mine al secolului nostru, singurul capabil, la ora asta, să extragă radium în cantitate mai mare. Boala l-a ajuns în casa unui prieten şi, până să ajungă la el medicul, a murit.

– Foarte curios!

– Îngrozitor!

– L-aţi cunoscut personal pe Van Rembold? – l-am întrebat.

– Mi-a fost prieten bun, un om într-adevăr cuceritor, domnule Max şi am motiv să-mi amintesc de moartea lui pentru că m-am întâlnit cu el cu o oră înainte de a muri. Am schimbat doar câteva cuvinte cu el – ne-am întâlnit pe stradă - dar n-am să uit niciodată despre ce am vorbit.

– De ce? – am întrebat.

– Pentru că Van Rembold mi-a pus o întrebare mai curioasă, probabil ştiind că am avut tangenţe cu astfel de lucruri. M-a întrebat dacă nu cunosc vreun trib sau sectă în Africa sau Asia, care să idolatrizeze scorpionul.

– Scorpionul! am strigat eu. A, Mon Dieu, Monsieur, mai repetați odata scorpionul?

-- Da, da. Dar de ce vă surprinde așa?

-- Păi, pe dumneata nu te-a surprins întrebarea?

-- Bineînțeles că m-a surprins. Nu puteam să-mi explic ce l-a făcut să mă întrebe așa ceva!!! I-am răspuns că nu cunosc și atunci a schimbat imediat vorba, așa că n-am mai aflat de ce mi-a pus o asemenea întrebare.

Vă dați seama că discuția asta mi-a dat mult de gândit. Pentru că, pe de o parte; nu puteam să-mi imaginez cu ce scop ar ucide cineva prinți, amirali, ingineri, pe de altă parte, trebuia să recunosc că toate aceste morți aveau ceva comun. Cel mai mult mă intriga moartea lui Van Rembold.

Poate că era doar o coincidență, dar, dacă ne gândim bine, cuvântul „scorpion" se folosește rar, exceptând zonele în care trăiește. Deci, Van Rembold a avut un motiv deosebit să întrebe de scorpion, în schimb „Scorpionul" era în legătură cu servitorul hindus al Zârei - el - Khalâ și, în definitiv, ea l-a ademenit pe marele prinț Ivan la Paris, unde a murit.

E drept, firul acesta era foarte subțire, dar de multe ori un fir subțire te conduce în inima labirintului.

Poate că rămâneam la stadiul speculațiilor și a ipotezelor, dacă nu ar fi intervenit ceva deosebit de grav, ceva ce m-a obligat să acționez. Sir Francis Narcombe, renumitul chirurg englez, a leșinat în holul unui teatru londonez, iar apoi a murit. Iată un nou caz, un om renumit care moare brusc, în

oarea vârstei. Parcă o molimă deosebită ucidea oamenii de iință. Da, de știință, pentru că marele prinț era recunoscut ca el mai instruit general al Europei, iar amiralul american a evoluționat războiul submarin.

„Scorpionul!" Mă obosea deja acest nume și am otărât să trec în Anglia, să aflu dacă sir Narcombe a vorbit umva despre scorpion sau dacă sunt date că s-ar fi interesat e așa ceva, înaintea morții sale.

Și, bineînțeles, n-am uitat că și Zâra - el - Khalâ tot n Anglia a plecat!

Cap.IV. BĂTAIE ÎN CAFENEA

Corpul de detectivi a Scotland Yard-ului a primit lispoziția să rețină absolut tot ce află despre „scorpion" și să rmărească toate pistele dar, din păcate, nici un rezultat. Și ista, sincer să fiu, nu m-a surprins! Oricum, lipsa de date a Yard-ului m-a hotărât definitiv, astfel că am plecat în Anglia.

Am pus sub observație cafenelaua lui Miguel, unde bănuiam că e locul de adunare al lumii interlope. Nu aveam nici o dovadă că Miguel ar ști ceva despre afacerile hindusului și nici nu a mai vorbit nimeni la telefon despre scorpion.

Am hotărât ca, înainte de plecare, să mai fac o vizită la cafenea. Acum sunt convins că și în hotărârea asta am fost împins de la spate de Kismet.

Am intrat deghizat şi am comandat un coniac. După ce Miguel mi l-a pus în faţă, am început să studiez pe cei din cafenea. Erau opt - nouă persoane, din care două femei. Patru bărbaţi jucau cărţi la o masă, iar ceilalţi erau împrăştiaţi prin local, bând şi fumând. Femeile, de altfel bine îmbrăcate, dar probabil demne partenere pentru apaşii Parisului, discutau foarte aprins cu un algerian.

Un singur personaj mi-era cunoscut: Jean Sach, un tip foarte periculos, abia scăpat în Statele Unite de scaunul electric şi pe care noi, detectivii, îl cunoşteam foarte bine. Zâmbea uneia din cele două femei.

Şi mi-a mai reţinut atenţia unul, cu o fizionomie mai deosebită: un creol cu barbă, unul din cei care jucau cărţi. Avea o cicatrice groaznică, de la frunte până la colţul stâng al gurii, cicatrice care îi dezvelea dinţii într-o grimasă hidoasă, făcându-l să semene cu un animal sălbatic. L-am botezat „Le Balafré".

Chiar voiam să mă ridic şi să plec, când Sach s-a sculat de la masă şi, străbătând încăperea, s-a aşezat provocator între una din femei şi algerian. Stând cu spatele spre creol, a aruncat câteva vorbe femeii şi i-a făcut cu ochiul. Şi doar ştiţi că asemenea femei sunt greu de abordat: Sach a zburat pe spate de la o singură palmă. În timp ce cădea, algerianul a sărit în picioare, cu cuţitul în mână. Sach s-a rostogolit la o parte, în timp ce-şi căuta şişul.

Înainte să-l poată scoate, Miguel, mulatrul, s-a repezit la el, încercând să-l scoată afară. Dar Sach, cu toate că

e mic de statură, e foarte abil și sălbatic. S-a eliberat din îmbrățișarea uriașului și s-a întors cu cuțitul ridicat.

Algerianul, din lateral, i l-a zburat din mână cu o lovitură de picior. Văzându-se dezarmat, Sach a sărit la gâtul lui Miguel cu mâinile goale, doborându-l pe spate. Se rostogoleau pe jos, urlând sălbatic și dărâmau totul în cale.

Algerianul, văzând că lupta nu poate avea decât un singur sfârșit, și-a vârât liniștit cuțitul la loc și s-a reașezat la masă.

Miguel l-a ridicat pe Sach ca pe o halteră și a aruncat omul spumegând de furie până în mijlocul străzii.

Vrând totuși să plec, în clipa când am trecut pe lângă masa algerianului, am observat ceva lucind pe dușumea, lângă scaunul lui. În clipa când l-am ridicat, am tresărit surprins: obiectul era un scorpion de aur!

Am rămas înlemnit, privind micul scorpion de aur din palmă, până ce o mână mi-a smucit umărul.

– Unde ați găsit amuleta asta? – strigă el. Este a mea!

– Păi, atunci, vă rog, păstrați-o! – i-am replicat.

Am observat că schimbă o privire cu cineva care s-a apropiat în spatele meu. Întorcându-mă din nou, m-am trezit față în față cu mulatrul.

– Pe jos ați găsit amuleta? – întrebă Miguel bănuitor.

– Da.

S-a întors către algerian:

– Probabil ți-a căzut din buzunar când l-ai lovit peste mână pe porcul ăla! Să fii mai atent!

Au schimbat din nou o privire semnificativă, apoi algerianul s-a așezat la loc, iar Miguel s-a întors în spatele barului.

Eu am ieșit din cafenea și simțeam că sunt urmărit din spate de privirile lor.

Deodată, în bezna de afară, am simțit o mână atingându-mi umărul.

– Mergi mai departe, prietene – am auzit vocea lui Jean Sach. Ce a fost ce ai ridicat de lângă masă?

– Un scorpion de aur! – am răspuns repede.

– Ah! – șopti el. M-am gândit eu. Asta mi-ajunge. Vor plăti aștia doi totul, fii fără grijă! Iar acum, dispari de aicea repede prietene, așa cum fac și eu!

Înainte să apuc să spun ceva, a dispărut în goană pe una din străduțele laterale.

Am privit lung în urma lui. Printr-un noroc nesperat, am reușit să aflu în zece minute mai mult decât reușisem în zece luni de cercetări! Par la barbe du Prophét, Kismatul care-i urmărește pe criminali, m-a ajutat!

Urmând sfatul lui Sach am grăbit pașii ca să ies din cartierul care, la toate posturile de poliție din Paris, era înconjurat pe hartă cu roșu.

Sub primul felinar m-am oprit să mă uit înapoi, dar nu am văzut pe nimeni. În schimb, auzeam vag urme de paşi furişaţi.

Am luat-o la goană şi nu m-am oprit decât când am ajuns la bulevardul viu luminat. Vrând să-mi pierd definitiv urma, am colindat până la miezul nopţii pe toate străzile şi m-am întors acasă convins că nu mă urmăreşte nimeni.

Aveam totul pregătit să părăsesc Parisul. Nu mai aveam decât câteva instrucţiuni de dat locţiitorului meu: să ţină sub observaţie cafeneaua lui Miguel şi să afle ascunzătoarea lui Jean Sach.

Găseam deosebit de important să plec imediat la Londra. Bănuiala că totuşi sunt urmărit, s-a întărit în clipa când, urcând pe vas la Calais, am observat un bărbat bărbos, sprijinit de balustradă, cu o faţă pe care mi-o aminteam de undeva. Când s-a întors cu spatele la vânt ca să-şi aprindă ţigara, i-am observat cicatricea!

Era „Le Balafré", cel care jucase cărţi la cafenea noaptea trecută.

În clipa următoare am luat hotărârea să schimb rolurile şi am dispărut de pe punte.

La Folkestone, „Le Balafré" a urcat în trenul de Londra, iar eu m-am aşezat în compartimentul alăturat. Când am ajuns al Charing Cross, a stat o vreme în sala de aşteptare, şi-a privit ceasul, apoi a ieşit din gară. Eu, după el! Am trecut prin spatele lui chiar când şoferul de taxi îi spunea:

– ... stația Bow-Road? E foarte departe, domnule! Cum?

Am privit în spate. Bărbosul chiar îi arăta o hârtie, probabil o liră sterlină, pentru că șoferul a făcut semn, el a urcat și mașina a demarat imediat.

Lăsându-mi bagajul în voia sorții, am sărit în primul taxi liber și am promis o liră sterlină șoferului ca să mă ducă repede. Odată ajuns, am ochit o cabină telefonică de unde se vedea toată strada. Dacă bărbosul nu era deosebit de norocos, va ajunge după mine.

Într-adevăr, după nici cinci minute de pândă, l-am văzut coborând și dând drumul mașinii.

Era foarte liniștit și, probabil, convins că e în deplină siguranță. Și-a aprins trabucul la doi pași de cabina mea, privind în susul și-n josul străzii.

De după colț a apărut o uriașă limuzină galbenă, care a oprit, fără nici un semn, exact în fața lui.

Era condusă de un șofer creol, pe care nu l-am putut vedea bine, deoarece purta niște ochelari de praf uriași și șapcă cu cozoroc trasă pe ochi. Până să mă hotărăsc ce să fac, „Le Balafré" a coborât de pe trotuar, a urcat în mașină și au și demarat. Din cauza unei mașini care s-a interpus, n-am reușit nici măcar să văd numărul.

În schimb, am văzut ceva ce mi-a răsplătit tot efortul de până atunci! Când omul cu cicatrice s-a dus la mașină, i-a arătat șoferului un obiect mic pe care-l ținea în palmă -- și obiectul a sclipit auriu!

2. LE BALAFRÉ

Cap.I. DEVIN „CHARLES MALET"

În ultimele zile mă puteaţi vedea în Battersea, închis în locuinţă şi aşteptând cu răbdare să-mi crească barba. Eram conştient că „Scorpionul" e un caz cu totul şi cu totul ieşit din comun, poate cel mai important caz investigat vreodată de Service de Sûreté şi eram hotărât să-mi sacrific chiar şi un an întreg ca să dezvălui taina lui.

Între timp, am luat legătura cu Parisul ca să mi se transmită anumite acte şi permise. Primeam zilnic note informative şi una din ele era deosebit de interesantă.

Trupul lui Jean Sach a fost pescuit din Sena. Era cu inima străpunsă de o lovitură de cuţit.

Paza asupra lui Miguel şi a complicilor săi nu a încetat nici o clipă. Am dispus să nu se facă nici o razie sau arestare fără aprobarea mea.

Eram acum în posesia unui permis de conducere francez şi permis de taximetrist şi aveam toate actele care să dovedească că eu sunt Charles Malet. Totul era în ordine.

Barba mi-a crescut frumos, aşa că m-am putut prezenta la New Scotland Yard pentru autorizaţia de şofer de taxi în Anglia. După un scurt examen „de orientare", am obţinut actul necesar.

Am cumpărat un taxi, e drept vechi, dar în stare bună şi l-am adus într-un grajd gol de lângă locuinţa mea din Battersea.

Aveam acum mobilitate deplină să pot urmări pe cineva pe jos sau cu maşina, fără să trezesc bănuieli. Metoda e foarte bună, am folosit-o cu succes într-unul din cazurile cele mai celebre ale mele: arestarea la New York a celebrului bandit francez care activa sub porecla de „Mister Q.".

Prin Paris, am primit dosarul cu toate detaliile morţii lui sir Francis Narcombe. Se potriveau perfect cu cele ale morţii marelui prinţ, a lui Van Rembold şi a celorlalţi. Am recomandat Parisului să ceară de la Londra ca Scotland Yard-ul să procedeze la exhumarea lui sir Narcombe. Nu s-a făcut nimic pentru că familia s-a opus categoric. Între timp, am căutat să mă învârt cât mai des în zona unde locuiau cei care au avut tangenţe directe cu sir Narcombe. Am adunat material destul pentru trei divorţuri, dar nici o informaţie cât de mică despre „Scorpion". Nu-i nimic.

De câte ori aveam timp, colindam străzile din East Side cu speranţa că voi întâlni limuzina galbenă sau pe „prietenul" meu cu cicatrice, de la Paris.

Colindam birturile şi restaurantele, iar noaptea, cu steagul lăsat la maşină, semn că era ocupată, colindam străzile acestei mahalale infecte.

Atâta efort trebuia să dea roade! Într-o seară, după ce mi-am lăsat un client la docuri, mă întorceam prin Limehouse. Chiar înaintea mea, în întuneric, a oprit o maşină mare. Un

bărbat a coborât, iar maşina a plecat mai departe. Trebuia să aleg repede. Nu eram sigur că e maşina mult căutată, dar semăna mult. Să urmăresc maşina sau pe bărbatul care a coborât? Am ales a doua variantă, urmărindu-l pe bărbat.

Peste câteva minute m-am convins că am ales bine. Omul s-a oprit să-şi aprindă un trabuc şi, la lumina chibritului, i-am văzut faţa bărboasă şi cicatricea. El era!

A trecut strada şi a intrat într-un birt. Am parcat repede şi am intrat şi eu. Mi-am comandat o bere amară şi m-am uitat în jur după clientul meu. Era la masa alăturată şi chiar se strâmba după ce dăduse pe gât un pahar de brandy. Am început să râd.

– Poate au vrut să vă otrăvească, mister?

– Ah, pardieu! Otrăvit ... da, da! – răspunse.

– Cereţi direct din sticlă – am continuat. Martell cu trei stele.

Mă privi neînţelegător:

– Nu ştie ... – răspunse. Ştie foarte puţin englez ...

– A, ăsta-i necazul! – am răspuns într-o franceză îngrozitoare. Vorbiţi numai franceza?

– Da, da! – răspunse repede. E foarte greu să mă fac înţeles. Iar schnapsul ăsta nici nu e coniac, e un fel de petrol!

După ce mi-am băut bera, am comandat două pahare de brandy bun şi i-am pus unul în faţă.

– Încercaţi ăsta! – i-am spus în franceză.

A băut din pahar şi a recunoscut că într-adevăr e bun. Am mai sporovăit vreo zece minute, după care vecinul meu primejdios mi-a spus noapte bună şi a ieşit din local.

Maşina venise dinspre vest şi eu bănuiam că locuieşte prin apropiere sau a venit la o întâlnire.

Mi-am lăsat maşina parcată şi am pornit pe jos după el. Străzile erau pustii şi a trebuit să-l las până a dat colţul, ca să pot porni în urma lui. I se auzeau paşii depărtându-se. Am fugit după el, dar, spre surprinderea mea, m-am trezit într-o fundătură, închisă de un perete, probabil spatele unui depozit. Pe cele două părţi ale străzii, câte un şir de case foarte vechi şi neîngrijite, dar nici un suflet de om.

M-am întors la maşină şi a trebuit să suport morala unui poliţist, pentru că mi-am lăsat maşina fără pază. I-am turnat vechea poveste cu clientul care mi-a plătit cu bani falşi şi a trebuit să fug după el. I-am descris şi strada. Povestea a prins. Scutura din cap:

– Probabil a fost un marinar străin – zise el – dar nu ştiu ce a căutat în partea aia. Tot cartierul e locuit numai de chinezi.

Informaţia mi s-a părut revelatoare. Scotea cazul în cu totul altă lumină. Când a spus „chinez", mi-am amintit că la Paris, scorpionul pe care l-am văzut era făcut tot de un meşter chinez.

Am pornit maşina şi am oprit în locul unde l-am pierdut din ochi pe „Le Balafré". Am aşezat maşina în aşa fel,

încât să pot porni imediat şi am început să mă gândesc care să fie următorul pas. Cât am stat acolo, n-aş putea să spun.

Deodată, ca la o comandă, a început să toarne cu găleata. N-are importanţă ce voiam să fac, pentru că prin ploaie am văzut o umbră care se apropia şi care, văzând că sunt taxi şi nu maşină particulară, mi-a bătut în geam.

– Nu sunteţi ocupat?

Poate că mi s-a făcut milă de el. N-avea nici pelerină nici umbrelă, sau poate că s-a amestecat din nou Soarta, dar am hotărât să renunţ la pânda inutilă. Pardieu! Într-adevăr, Soarta a vrut aşa!

– Nu, d-le. Unde să vă duc?

Mi-a dat adresa. Locuia la nici cinci sute de metri de locuinţa mea. Am găsit curioasă treaba şi mi-am alungat şovăiala.

– Poftiţi în maşină, d-le! – şi am demarat, în timp ce mintea mi-era ocupată cu întrebarea că ce relaţie poate fi între afacerea scorpionului şi China.

Pe străzile pustii puteam merge repede şi nici în jumătate de oră l-am dus până acasă. Pasagerul meu, dr. Stuart Keppel a fost amabil să mă invite la un pahar de grog fierbinte şi nu i-am refuzat ospitalitatea. Până am ieşit de la el, ploaia aproape că se oprise. În timp ce mă aplecam să pornesc maşina cu manivela, am privit în întunericul din lungul străzii. În faţa intrării de serviciu a casei dr. Keppel, mi s-a părut că desluşesc o umbră care s-a strecurat înăuntru. M-a cuprins o

bănuială, una groaznică. Am mers vreo douăzeci de metri, după care am scos capul şi m-am uitat înapoi. Am văzut o umbră neagră şi înaltă în haină de ploaie care privea după mine.

Mi-am reamintit cu câtă agilitate m-au urmărit la Paris de la cafeneaua lui Miguel până acasă şi nu doream deloc să se întâmple şi acum la fel. Am intrat iute în prima intersecţie, am parcat după colţ şi am sărit din maşină. Am alergat câţiva paşi înapoi şi m-am ascuns printre tufele din faţa unei case. Nu a trebuit să aştept nimic. Prin faţa mea a trecut limuzina cea mare, iar cel care privea afară prin geamul lateral, era „Le Balafré".

În sfârşit, mi s-a ivit ocazia să găsesc ascunzătoarea „Scorpionului". Din păcate, omul cu cicatricea a apreciat la fel de corect situaţia. În clipa când a văzut că în maşina mea nu e nimeni, limuzina cea mare a demarat brusc, şi, până să ies din tufe, am mai auzit doar zgomotul motorului care se pierdea în depărtare. Apoi, s-a făcut linişte!

Eram deci deconspirat şi aveam nişte adversari care-şi cunosc meseria!

Cap.II. PUN MOMEALA ÎN PLASĂ

A doua zi dimineaţă am rămas în modesta mea locuinţă. Am rememorat evenimentele şi am încercat să fac un plan pentru acţiunile viitoare. „Scorpionul" a câştigat un

punct. Nu știu ce a trezit bănuiala lui „Le Balafré". Probabil că m-a pândit în seara când am fost așa de ușuratic ca să alerg după el. Poate am făcut vreo greșeală la Paris, sau s-a strecurat vreo indiscreție în corespondența mea. Că am fost urmărit pe puntea vasului, nu încape îndoială. Deci știa că șoferul Charles Malet îl urmărește. Dar oare știa că Charles Malet și Max Gaston sunt una și aceeași persoană? Știa oare unde locuiesc? Oare întâlnirea mea cu dr. Keppel a fost hotărâtă mai dinainte? Precis că l-a văzut pe doctor urcând în mașina mea, doar ne-a urmărit până la Battersea!

Mi-am făcut un nou plan, e drept, un plan foarte periculos, dar puteam să ajung în pericol mai mare decât eram pe moment? Nom d'un nom! Încă nu l-am uitat pe bietul Jean Sach!

În aceeași seară, cu toate că știam că-mi risc viața, m-am dus din nou la birtul din Limehouse, am parcat mașina și am intrat. Dacă până acum am mai sperat că poate totuși nu sunt urmărit, acum m-am convins de contrariu.

N-au trecut nici cinci minute și a intrat omul cu cicatrice. M-a salutat foarte prietenos. Și am observat ceva: nu bănuia că aș ști că el ne-a urmărit când l-am dus pe doctor acasă. M-a invitat la un pahar și am acceptat. În timp ce ciocneam, m-am uitat bănuitor în jur, apoi m-am aplecat confidențial spre el și i-am șoptit:

– Bănuiesc bine că dumneata umbli des prin partea asta a Londrei.

– Da. Afacerile mă aduc de multe ori pe aici.

– Cunoaşteţi bine cartierul?

– Destul de bine, cu toate că sunt străin de Londra.

I-am şoptit confidenţial:

– Aţi face bine să ocoliţi cartierul acesta!

– De ce-mi spuneţi asta?

– Pentru că e periculos! Am observat că sunteţi prietenos şi intraţi repede în vorbă. Eu doar vă avertizez că e primejdios! Chiar aseară, am avut client un doctor criminolog şi pot să vă spun că am fost urmăriţi tot drumul!

Mă privi ascuţit. Dinţii îi apărură de sub cicatrice într-un rânjet oribil.

– Sunteţi un şofer foarte deosebit, asta-i sigur! – zise el.

– Poate că sunt, dar nu-i nimic. Primiţi-mi sfatul! Am aici ceva – i-am zis bătându-mă peste buzunarul de la piept – de la care lumea ar leşina, când va afla. Pot să te asigur, prietene, că pentru mine a sosit ceasul norocului!

Mi-am băut paharul şi am mai cerut un rând, observându-i privirea bănuitoare. Dintr-o înghiţitură mi-am băut şi al doilea pahar apoi, după ce am mai comandat unul, m-am aplecat spre el şi i-am pus mâna pe umăr.

– Mi s-au promis 5.000 de lire pentru datele astea – i-am spus – şi încă nu e totul. Şi ca să nu păţesc ceva, ştii ce am să fac?

„Le Balafré" se foia neliniştit pe scaun.

-- Încă nici nu ştiu despre ce vorbeşti, prietene!

-- Dar eu ştiu -- i-am răspuns răguşit -- am să duc toate datele la prietenul meu, doctorul, pecetluite. Pecetluite, mă înţelegi? Dacă, să zicem, într-o săptămână, mi se întâmplă ceva, datele vor ajunge la poliţie! Că n-am să câştig nimic, ce să-i faci? Dar câţiva vor atârna precis ...

Mi-am comandat al patrulea pahar şi am comandat şi pentru el încă unul, dar m-a oprit.

– Mulţumesc, dar nu mai doresc. Mai am ceva de rezolvat, aşa că noapte bună.

– Noapte bună! -- am strigat după el -- noapte bună! Şi nu uita sfatul meu, prietene!

Abia a ieşit, când birtaşul mi-a adus al patrulea coniac şi se uita bănuitor la mine. Până acum am vorbit în franceză şi acum, accentul meu l-a surprins.

– Poate ar ajunge deja, ce zici prietene? Prietenul ăla urât al tău, oricum, a întins-o deja!

– A fost chiar destul, dar azi am fost foarte norocos şi sunt bucuros. Bea una cu mine şi ăsta va fi ultimul! - i-am răspuns, de data asta într-o engleză perfectă.

Când am ieşit, m-am uitat cu grijă în jur, temându-mă că nu voi ajunge întreg la dr. Keppel. Presupuneam despre „Le Balafré" că nu va pierde ocazia, chiar dacă nu ar şti cine sunt. Nu mi-am subapreciat niciodată adversarii şi eram convins că următoarea mutare va fi a lui, chiar dacă nu ştie că

cu sunt Max Gaston. Speram că l-am convins să mă lase să ajung la doctor cu documentele.

Nu am văzut pe nimeni la pândă, am pornit maşina şi am plecat. Am oprit de mai multe ori pe Commercial Road şi m-am uitat în urmă, dar din câte am observat, nu mă urmărea nimeni. În general, am trecut prin artere circulate, dar am ajuns pe strada Thames, unde se schimbă situaţia. Lăsând în urmă City, am străbătut şi această stradă, care e întotdeauna pustie noaptea, şi am oprit. Pardieu!

Mă simţeam dezamăgit! Se vede că planul meu nu a reuşit! Nu înţelegeam de ce m-au lăsat să ajung nestingherit până aici şi voiam să mă întorc până la colţ, să mai arunc o privire în urmă. Nu am mai apucat!

Când am deschis uşa să cobor, un zgomot uşor m-a făcut să mă aplec fulgerător. Lama lungă a unui pumnal mi-a şuierat pe la ureche şi mi-a despicat şapca. Într-adevăr, cu aplecarea asta mi-am salvat viaţa, altfel pumnalul îmi străpungea omoplatul şi inima!

În maşină era ascuns cineva! Văzând că nu i-a reuşit lovitura, în timp ce eu mă rostogoleam pe trotuar, a trântit uşa maşinii şi a luat-o la goană. Nu am reuşit nici măcar să văd cine era! Mon Dieu – am gemut eu, pipăindu-mi fruntea însângerată, cu degete tremurătoare – planul mi-a reuşit totuşi!

Mi-am legat strâns batista în jurul frunţii şi mi-am îndesat şapca peste bandajul improvizat. Nu era o rană adâncă, dar sângera puternic. Acum chiar aveam motiv să-l vizitez pe dr. Keppel! În drum spre el, mi-am schimbat planul iniţial.

Am ajuns mult după orele de cabinet ale doctorului, dar menajera m-a asigurat că dr. Keppel va coborî peste câteva minute.

Când a ieşit, am scos din buzunarul de la piept scrisoarea, dar din nenorocire, era năclăită de sânge.

De fapt, nici nu trebuia să las vreo scrisoare la doctor, dar aveam de-a face cu aşii crimei şi nu puteam să risc nimic. Şi, oricum, lucrurile făcute superficial nu duc la un sfârşit bun!

Am găsit pe un raft câteva plicuri, dar nu aveam hârtie. Până la urmă am decupat o bucată dintr-o cutie de carton. Am pecetluit scrisoarea cu ceară neagră şi găsind o monedă chinezească, prinsă de un dop, am apăsat-o pe ceară. Şi-aşa toată afacerea mirosea chinezeşte!

Ca să fac şi mai misterios totul, am scris pe mijlocul plicului, cu tuş roşu, un „30" mare, adică data de atunci!

În uşa cabinetului a apărut doctorul şi m-a poftit să intru. Cabinetul era mic, aşa că fereastra cu perdele până la pământ ocupa un perete întreg.

Doctorul mi-a controlat rana, apoi a ieşit să aducă pansament. Rutina unei vieţi întregi mi-a dictat pasul următor. Am ridicat puţin colţul perdelei şi am privit afară. în umbra peretelui de vis-à-vis se vedea silueta unui om! Foarte bine, n-am să-l dezamăgesc!

— După ce doctorul mi-a legat rana, i-am arătat scrisoarea şi i-am spus că am gasit-o în maşină, după accident.

-- Cineva a uitat-o în maşină, d-le -- i-am spus -- poate domnul pe care-l duceam când s-a întâmplat necazul, şi acum nu ştiu când, cum am să-l găsesc. În schimb, el mă poate găsi, sau poate da un anunţ. Probabil conţine ceva preţios. Mi-aţi face favorul să mi-o păstraţi, să zicem o săptămână, până va veni cineva după ea? M-a întrebat de ce nu o duc mai bine la Scotland Yard?

– Pentru că -- i-am răspuns -- dacă proprietarul ar primi-o înapoi de la Yard, nu m-ar mai răsplăti ca şi când i-aş da-o eu.

– Dar atunci de ce o lăsaţi la mine?

I-am explicatcă dacă o păstrez eu, pot fi bănuit că am furat-o, dar dacă e la el, îmi pot dovedi buna credinţă. Se părea că e mulţumit de răspunsul meu şi m-a chemat în camera de lucru. Mulţumit cred că era şi cel care pândea afară, pentru că am stat tot timpul lângă lampă, cu plicul vizibil în mână, în timp ce vorbeam. Umbra mea se contura clar pe perdele!

Când am intrat în camera de lucru a doctorului, am observat că ferestrele sunt deschise şi dau spre o pajişte. M-am purtat deci corespunzător.

– Iată -- zise doctorul pun scrisoarea dumitale preţioasă în alt plic şi-l pecetluiesc.

– Perfect, domnule -- i-am răspuns, stând cât mai departe de el, ca să fie nevoit să-mi vorbească tare. Şi vreţi să scrieţi pe plic „Oficiul obiectelor pierdute"?

– Sigur, cu plăcere – răspunse el şi scrise ce l-am rugat pe plic. Dacă peste o săptămână nu a venit nimeni după el, am să-l trimit la Scotland Yard.

– Deci, dacă nu vine nimeni după el – am spus tare, trăgându-mă mai lângă fereastră – îl predaţi la Scotland Yard!

– Şi până atunci îl închid în acest sertar de la birou – încheie doctorul discuţia.

– Înţeleg: îl încuiaţi în sertarul biroului. Foarte bine!

Cap.III. CHARLES MALET DISPARE

Pentru că ştiam sigur că sunt urmărit de oamenii „Scorpionului", eram cam nervos când conduceam maşina spre grajdul care-mi servea de garaj. Cercetările mele au înaintat un pas şi acum Charles Malet trebuia să dispară de pe scenă. Dar eram sigur că, dacă nu se păzeşte bine, poate să dispară foarte uşor şi de pe scena vieţii!

Drumul care ducea spre garajul meu era plin de buruieni şi era mărginit pe ambele părţi de tufe neîngrijite. Mica curte unde am ajuns era la fel de neîngrijită, atâta doar că benzina scursă cu timpul a mai distur din buruieni.

Am coborât şi m-am uitat în jur, în noaptea tăcută şi luminată fantomatic de lună. Aş fi dorit să fie vreun suflet în jur, dar în afară de poliţistul cu care schimbam din când în când câte un salut, nu umbla nimeni pe aici.

Am hotărât să duc imediat maşina înăuntru şi să încui, cu toate că mi-era groază de ultimii metri, când trebuia să stau cu spatele la tufele de unde se putea strecura cineva în urma mea.

Mi-am făcut curaj şi am intrat cu maşina în încăperea îngustă, am oprit motorul şi m-am uitat în spate. În chenarul luminat de lună al porţii nu se vedea nici o mişcare.

Strângând un browning în mână, mă strecuram spre ieşire, pas cu pas, până la poartă. Se auzea o răsuflare iute şi şuierătoare. Cineva mă aştepta afară.

M-am lăsat pe burtă şi am scos cu grijă capul pe lângă zidul de cărămidă, abia la o palmă de pământ. Ştiam că dacă cineva mă pândeşte, priveşte la înălţimea ochilor săi, nu în jos.

Lipit de perete, cu un pistol în mâna stângă şi cu un sac de nisip în dreapta ridicată deasupra capului, stătea „Le Babafré"! Ochii îi sclipeau sălbatic, iar cicatricea îi descoperea hidos dinţii. Pe mine nu mă observase încă.

Mi-am ridicat, centimetru cu centimetru, pistolul. Bineînţeles, n-am avut timp şi posibilitate să ochesc ca lumea. Am tras! Voiam să-i sfărâm încheietura dar am nimerit puţin mai sus. Scoţând un urlet sălbatic, a sărit înapoi, scăpând pistolul din mână apoi, observându-mă în timp ce săream în picioare, s-a repezit la mine, izbind cu sacul de nisip. Am parat lovitura cu braţul stâng. Izbitura a fost năprasnică şi m-a proiectat în zid făcându-mă tot odată să scap pistolul din mână. Eu aveam stânga amorţită, în timp ce adversarul meu

avea dreapta sfărâmată. Pardieu! Aveam mai multe şanse ca el!

A sărit pe mine şi a fost imediat în avantaj, pentru că mi-a strâns beregata cu stânga şi m-a ţintuit de zid, încercând să stoarcă viaţa din mine. Avea o putere extraordinară în braţ!

La aşa atac, nu puteam răspunde decât într-un fel: l-am izbit cu genunchiul şi strânsoarea mortală a slăbit imediat. M-am zbătut, apoi, printr-o întoarcere rapidă, am scăpat de mâna lui. Am lovit imediat cu pumnul şi, din fericire, l-am prins în bărbie. S-a împleticit şi a primit a doua lovitură chiar deasupra inimii. Atunci s-a prăbuşit! Am sărit pe el şi l-am lovit din nou şi din nou, cu sălbăticie, fără milă ...

Mi-a venit greu să cred că un om aşa puternic a putut muri aşa de repede şi am mai stat pregătit deasupra lui câteva minute ... dar nu! Cazul lui era definitiv încheiat!

Am stat şi am ascultat. Totul era liniştit. Doar o bufniţă s-a făcut auzită, dar a tăcut şi ea.

M-am aplecat şi i-am cotrobăit buzunarele. Am găsit câteva hârtii şi un bilet de tren pentru Paris, datat cu aceeaşi zi. În rest, numai nimicuri. În sfârşit, în buzunarul interior al hainei, am pipăit un obiect tare şi îndoit. L-am scos şi, în lumina lunii, strălucea în palma mea un scorpion de aur! Probabil că, în timp ce ne băteam, i s-a rupt coada, pentru că n-am găsit-o! E drept că nici n-am căutat mult după ea!

Biletul găsit asupra mortului mi-a dat o idee. După ce m-am convins că nu are asupra lui nimic care să-i dovedească

identitatea, mi-am luat de la încheietură lanțul pe care-l purtam de obicei și l-am pus la mâna lui.

Mă gândeam că probabil a fost trimis să mă ucidă, apoi să plece imediat în Franța. Acum, am creat aparența că a reușit!

Peste zece minute mă îndreptam cu mașina spre Tamisa, cu un mort hidos în spatele meu și mă gândeam cât de ușor era să omori un om la Londra, fără să fii prins!

Am ajuns la un loc deschis pe malul Tamisei. Nu se auzea nici un zgomot, doar valurile clipoceau, izbindu-se de mal. Am deschis ușa mașinii și l-am târât pe „La Balafré" afară. L-am dus pe un podeț de lemn, folosit probabil de pescari, m-am uitat în stânga și în dreapta, ca un actor de teatru prost, un plescăit ... și din nou liniște.

„Gaston" s-a scufundat în mormântul lui umed!

În timp ce duceam mașina înapoi la garaj, un gând nu-mi dădea pace: cine a fost acest „La Balafré"? E posibil ca el să fi fost „Scorpionul"? Încă nu puteam să spun, dar speram ca în scurt timp să pot ghici!

Mi-am plătit chiria și mi-am luat toate lucrurile și hârtiile de la vechea locuință. În garaj mai aveam un costum bun și câteva cămăși, iar telefonic mi-am comandat o cameră la un hotel din West End. Mi-am dus mașina înăuntru și, la lumina farurilor, mi-am ras barba și mustața. Hainele de șofer și șapca le-am agățat la locul obișnuit, mi-am îmbrăcat costumul și mi-am pus o pălărie nouă. Am aruncat o privire în

jur, am stins farurile, mi-am luat bastonul şi o geantă de mână, am încuiat şi am plecat spre hotel.

Charles Malet a încetat să existe!

Cap.IV. MĂ ÎNTÂLNESC CU O VECHE CUNOŞTINŢĂ

Vis-à-vis de casa doctorului Keppel, pe colţ era o casă „for sale". De la mijlocitor — i-am aflat numele şi adresa dintr-un ziar - am primit cheile şi mi-am făcut o dublură la cheia de la poarta principală. Originalul l-am dat înapoi, pe motiv că nu-mi place casa!

Am rămas la pândă, la una din ferestrele de la etajul întâi, ca să observ cine intră în casa doctorului Keppel. Am rămas la postul meu până în amurg, studiind cu un binoclu puternic feţele tuturor bolnavilor care intrau la el. Când nu am mai văzut nimic din cauza întunericului, mi-am mutat postul de observaţii într-un copac, la nici douăzeci de metri de drum.

Din timp în timp, coboram să arunc o privire în lungul străduţei spre care se deschideau ferestrele cabinetului, apoi coboram până la cărarea care ducea peste pajişte la intrarea de serviciu şi de unde se putea vedea în birou, prin ferestrele deschise.

Cu ocazia unui asemenea rond am auzit sunând telefonul în birou. Stuart era acolo şi a răspuns. Am înţeles că

e chemat urgent la un bolnav. Şi-a luat geanta şi pălăria şi a plecat grăbit. M-am întors la locul de pândă din copac.

O vreme a fost linişte. Un poliţist cu lanterna a trecut alene pe stradă, apoi zgomotul paşilor săi pe caldarâm s-a estompat şi s-a pierdut.

Deodată s-a auzit motorul unei maşini puternice care se apropia. Mi-am oprit respiraţia. Maşina s-a oprit în faţa mea ... Era limuzina mare, iar la volan acelaşi şofer creol care l-a plimbat şi pe „La Balafré".

Din maşină a coborât o femeie! Nu am putut să-i desluşesc trăsăturile, fiind îmbrăcată în blănuri şi cu gulerul ridicat. A sunat şi a intrat.

Şoferul a tras maşina pe străduţa de alături.

Am trecut strada puţin mai departe ca să nu fiu văzut şi, mergând cu grijă, m-am întors la intrarea de serviciu. Apărat de întuneric, m-am târât până am reuşit să văd peste pajişte.

Aşa cum am sperat, vizitatoarea nu a fost poftită în sala de aşteptare, ci direct în camera de lucru a doctorului.

S-a aşezat cu spatele la fereastră, discutând cu o femeie căruntă, probabil menajera. Aşteptam cu nerăbdare să iasă menajera. A ieşit. Când vizitatoarea s-a sculat şi a început să se plimbe, i-am zărit şi faţa ... Zâra-el-Khalâ! Abia am putut să-mi înăbuş strigătul de bucurie!

În clipa în care s-a văzut singură, a scos din poşetă o legătură de chei şi a început să le încerce la sertarele biroului.

– Aşa deci! – mi-am zis – încă nu ştiu în care sertar e scrisoarea.

Ea se tot uita nervoasă spre fereastra deschisă, apoi a venit la fereastră şi a tras perdelele. Am ieşit târâş până la drum şi m-am întors la casa goală. Pipăind pe întuneric printre tufe, mi-am găsit motocicleta pe care o ascunsesem acolo; am pregătit-o şi m-am pus pe aşteptat.

După un timp, l-am văzut pe doctor venind. În clipa când a apărut pe drum, de undeva, n-am putut să-mi dau seama de unde, s-a auzit un urlet lugubru, neomenesc, de m-au trecut fiorii ...

Eram sigur că urletul nu era altceva decât un semnal care anunţa venirea doctorului. M-am felicitat pentru grija cu care mă strecurasem ici-colo. Santinela era ascunsă prin apropiere!

După cinci minute, fata a ieşit, condusă de menajeră. Maşina a tras în faţa intrării, ea a urcat şi au demarat. Nu am văzut pe nimeni în maşină, în afară de ei. Mi-am scos „Indian"-ul din ascunziş şi am pornit după ei.

Aşa cum m-am aşteptat, mergeau spre răsărit. În străzile mai aglomerate îi mai pierdeam din ochi, dar îi regăseam repede. Am ieşit pe Commercial road şi eram la nici cincizeci de metri în urma lor când mi-a apărut în faţă un marinar beat. Am reuşit să-l evit în ultima clipă, dar cu preţul că m-am lovit de bordura trotuarului şi am căzut. Până când am reuşit să mă adun de pe jos, bineînţeles că limuzina a dispărut. Am demarat în trombă în urma lor, petrecut de un

cor întreg de înjurături marinărești, spuse în mai multe limbi. Speram că între timp mașina să nu fi părăsit artera principală. Mi-am continuat goana spre West India dok road.

Ajungând la docuri și nevăzând nici urmă de ei, îmi venea să mă așez pe trotuarul murdar și să plâng de ciudă! Porcul ăla beat stricase totul! Dacă Zâra-el-Khalâ a pus mâna pe plic, însemna că-mi pierdusem singurul fir care ducea la „Scorpion"!

Dar, cum am mai spus, un detectiv nu cedează niciodată. Și oricum, un lucru e sigur, indiferent dacă fata a luat plicul sau nu: doctorul nu știe nimic, altfel nu-i dădea drumul să plece! Deci, dacă fata nu a reușit să ia plicul, va încerca din nou! Iar eu puteam să dorm liniștit o noapte!

A doua zi -- pe care am petrecut-o tot pândind -- n-am observat nimic deosebit. Seara, limuzina a apărut din nou, tot la aceeași oră. De data asta mi-am propus să-l observ pe șofer. Când fata a coborât, el și-a ridicat ochelarii uriași care-i acopereau ochii și presupunerea mea s-a adeverit: era Chunda Lal!

A tras din nou mașina pe străduța întunecată și, orieât am fost de atent, n-am reușit să-mi dau seama unde-și alesese locul de pândă.

De data asta, știam sigur că doctorul este acasă. Totuși, după mai mult de jumătate de oră, începusem să mă neliniștesc.

În sfârşit, Zâra-el-Khalâ a ieşit şi au pornit. Parcă eram blestemat: zece minute n-am fost în stare să pornesc motorul! Oricum, am mai pierdut o şansă!

Pentru că notez toate astea celor care vor continua afacerea „Scorpionul", cu mine sau fără - poate nu voi mai fi - nu vreau să povestesc toate ghinioanele avute. Am avut însă şi noroc! Într-o seară am reuşit să urmăresc limuzina până la capătul şoselei Limehouse, fără să fiu observat. Acolo am fost stopat de un mărfar care făcea manavre, dar apoi am reuşit să-i ajung din urmă la staţia de la docuri. De acolo ne-am plimbat printr-o mulţime de străduţe întortocheate, până în Cannig Town, unde limuzina a intrat într-un garaj public. Am intrat după ea, pe motiv că vreau să cumpăr benzină. Chunda Lal stătea de vorbă cu garajistul. Încă nu coborâse de la volan dar, stupoare: în maşină nu era nimeni! Parcă mi-a picat tavanul în cap! Abia după aceea mi-am dat seama ce mare descoperire făcusem! Strada pe care l-am urmărit aşa de naiv pe „Le Balafré", la capătul şoselei Limehouse, era strada unde am pierdut limuzina din ochi, cu câteva seri în urmă! Era strada care, cum mi-a spus poliţistul „e locuită numai de chinezi"! Numai aici putea să coboare Zâra-el-Khalâ! Deci, am găsit nici mai mult nici mai puţin decât cuibul „Scorpionului"!

Cap.V. SFÂRŞITUL ÎNSEMNĂRILOR

Am ajuns la sfârşitul comunicării mele şi la acel eveniment importnat care m-a făcut să-mi desconspir incognito-ul. De când a încetat Charles Malet să existe, a dispărut şi teama că voi fi ucis. Şi totuşi, din cauza asta am scris tot ce am aflat despre „Scorpion"! Oricum, sunt convins că, odată cu dispariţia lui „Le Balafré", şeful lui e sigur că am fost eliminat definitiv din calea lui. Puteam deci să fiu liniştit, mai ales de când mi-au pescuit şi cadavrul din Tamisa!

Ştirea am aflat-o dintr-un scurt anunţ din ziar, dar cu urmăresc cu predilecţie tocmai aceste anunţuri scurte.

Deci, sunt mort! Bineînţeles, oficial sunt mort. Asta este foarte bine, pentru că de-acum „Scorpionul" mă va exclude din socotelile lui de viitor şi, în al doilea rând, pentru că lăsasem prima parte a însemnărilor mele la Yard şi acum ele vor fi citite. Yard-ul va afla rezultatul cercetărilor mele de la Paris cât şi primele trei zile de la Londra, până la faza când „Le Balafré" s-a făcut recunoscut de şoferul limuzinei cu ajutorul scorpionului de aur!

Parisul va confirma moartea mea, mai ales pentru că de când nu mai sunt Charles Malet, nu am mai trimis nici un raport! Dar, să lăsăm toate astea! Sunt mort!

Să revin la seara când inspectorul Dunbar, morocănosul Dunbar, l-a vizitat pe doctorul Keppel. Apariţia lui m-a dezorientat. Nu puteam să mă înşel, pentru că era o seară foarte întunecoasă, era după ploaie, şi eu mi-am mutat

locul de pândă cât mai aproape de uşă. Din păcate, ferestrele erau închise şi perdelele trase.

Norocul s-a întors din nou împotriva mea, aveam pană la cauciuc şi mi-a trebuit mai mult de jumătate de oră până să repar motocicleta. Între timp, se puteau întâmpla o mie şi una de lucruri!

Oare Stuart îl chemase pe inspector? Să fi observat că i-a dispărut scrisoarea? Sau a surprins-o pe Zâra-el-Khalâ şi voia s-o dea pe mâna poliţiei?

Mi-a trecut prin minte şi că n-aş fi singurul care supraveghează casa! Totuşi, eu n-am observat pe nimeni!

N-am vrut nici să intru în casă până era inspectorul acolo. M-am dus până la tutungeria din colţ, unde ştiam că este telefon şi, pentru câţiva penny îl puteam folosi. Darul meu de a imita, mi-a fost din nou de folos. Mai colaborasem cu Dunbar şi-l cunoşteam şi pe Sowerby. Am sunat la doctorul Keppel şi, cu vocea lui Sowerby, l-am cerut pe inspector.

– Hallo! – l-am auzit strigând în receptor – dumneata esti Sowerby?

– Da, eu – i-am răspuns tot cu vocea schimbată – am sperat că vă găsesc acolo. Despre cadavrul lui Max vreau să ...

– Ce? Ce? Max?

Imediat am ştiut că Parisul încă nu telegrafiase şi i-am spus că primisem vestea de la Paris şi numărul 49685 este legitimaţia lui Max. Vestea l-a zguduit profund şi regreta enorm că Max a îndrăznit să lucreze singur.

Veniți la Scotland Yard – l-am chemat ca să-l ademenesc din casă.

Ajung în câteva minute – răspunse, în timp ce eu îmi băteam capul să ghicesc ce căuta la doctor! Noroc că m-a lămurit el însuși.

– Ascultă aici, Sowerby – zise – ăsta e cazul „Scorpion", fără nici un dubiu! Bucățica aia de aur pe care am găsit-o în buzunarul mortului, nu era un trunchi de palmier, ci o coadă de scorpion!

Deci au găsit ei ceea ce căutasem eu! Probabil în interiorul hainei lui „Le Balafré"! Despre Zâra-el-Khalâ nu amintise, înseamnă că fata nu a găsit plicul. Și dacă nu l-a furat, va încerca din nou. Până la urmă avusesem dreptate!

M-am reîntors la vechiul loc de observație. Mașina lor era deja acolo. Morbleu! Bine că-mi lăsasem motorul cu câteva case mai jos! I-am văzut pe Dunbar și pe doctor mergând spre stația de taxiuri. Știind că fata era înăuntru, iar Chunda Lal o aștepta în mașină, mi-am luat motocicleta și am străbătut Londra în goană, până în strada unde știam că era cuibul „Scorpionului". Înțelegeți, cunoșteam strada și pândeam să văd la care casă se va opri mașina când va veni.

Am stat în umbra unui zid până în zori, fără nici un succes. În afară de un chinez bătrân, care a lipăit pe lângă mine, n-am văzut nici un suflet toată noaptea.

* * *

Rememorând toate datele acestui caz deosebit de încâlcit, am ajuns la concluzia că mai mult pierd decât câştig, dacă lucrez singur în continuare. Cazul a ajuns în stadiul în care trebuia să apelez la ajutorul poliţiei. Am adunat destule fire ca să aibe poliţia ce descâlci, în timp ce eu urma să văd de noi date.

Am hotărât să rămân mort, ca să nu-mi pierd libertatea de mişcare. Dispariţia lui „Le Balafré" — căci cei cu care lucra trebuie să bănuiască deja de ce nu apare — poate să-i facă să creadă că mortul pescuit în Tamisa s-ar putea să nu fie Max Gaston. Dar dacă nu au apucat să şi vadă cadavrul, nimic nu le întăreşte bănuiala. Am regândit toată situaţia. Scrisoarea pecetluită şi-a făcut în parte datoria. Chiar dacă nu ştiu exact care este casa în care e cartierul general al „Scorpionului", perimetrul îl cunosc. Am aflat şi că Zâra-el-Khalâ şi hindusul sunt la Londra. Că toate astea nu mi-au lămurit scopul urmărit de „Scorpion", e adevărat, dar reuşisem să aflu destule taine care să mă hotărască să aflu totul.

Trebuia să intru neapărat în legătură cu inspectorul Dunbar ca să aflu ce s-a întâmplat în casa doctorului. Am hotărât să-l caut la Scotland Yard. În după-amiaza următoare pândei mele inutile, mi-am trimis cartea de vizită inspectorului, printr-un „coleg" detectiv, pentru că nu voiam să se afle că trăiesc. Am fost primit în camera aceea austeră, pe care o ştiam de mult, de pe vremea când mai lucrasem cu ei.

Am rămas zâmbind în uşă. Când detectivul a ieşit, Dunbar s-a ridicat şi a venit spre mine. Speram că l-am lăsat mut de uimire, dar a rămas acelaşi scoţian morocănos dintotdeauna.

– Deci – mi-a întins mâna – mă bucur că vă văd! Ştiam că mai devreme sau mai târziu veţi veni la noi!

Nu m-am supărat pe el. Eram tare bucuros.

A scos din buzunar o hârtie şi mi-a întins-o:

– E o copie după câteva rânduri pe care le-am lăsat la doctorul Keppel! Citiţi-o!

Iată ce scria:

A. Cel care a decupat un carton din capacul unei cutii, l-a pus într-un plic şi l-a sigilat se numeşte Max Gaston.

B. Numele şoferului dispărut este Max Gaston.

C. Omul care mi-a telefonat la doctorul Keppel şi mi-a spus că Max Gaston este mort, se numeşte Max Gaston.

I-am dat hârtia înapoi şi m-am înclinat:

– Este o cinste şi o plăcere să lucrez cu dumneata, d-le inspector!

* * *

Relatările mele se apropie de sfârşit. Am rămas toată seara cu inspectorul Dunbar, ne-am povestit unul altuia ce ştiam. Am aflat ceva foarte important: nu am pândit cât trebuia casa doctorului, pentru că într-o dimineaţă, în zori,

cineva a intrat în casa doctorului. Am hotărât să fac şi eu o vizită la el.

Poate întâmplarea a vrut să ajung la doctor aşa de târziu, dar când aveam doar vreo sută-două de metri pâna la casa lui, pe lângă taxiul meu a trecut în trombă limuzina cea galbenă. Am oprit imediat, am plătit taxiul şi am luat-o pe jos mai departe.

Când am ajuns la umbra prietenoasă a tufelor, limuzina era deja parcată în faţa intrării, pe trotuarul de vis-à-vis. Am ajuns la intrarea de serviciu.

Din stânga, din spatele casei, care dădea spre pajişte, s-a auzit ceva ca o pocnitură uşoară, urmată de o rază albastră orbitoare, ceva în genul fulgerelor unei furtuni din miezul verii. S-a mai auzit şi un şir de pocnituri înfundate. Pe întuneric am călcat pe ceva rotund, am impresia că pe un cablu. M-am împiedicat şi am tras o înjurătură ... În clipa următoare, ceva m-a izbit în moalele capului şi m-am întins pe jos cât eram de lung ... Totul se legăna în jurul meu, totuşi am realizat că cineva, probabil Chunda Lal, era ascuns în apropiere ... În imediata mea apropiere s-a auzit din nou urletul acela lugubru ... Ca prin ceaţă, am văzut că se apleacă deasupra mea ceva incredibil: un călugăr înalt, cu cagulă! Mă zbăteam să-mi revin. S-a auzit zgomotul unor picioare care aleargă, apoi un motor care demarează. Zgomotul lui m-a făcut să-mi revin imediat! Trebuia să găsesc un telefon, neapărat şi cât mai repede, să anunţ să fie oprită limuzina galbenă!

M-am ridicat cu greu şi m-am împleticit spre copacul pe unde ştiam că pot sări gardul. Eram ca un om beat, dar am reuşit să sar gardul. Ferestrele erau larg deschise ... M-am năpustit în biroul doctorului! Era plin de fum. M-am uitat în jur. Atunci am realizat că în încăperea plină de fum s-a întâmplat ceva îngrozitor! Mai îngrozitor şi mai enigmatic decât tot ce am întâlnit în lunga mea carieră de detectiv!

PARTEA A TREIA:
ÎN CASA LUI AH-FANG-FU

Cap.I. HOȚII DE INTELIGENȚĂ

Șeful și-a aprins o țigară.

– În aparență – zise el – am clarificat o mulțime de amănunte, dar nu am găsit răspuns la cea mai importantă problemă: cine este de fapt acest misterios „Scorpion" și ce scop urmărește el?

Max Gaston ridică din umeri și-i zâmbi doctorului Stuart:

– Să vedem – propuse el – ce știm noi de fapt despre acest „Scorpion"? Întâi să stabilim, pe scurt, unde am ajuns cu acest caz! Ce știm despre „EL", dacă pot să spun așa? Fără să dăm prea multă importanță episodului din China, de pe podul Wu-Men, povestit de doctorul Stuart, să nu uităm pe acel om care era cunoscut sub numele de „Scorpionul" și de care cei de-acolo se temeau groaznic! Vom mai reveni asupra lui!

Și-acum am ajuns la clipa în care apare pe scenă Zâra-el-Khalâ, altfel spus, miss Dorian. Ea apare în urma celor spuse de mine omului cu cicatrice, ca să recupereze o scrisoare cu, să zicem, date foarte primejdioase, pe care eu trebuia s-o trimit la Yard. Într-un cuvânt, vine din partea „Scorpionului". Avem deja două fire care-l leagă pe „Le Balafré" de „Scorpion": întâi prietenia lui cu cei din anturajul

lui Miguel, cu care „S" comunică prin telefon; al doilea, bijuteria asta de pe birou, pe care o am de la el. Ce concluzie putem trage din mărturisirea făcută de miss Dorian, doctorului Keppler? Să analizăm şi secvenţa asta!

În orice caz, trebuie să primim cu rezerve cuvintele ei. Poate că toată povestea ei a fost inventată, totuşi e interesantă, căci ea afirmă că nu e decât o unealtă neputincioasă în mâinile îngrozitorului ei maestru. Accentuează originea ei asiatică, ca să-şi motiveze lipsa de drepturi şi libertate. Asta, până la un punct, e admisibil. Pe de altă parte, nu numai că trăieşte în libertate, ci şi în lux. O culoare aparte dă viaţa ei de la Paris, unde a trăit ca o odaliscă dintr-un harem al Istambulului. Oare din voinţa ei sau a altuia? Nu ştim. Rolul ei ne convinge într-un singur sens: avem de-a face cu asiatici, pentru că ea are sânge asiatic, iar Chunda Lal e hindus!

Să-l luăm acum pe omul cu cagulă, pe care doctorul Stuart l-a văzut de două ori, dar faţa nu i-a văzut-o. „Le Balafré" nu poate fi, pentru că e mort! Poate că el este „Scorpionul"!

Max a tăcut o clipă, privindu-i semnificativ pe cei prezenţi.

– Să ne întoarcem un minut la omul de pe podul Wu-Men. Purta voal, iar acesta cagulă. Acela era numit „Scorpionul", acesta e în legătură cu un scorpion. Vom mai reveni la asta.

Mai putem extrage ceva din cunoştinţele doctorului Stuart despre orient? Da. Faptul că „Scorpionul" a hotărât că doctorul este primejdios pentru el, fie din cauză că e orientalist cu vaste cunoştinţe şi are noţiuni de mistică asiatică, fie că „Scorpionul" crede că a citit scrisoarea care probabil e primejdioasă pentru el. Deci, Stuart este oricum în primejdie. „Scorpionul" acţionează. Face o nouă vizită, condus de Chunda Lal, care are un rol de câine în lanţ: o păzeşte pe Zâra-el-Khalâ şi urlă când stăpânul e în primejdie.

Şi care este arma pe care o foloseşte omul cu cagulă — care poate că e „S" — ca să-l distrugă pe doctor? Prieteni, e o armă nouă, îngrozitoare! E o armă despre care ştiinţa de azi habar nu are. O rază care a putut trece printr-un zid de cărămidă, ca să nu mai amintesc de lucrurile distruse pe traseu!

Deci, omul nostru e un savant şi, totodată, o primejdie cum n-a mai înfruntat omenirea până azi! Sunteţi de acord cu mine?

Inspectorul Dunbar a oftat din greu. Stuart a luat gânditor o ţigară, în timp ce şeful trăgea preocupat din a lui:

– Sunt perfect de acord cu dumneata, d-le Max – zise el – iar despre această rază mi-am notat şi eu câte ceva. Vom discuta şi despre asta, mai târziu. Continuaţi!

– Astea sunt deci faptele trăite de doctor Stuart. Dacă punem lângă aceste fapte, pe cele trăite de mine, la ce concluzie ajungem? Că suntem adversarii unei organizaţii —

căreia nu-i cunoaştem ţelul -- în care găsim europeni (..Le Balafré" cred că era francez), metişi ca Miguel, de exemplu, sau ca Zâra-el-Khalâ (doctor Stuart tresări), un algerian, un hindus. Deci, o organizaţie care se întinde peste Europa, peste Răsărit şi Mon Dieu cine ştie pe unde! Despre acest giuvaer, -- zise el -- dr. Stuart afirmă categoric că a fost făcut în China!

-- Poate fi şi din Tibet -- îl întrerupse Stuart -- dar e cam totuna.

-- În regulă, deci chinezesc. Sper că vom găsi în acest perimetru -- arătă el spre cercul roşu de pe harta Londrei – casa unde acest grup enigmatic se adună. Acest cerc, prieteni, delimitează aşa numitul „Cartier chinezesc". Şi, revin a treia oară la omul de pe podul Wu-Men, pentru că după toate aparenţele, acela era chinez! Sunt destul de clar?

– Foarte, domnule Max – zise şeful – continuaţi!

-- Să mergem mai departe. Unul din cele mai grele cazuri, pe care am avut onoarea să-l rezolv împreună cu inspectorul Dunbar, a dus la demascarea unei organizaţii foarte periculoase, condusă de un anume „Mr. King".

– A! -- strigă Dunbar, cu ochii strălucind - mă aşteptam la asta!

– Bănuiam că v-aţi aşteptat! Vă amintiţi de omul acela deosebit? A fost o reţea foarte vastă, de la Londra la Buenos-Aires şi de la Peking la Petrograd. O reţea de trafic de

droguri, excelent organizată, un adevărat sindicat al opinmului!

– Îmi amintesc de caz – zise şeful – cu toate că încă nu eram în funcţia de azi. Dar reţin că a fost un caz deosebit, nu?

– Da, a fost! Cu toate că am distrus reţeaua, nu am aflat niciodată cine a fost „Mr. King". Şi nu a fost doar un comerciant de droguri: ţinea în gheare genii, oameni de stat, savanţi, sclavi ai opiului. Oare câte taine n-au fost dezvăluite de ei, sub efectul drogului ucigător?

O clipă am rămas cu toţii încordaţi, după care şeful a rupt tăcerea:

– Să auzim, domnule Max, care este teoria dumneavoastră?

Max Gaston ridică din umeri, nehotărât.

– Nici nu merită s-o numim teorie – răspunse – mai mult e o bănuială. Dar, în mare, am stabilit că „S" este chinez. Din câte ştiu eu, şi „Mr. King" e tot chinez şi el n-a lucrat în scopuri personale, ci în cele politice. Fura inteligenţe deosebite şi, ce fura aduna. „S", în schimb, ucide genii! Nu e posibil ca aceste două direcţii total opuse să servească aceluiaşi ţel?

- Sper că dumneata nu te referi la gluma cea veche cu „primejdia galbenă"? - întrebă Stuart, cu un zâmbet uşor.

- Sigur că nu! - răspunse Max. Vă rog, nu mă înţelegeţi greşit! Grupul la care m-am referit este internaţional. La fel ca şi cel al lui „Mr. King" care, nu uitaţi, e chinez şi, încep să mă conving că şi „Scorpionul" tot chinez este! Nu, prieteni, eu nu mă refer la gluma stupidă cu „primejdia galbenă". Aşa cum cunosc eu chinezii de rând, poate ei sunt „cei mai albi" oameni din lume! Dar - coborî el vocea, dumneavoastră nu vă puteţi imagina o asociaţie secretă care, ca un şarpe uriaş, se ascunde acolo undeva, în junglele Răsăritului? Trăim vremuri tulburi! Înţelept e statul care-şi cunoaşte conducătorii! Nu vă puteţi imagina dumneavoastră o primejdie mai mare, un atac fulgerător, care nu e orientat împotriva unei armate, ci împotriva minţii şi a capitalului!

- Deci – întrebă Dunbar încet – dumneavoastră vreţi să spuneţi că „S" ucide pe cei capabili să-l oprească în răscoala pe care o doreşte el?

– Exact aşa cum „Mr. King" şi-a adunat material pentru un scop asemănător - întrerupse şeful. E un plan foarte curajos, care depăşeşte normalul şi se ridică la importanţă internaţională.

O vreme au tăcut cu toţii, privindu-l pe vestitul francez. Liniştea a fost întreruptă de şef:

– Acum, că suntem aşa prinşi de acest caz – observă el gânditor – îmi amintesc de alte cazuri asemănătoare, unde tot aşa, ne-am împiedicat de diferite grupuri sau asociaţii secrete, ca cea descrisă acum. În mod deosebit – privi el spre Dunbar – cazul de care s-a ocupat inspectorul Weymouth care, până nu demult, lucra împreună cu noi, nu-i aşa?

– Aşa este. A fost un caz de mare răsunet, dar i-a şi adus un post bun: postul de şef al poliţiei din Cairo!

– Da, a fost mutat în Egipt, într-un post bun, aşa cum aţi spus. Dar în legătură cu acel caz au ieşit la lumină o mulţime de crime îngrozitoare şi s-a stabilit, mai mult sau mai puţin sigur că, într-adevăr, în Răsărit, există o organizaţie secretă de mare anvergură, al cărei suflet e un chinez.

– Şi care e dirijată din China – remarcă Dunbar.

– Da, da, ai dreptate, inspectore! – se întoarse şeful spre Max Gaston. Se poate să avem de-a face cu o ramificaţie a unei organizaţii criminale din fundul Asiei, ce ziceţi? Să aibe legătură toate aceste cazuri criminale cu o manifestare a unei puteri criminale de mare anvergură?

Max Gaston ridică ochii spre el şi-şi strânse buzele.

– Sincer să fiu, eu sunt convins de asta. Am convingerea asta de doi ani, de la moartea marelui prinţ. Şi, dacă-mi amintesc bine, dumneavoastră v-aţi notat ceva ce ne-aţi promis că ne veţi comunica mai târziu.

– E ceva minor, dar poate are vreo importanţă. Raza aceea, dr. Stuart, care a făcut atâta dezordine la

dumneavoastră, vă aminteşte de vreo invenţie în domeniu, în ultimul timp?

-- Păi -- răspunse Stuart -- s-au făcut multe cercetări în domeniu, dar, concret, la aşa ceva lucra răposatul Erickson Henrok, până în ziua morţii sale!

-- Asta este -- zâmbi şeful mefistofelic. Răposatul Erickson!

Urmă o secundă de stupoare.

-- Asta este esenţa celor notate de mine! Amănuntele n-au importanţă.

– Nom d'un p'tit bonhomme! -- şopti Max Gaston. Pricep deja! Dumneavoastră presupuneţi că Erickson şi-a terminat experienţele, dar a murit înainte să comunice lumii invenţia sa?

Max Gaston îi zâmbi:

– Noi, până acum, am aflat foarte puţin -- zise el -- şi am presupus o mulţime. Sper că vom reuşi să presupunem mai puţin şi să aflăm totul.

– Eu aş mai propune – interveni Dunbar – să ascultăm şi raportul lui Sowerby.

Peste câteva minute apăru Sowerby, ca de obicei roşu în obraji şi cu părul ca ariciul.

– Aveţi ceva de raportat Sowerby? -- întrebă Dunbar.

– Am, domnule inspector! -- răspunse milităreşte. Se întoarse spre şef: Cu permisiunea dumneavoastră!

Scoase agenda, soră geamănă cu cea a lui Dunbar şi o frunzări foarte concentrat:

– Întâi şi-ntâi, am căutat maşina care a fost vândută în rate unui anumit Mallet ...

– Ha, ha! – râse Max – mă numeşte Mallet (ciocan)! Ai pus un „l" în plus, prietene!

– Da? – privi la el Sowerby. Mulţumesc, domnule! Proprietarul cere restul de bani!

Toată lumea izbucni în râs, chiar şi şeful.

– Plăteşte-ţi datoriile, domnule Max – zise şeful - că pui corpul de detectivi într-o lumină nu prea bună!

– Maşina aceea – continuă Sowerby, dar Dunbar îl întrerupse:

– Lasă maşina aia, asta ştim, spune mai bine dacă ai ceva de raportat despre limuzina galbenă!

Sowerby, foarte calm, întoarse o pagină în agendă:

– A fost închiriată cu săptămâna din garajul lui Wickers, din Canning Town, de către o anume miss Dorian, care e din Franţa. Singura adresă pe care a dat-o, a fost Hotel Savoy, unde a locuit. A lăsat un gaj mare şi avea şofer personal, care nu era alb.

– Şi o foloseşte şi acum! – îl întrerupse Dunbar.

– Nu, domnule! Azi dimineaţă şi-a ridicat gajul şi a spus că părăseşte Londra.

– Şi cecul?

– A fost preschimbat după o jumătate de oră.

– La care bancă?

– La London-Birmingham, în Canning Town. Contul ei personal de la banca Strand a fost lichidat ieri. Bineînțeles, am fost și la Savoy.

– Și?

– O anume miss Dorian a locuit șase săptămâni acolo, a și prânzit de câteva ori la restaurantul hotelului, dar, în general a fost mai mult plecată decât în hotel.

– Vizitatori?

– Nimeni, niciodată.

– Deci prânzea singură?

– Întotdeauna.

– În sala publică?

– Nu, în separeu, sau în apartamentul ei.

– Morbleu! – bombăni Max. Fără îndoială că era ea. Îi cunosc obiceiurile.

– Deci, e plecată deja?

– Da, de o săptămână.

Sowerby și-a închis agenda și a pus-o în buzunar.

– Mai ai ceva de raportat?

– Nu, domnule.

– Mulțumesc. Foarte bine.

Sowerby s-a înclinat și a părăsit încăperea.

– Și acum – zise Dunbar – îl mai avem pe inspectorul Kelly, care răspunde de cartierul chinezesc. Să-l chem?

– Da.

Intră un irlandez înalt și solid, cu o privire deschisă și inteligentă.

– Domnule inspector, – îl abordă șeful – vă cerem ajutorul într-o mică problemă legată de cartierul chinezesc. Îl cunoașteți bine?

– Bineînțeles.

– Pe harta aceasta – puse degetul îngălbenit de tutun pe harta Londrei – cum vedeți, am trasat un cerc roșu. În cercul acesta, nu mai mare ca un shilling, este o casă, vizitată de un grup de oameni. Probabil că sunt chinezi, sau prieteni de-ai lor.

Kellz zâmbi larg.

– Aveți dreptate! În zona asta, locuită din pivniță până în pod, mai mult de 80% sunt chinezi.

– Ca să vă pun la curent, să știți că, după părerea noastră, în una din aceste case se întrunesc membrii unei bande internaționale foarte primejdioase. Aveți vreo idee, care casă ar putea fi?

Kelly se scărpină în ceafă.

– O femeie a fost ucisă chiar aici – arătă el ,cu creionul – acum vreun an. Noi l-am urmărit pe criminal, care era un marinar chinez, până aici! Arătă el o altă casă. În casă este un mic anticariat și o mulțime de cămăruțe, toate legate de fluviu prin canale care, în timpul fluxului sunt pline cu apă. Se bea și se joacă cărți acolo și, sunt convins, se fumează și

opiu. În orice caz, față de alte spelunci, pare destul de bine condusă.

– De ce nu este închisă? – întrebă șeful.

Kelly făcu cu ochiul.

– Dacă le-am închide, unde ne-am mai găsi oamenii? Și pe marinarul chinez tot acolo l-am găsit, dormind beat într-o cămăruță.

– Deci e și un fel de hotel?

– Mai mult sau mai puțin! În spatele anticariatului e o sală mai mare, unde se fumează, iar deasupra și dedesubt, mai multe cămărute, care se pot închiria. Asta nu înseamnă că asta ar fi casa pe care o căutați, dar e cea mai suspectă din interiorul cercului!

– Cum se numește proprietarul?

– Ah-Fang-Fu. E un fost marinar. Prin cartier e poreclit mai mult „Pidgin"!

– Mulțumesc, inspectore – zâmbi amabil șeful, lucru rar la el – pentru informațiile amănunțite. Dacă vom avea nevoie pe viitor, vă vom solicita din nou. Bună ziua.

– Bună ziua, domnule! – răspunse inspectorul. Bună ziua domnilor!

Max Gaston, care tăcuse diplomatic în timpul discuției, păși în față:

– Am impresia că „Scorpionul" nu e chiar convins de moartea lui Charles Malet și bănuiește că Scotland Yard-ul deține anumite informații don plicul găsit la doctorul Stuart!

Altfel, ce poate însemna lichidarea contului de bancă, renunțarea la limuzină și părăsirea Savoy-ului?

– Fugă! – sări nervos în picioare Dunbar fugă! Poate că pasărea a și zburat din cuib între timp!

Șeful se lăsă pe spate în scaun.

– Am prea multă încredere în domnul Max ca să pot presupune despre el că ar fi făcut vreo greșeală care să avertizeze „scorpionul" că suntem pe urmele lui! Sunt convins că încă nu ne-au scăpat!

Max Gaston s-a înclinat.

– Aveți dreptate – răspunse și scoase din buzunar o hârtiuță mototolită. Raportul acesta cifrat l-am primit chiar înainte de a pleca de la hotel. Miguel a părăsit noaptea trecută Parisul și a sosit dimineață la Londra ...

– Cum, a fost urmărit? – sări Dunbar.

– Sigur că da! A fost urmărit până la Limehouse și a fost văzut intrând în anticariatul descris de inspectorul Kelly.

– Asta-i buna! – strigă Dunbar. Deci, „cineva" mai este acolo!

– „Cineva" mai este acolo, dar „cineva" care e deja pregătit de plecare! Vă rog, inspectore, luați măsuri ca astăzi nici măcar un șobolan să nu poată ieși din cercul roșu! Încă seara asta vom face o vizită „prietenească" la casa lui Ah-Fang-Fu și aș dori ca toată societatea să fie prezentă!

Stuart se întoarse acasă foarte indispus. Se simțea trădător că nu povestise în amănunțime ultima întâlnire cu miss Dorian, această servitoare devotată a monstrului cu cagulă, care a încercat să-l ucidă. Taina aceasta era ascunsă în inima lui și i-o umplea cu o fericire dureroasă.

Instalatorul chiar terminase de montat un nou telefon:

– Bună ziua, domnule. Dacă nu vă supăr, cum s-a putut întâmpla una ca asta? – ridică aparatul distrus de pe masă instalatorul.

Stuart râse încurcat.

– Am făcut o experiență – se eschivă el.

Instalatorul privi din nou spre receptor.

– Parcă a fost vârât într-un furnal! Cred că experiențele astea pot fi foarte primejdioase, dacă s-ar face în afara unui laborator bine utilat!

– Într-adevăr, sunt foarte periculoase. Dar trebuia neapărat s-o fac, și, uite ce s-a întâmplat! – se scuză Stuart. A fost ultima, sper!

– Sper și eu! Ripostă instalatorul – altfel o să vă coste o avere să tot schimbați receptoarele!

Pe hol, Stuart s-a întâlnit cu doamna M'Gregor.

– Domnule doctor, chiar acum v-a adus cineva o scrisoare – îi întinse ea un plic sigilat.

Stuart luă mirat plicul, apoi întoarse brusc capul să nu se vadă că roşişe. Recunoscuse scrisul de pe plic ... era al lui miss Dorian!

Doamna M'Gregor plecă şi, abia i se stinseră paşii, că Stuart rupse febril plicul. Îl lovii în nări mirosul de iasomie. Găsi o hârtie groasă, cu partea de sus tăiată, probabil să nu se vadă antetul şi cu următorul conţinut:

„Înainte de a pleca, aş vrea să vă spun ceva. Dumneavoastră nu aveţi încredere în mine. Nici nu e de mirare! Dar vă jur că nu vreau decât să vă salvez dintr-o primejdie foarte mare. Dacă promiteţi că nu anunţaţi poliţia, mă voi întâlni cu dumneavoastră la ora şase, în gara Victoria, lângă chioşcul de ziare. Dacă sunteţi de acord, să vă puneţi ceva alb la rever. Dacă nu faceţi asta, nu mă veţi vedea. Pe mine nu mă va mai vedea nimeni."

Semnătura nu era, dar parcă mai era nevoie?

Stuart puse scrisoarea pe birou şi rămase gânditor. Vedea foarte clar ce are de făcut, dar simţea că din nou va trăda că, şi dacă face bine şi dacă face rău, nu va putea spune nimic poliţiei ... şi simţea că la ora şase va fi punctual la gara Victoria!

N-ar fi crezut niciodată că va deveni complice la o serie de fărădelegi – pentru că din purtarea lui asta reieşea.

Până acum era convins că lumea sentimentelor a murit pentru el. Singura scuză pe care şi-o găsea, era că fata încercase să-l avertizeze că va fi ucis. Oricum, era complicea

„Scorpionului" şi acesta era vinovat de cel puţin şase crime, plus atentatul asupra lui!

Se plimba ca un leu în cuşcă, privind din când în când la ceasul de pe consolă. Îşi repeta că e de dispreţuit atitudinea lui!

Totuşi, la şase fără un sfert ieşi pe uşă şi smulse din grădină o floare albă, pe care şi-o puse la butonieră. Cu câteva minute înainte de ora şase era la locul indicat. Nici urmă de miss Dorian.

S-a dus până la casierie, apoi a trecut prin sala de aşteptare: nimeni! Tocmai ridică ochii la ceasul mare de pe peron, când simţi atingerea uşoară a unei mâini pe umăr!

Se întoarse. Fata era lângă el!

Era pariziancă de sus până jos; îmbrăcată simplu, dar cu un bun gust desăvârşit. Avea voalul de la pălărie lăsat ceea ce-i acoperea jumătate din faţă. Stuart îşi ridică maşinal pălăria. Concomitent îi trecu prin minte ce ar răspunde dacă Max Gaston ar apărea lângă el şi l-ar trage la răspundere pentru ce face. Râse.

– Dumneata esti supărat pe mine – zise miss Dorian şi Stuart constată că accentul ei e dumnezeiesc. Sau eşti supărat pe dumneata petru că ai venit să mă vezi?

– Sunt supărat pe mine pentru că mă dovedesc aşa de slab! – răspunse el.

– Credeţi că e un semn de slăbiciune faptul că o femeie nu e condamnată numai după aparenţe, ci i se dă mai

întâi ocazia să se explice? – zise ea cu vocea tremurătoare. Dacă este, sunt fericită, pentru că un bărbat aşa trebuie să fie!

Până şi ochii îi accentuau vorbele şi Stuart cedă bucuros sentimentului.

– Aici nu putem discuta în liniştc. Nu intrăm în hotel la un ceai, miss Dorian?

– Cu plăcere, dar nu mă mai numiţi aşa! Nu e numele meu!

Stuart era să scape numele de Zâra-el-Khalâ, dar îşi înghiţi cuvintele. Deci putea trata cu duşmanul – gândi el dar fără să destăinuie secrete de război!

– Mă numesc Miska – adăugă fata. Vă rog, numiţi-mă aşa!

– Cu plăcere, dacă aşa doriţi – fu de acord Stuart şi, în timp ce privea la ea, îi trecu prin minte ce ar face dacă ar privi la ea stând în faţa tribunalului ca şi complice al ei şi dacă, pe baza mărturiei lui, ea ar fi condamnată pe viaţă sau chiar la moarte?

S-a îngrozit.

– Am spus ceva ce nu trebuia? – întrebă ea, punându-şi mâna ei mică cu mănuşă albă pe braţul lui.

– O, nu! Mă gândeam ... trebuia să mă gândesc ...

– Că ce stricată sunt eu?

– Că ce admirabilă sunteţi şi ce senzaţie neplăcută e să vă ştiu complicea unor răufăcători!

– O! își retrase ea mâna de pe brațul lui, cutremurată. Vă rog, nu spuneți asta până nu vă povestesc de ce fac ceea ce fac.

Sub impresia unui impuls, el îi luă mâna și o strecură sub brațul lui.

– Nu, n-am să spun! Am fost dur, Miska! Dacă nu mă înșel, Miska înseamnă într-o limbă orientală zambilă!

– Da! Credeți că nu e frumos? – întrebă ea timidă.

– Foarte frumos! – răse el.

Sub fardul european se reliefa tot farmecul și naivitatea ei asiatică, așa că nu puțini au întors capul după ea, în timp ce treceau prin sala restaurantului, spre o masă liberă din fundul sălii.

– Deci – începu Stuart după ce făcu comanda – ce doriți să-mi spuneți? Orice ar fi, aștept cu nerăbdare să aflu! Un lucru pot promite: n-am să dau nimic în vileag, numai dacă viața mea sau a altcuiva va fi în primejdie!

– De acord! Aș vrea să vă spun de ce sunt eu cu Fo-Hi!

– Cine este acest Fo-Hi?

– Nu știu.

– Poftim? Mă tem că nu înțeleg!

– Dacă vorbesc în franceză, înțelegeți?

– Sigur. Vă descurcați mai bine în franceză?

– Da – răspunse Miska, da data asta în franceză. Ştiţi, mama a fost franţuzoaică. Vorbesc cursiv engleza, dar nu pot gândi în engleză. Mă înţelegeţi?

– Perfect. Deci, acum îmi explicaţi la cine vă referiţi sub numele de Fo-Hi!

Ea privi temătoare în jur, apoi se aplecă spre el.

– Daţi-mi voie să încep cu începutul – şopti ea – şi atunci veţi înţelege totul. Dar nu e voie să ţină mult. Faptul că mă aflu azi aici se datorează unei groaznice nenorociri, care s-a întâmplat cu mine când aveam cincisprezece ani.

Tatăl meu era véli-ul din Allepo; mama era a treia soţie a lui, franţuzoaică dintr-o trupă de teatru rătăcită prin Cairo. Acolo a văzut-o tata prima oară. Probabil că l-a iubit mult, pentru că a renunţat la tot, a trecut la islamism şi s-a retras în haremul lui, o casă de lângă Aleppo. Poate că se iubeau aşa de mult şi din cauză că şi tata era pe jumătate francez, după mamă.

Până la cincisprezece ani n-am ieşit din harem. Mama m-a învăţat franceza şi puţină engleză şi l-a convins pe tata să nu mă căsătorească aşa de tânără, cum se obişnuieşte în Orient. M-a învăţat modul de viaţă francez şi primeam multe reviste pariziene şi cărţi. Apoi a venit ciuma! Picau oamenii ca muştele prin moschee şi pe străzi! Tata a hotărât să ne trimită la fratele lui mai mare, la Damasc.

Poate nu credeţi că aşa ceva se poate întâmpla în zilele noastre, şi, mai ales cu familia unui guvernator, dar pot

să vă asigur că s-a întâmplat. A doua noapte am fost atacaţi de o bandă de arabi. Au tăiat paznicii şi au jefuit totul! M-au luat şi pe mine şi pe o mică siriancă, vara mea ... O! ... – se cutremură ea – şi acum mai aud câteodată ţipetele îngrpzitoare ale mamei ... apoi ... au încetat deodată ... ţipetele acelea ...

Stuart tresări brusc şi privi în sus. Chelnerul le servea ceaiul comandat. Doctorul se frecă la ochi şi privi în jur: din deşertul sirian revenise brusc la cenuşiul banal al unui restaurant londonez.

– Să nu credeţi – continuă Miska – că s-au purtat rău cu noi. Dimpotrivă, aveam tot confortul care-mi putea fi oferit în deşert: servitori, haine, mâncăruri bogate.

După o călătorie de mai multe săptămâni, într-o noapte am intrat într-un oraş cu multe minarete care străluceau la lumina lunii. Atunci nu ştiam ce oraş este, abia mai târziu am aflat: Mekka. În timp ce străbăteam străzile oraşului împreună cu sirianca, ne uitam pe furiş prin crăpăturile sabrieh-ului. Acesta este un fel de cort montat pe cămile. Ne uitam cu speranţa de a vedea vreun cunoscut şi de a striga după ajutor. Dar nu era nimeni pe străzi, iar cei care zăreau caravana noastră, dispăreau tăcuţi pe străzile laterale.

Am oprit la poarta unei case mari; s-a deschis şi caravana a pătruns în interior. Am coborât de pe cămilă şi am văzut că suntem într-un fel de caravanserai, cu o curte mare, înconjurată de o mulţime de cămăruţe. Apoi, am mai observat ceva şi, într-o clipă am înţeles de ce se purtaseră arabii aşa de

frumos cu noi în timpul călătoriei! Am înțeles în mâinile cui căzusem -- eram în casa unui negustor de sclavi!

– Dumnezeule, e aproape incredibil!

– Știam că n-o să mă credeți – suspină Miska dar jur că spun adevărul. Eram în casa unui negustor de sclavi! Și pentru că știam să dansez, să cânt și vorbeam mai multe limbi, chiar a doua zi Mohamed-Abd-el-Bali, negustorul, m-a oferit spre vânzare ...

Cu ochii plecați, roșie la față, Miska continuă șoväind:

– Într-o cămăruță mică, pe care n-o voi uita toată viața, am suferit cea mai groaznică înjosire din viața mea! Am fost expusă, arătată ca o marfă oarecare unor cumpărători bogați!

În timp ce povestea, Stuart îi văzu ochii lucind de ură și mâna care îi tresărea pe masă. Îi acoperi mâna cu palma, liniștitor.

– În camerele alăturate erau fete de tot felul continuă ea – negre, galbene, albe; unele cântau sau dansau. altele plângeau. Eu am fost studiată de patru cumpărători diferiți; doi erau agenți ai unor haremuri regale, iar ceilalți doi – cum să spun – un fel de colecționari de frumos, foarte bogați. Prețul cerut de Mohamed pentru mine era uriaș, mai mult decât puteau ei plăti. Totuși, unul din agenți se hotărî și încheie târgul cu Mohamed. Când au încetat cântecele s-a lăsat o liniște mormântală peste toată casa ... și, în cămăruța

unde zăceam pe perne de mătase. la picioarele celor doi negustori, intră Fo-Hi.

Cap.IV. POVESTEA LUI MISKA (Încheiere)

– Atunci, bineînțeles, nu-i știam numele. Am văzut doar că intră un chinez înalt și că fața lui e complet acoperită cu un voal verde.

Stuart tresări, dar nu întrerupse povestirea.

– Acest voal, parcă îi dădea un aer respingător, trezea groaza. Când s-a oprit în prag și m-a privit de sus, am simțit privirea lui trecând ca un bici de foc peste mine, cu toate că nici nu i se vedeau ochii. I-am văzut pe cei doi negustori înlemnind de groază! Chinezul a vorbit într-o arabă curată:

– Cât?

Mohamed-Abd-el-Bali stătea tremurând în fața lui.

– Miska e deja vândută, o strălucite, dar ...

– Cât? – repetă chinezul, cu aceeași voce metalică.

Agentul a vrut să intervină, dar vocea i se pierdu într-o bâlbâială îngrozitoare:

– Ooo ... dau ... o ... dau! Cum aș putea eu, viermele, să mă opun măritului mandarin Fo-Hi? O dau ... reprtă el, în timp ce ieșea cu spatele, înclinându-se la fiecare pas.

Tot atunci, Mohamed, pe care abia îl mai țineau picioarele, îi zise chinezului:

– Primeşte-o stăpâne, ca pe un dar fără importanţă! – începu el.

– Cât? – repetă din nou chinezul.

Mohamed, dârdâind de frică, îi spuse un preş de două ori mai mare. Fo-Hi bătu din palme şi în cameră intră un hindus cu o privire sălbatică. Chinezul îi spuse ceva într-o limbă pe care nu o cunoşteam pe atunci. Hindusul scoase de la brâu o pungă şi numără pe măsuţă suma cerută.

Apoi, până în ziua în care am împlinit nouăsprezece ani, mai mult de patru ani de zile, nu l-am mai văzut pe Fo-Hi. Ştiu că vă miră tot ce povestesc şi că vă e greu să credeţi tot ceea ce v-am povestit despre negustoria de sclavi chiar sub nasul marilor puteri, dar acesta este adevărul ... Să vă spun şi unde m-a dus hindusul – care se numeşte Chunda Lal – de la Mekka? Am să vă surprind din nou: la Cairo!

– La Cairo? – strigă Stuart, dar coborî vocea văzând că trezeşte atenţia celor de la alte mese. La Cairo? Sper că nu vreţi să-mi spuneţi că aţi fost dusă ca sclavă?

Miska zâmbi şi, în zâmbetul ei, sclipi toată vraja Răsăritului.

– Sigur, dumneavoastră nu credeţi că există sclavi la Cairo? Cei mai mulţi oameni nu cred. Nici eu n-am crezut, până m-am convins de contrariu. Sunt palate la Cairo, pot să vă asigur, unde sunt foarte mulţi sclavi. Şi eu am locuit timp de patru ani într-unul din ele şi, vă asigur, nu eram singură. Oare ce ştiu francezii şi englezii din Cairo despre ceea ce se

întâmplă în casele vecinilor lor musulmani! Au ei acces vreodată în haremuri? Sau, sclavii, au vreodată voie să iasă? E drept, câteodată mai ies, dar niciodată singuri!

În etape scurte, urmând vechiul drum al caravanelor, sub conducerea lui Chunda Lal şi cu o escortă puternică, am ajuns într-o seară la Cairo. Am intrat pe poarta Bab-en-Nasr şi am fost dusă într-un vechi palat, care a fost închisoarea mea timp de patru ani. N-are importanţă cum i-am petrecut; am trăit ca o prinţesă asiatică, nefăcând nimic. Mi se împlineau toate dorinţele, totul îmi stătea la dispoziţie, în afară de un singur lucru -- libertatea.

Apoi, chiar în ziua în care împlineam nouăsprezece ani, Chunda Lal m-a anunţat că voi avea o convorbire cu Fo-Hi. Era să leşin, căci în lungile nopţi de singurătate nu o dată m-am trezit tremurând de frică pentru că l-am visat pe chinezul cel înalt, cu voalul lui verde.

Trebuie să mă înţelegeţi: mi-am petrecut copilăria în harem şi modul acesta de viaţă mi-era obişnuit. Aşa am suportat mai uşor cei patru ani la Cairo decât o europeancă. În plus, nimeni nu mi-a vrut răul în toată această perioadă. De multe ori am trecut prin cartierele europene, cu maşina, însoţită de Chunda Lal, iar cumpărăturile mi le făceam frecvent prin bazare, dar întotdeauna cu voal gros pe faţă şi niciodată singură. Moartea mamei, apoi a tatei, despre care m-a anunţat Chunda Lal, mi-au provocat multă tristeţe, care încet-încet s-a estompat, dar groaza de Fo-Hi era permanent cu mine!

Chunda Lal m-a condus într-o aripă a palatului care era întotdeauna încuiată cu grijă. Am intrat într-o încăpere mare cum nu mai văzusem în viața mea, dar pe care, spre regretul meu, am ajuns mai târziu s-o cunosc foarte bine. Era totodată bibliotecă, mandarah, muzeu și laborator, cu o masă uriașă plină de hârtii, la care l-am văzut șezând pe chinezul cu voal.

În timp ce stăteam tremurând în fața lui, făcu semn lui Chunda Lal, cu mâna lui mare, cu degete lungi și galbene. Mi-am înăbușit un strigăt de groază când l-am văzut pe Chunda Lal ieșind și am auzit ușa închizându-se după el.

Un timp nesfârșit de lung a rămas tăcut, privindu-mă, și, din nou, i-am simțit privirea care parca-mi pârjolea pielea. Apoi a început să vorbească în franceză, cu un accent perfect.

Mi-a spus, pe scurt, că s-a terminat cu viața mea de lene și că voi avea de executat sarcini deosebite și asta, în diferite părți ale lumii. Vorbea perfect calm, nici aspru, nici plăcut; vocea lui metalică nu era decât un instrument care-i transmitea gândurile. Nu puteai deosebi în ea nici o nuanță de uman. Când a tăcut, a lovit un mic gong și și-a făcut apariția Chunda Lal. I-a dat o poruncă scurtă în hindusă și peste câteva minute a intrat un alt chinez.

Miska s-a oprit o secundă să-și ordoneze gândurile, apoi a continuat să povestească grăbită:

Era îmbrăcat într-un chimono galben lucitor și avea o mică scufie neagră pe cap. Fața, fața aceea care exprima o răutate fără margini, n-am s-o pot uita niciodată! Ochii – sper

că n-o să credeți că exagerez -- erau verzi ca smaraldul! Mă privi.

-- Ea e Miska -- mă prezentă Fo-Hi.

Celălalt chinez mă privea în continuare, cu ochii aceia îngrozitori, apoi ...

– Ai ales bine! – spuse el încet; apoi se întoarse și, cu pași mărunți și târșiți, părăsi încăperea.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că nu l-am mai văzut în viața mea, cu toate că ochii lui m-au urmărit mult timp. Dar am auzit că, poate exceptându-l pe Fo-Hi, este cel mai periculos om din lumea asta! Are o mulțime de invenții diabolice: otrăvuri și instrumente pe care nu le pot descrie pentru că nu le-am văzut, dar am văzut ... câteva ... din efectele lor.

Tăcu din nou, pătrunsă de coșmarul acestor amintiri.

– Cum se numea acest om? – întrebă surescitat Stuart.

Miska îl privi speriată.

– O, vă rog -- zise ea -- nu mă întrebați! Și-așa vă spun tot ce știu ... tot ce îndrăznesc. Ce nu spun, nu pot să spun și acest nume, este unul din lucrurile pe care nu îndrăznesc să le spun. El e un savant chinez și -- așa cum am auzit -- cea mai genială minte din lume. Dar mai mult nu pot trăda -- acum!

– Și mai trăiește acest om?

– Nu ştiu. Dacă mai trăieşte, atunci este în China, într-un loc secret, în regiunea Ho-Nan, unde este statul major al „Ordinului Celest". Eu nu am fost niciodată acolo, dar ştiu că sunt mulţi acolo, europeni şi asiatici.

– Ce? Ca servitori ai banditilor ălora?

– E păcat că mă întrebaţi. Dacă aş putea, v-aş spune, dar nu pot! Mai bine lăsaţi-mă să continui povestea de la ziua când l-am văzut pe Fo-Hi la Cairo!

Mi-a spus că sunt membra unei organizaţii care-şi întinde rădăcinile până în antichitate şi care are ca scop domnia peste toate triburile de oameni. Victoria care va urma a denumit-o „Epoca de Aur"! Pentru obţinerea victoriei le mai lipsea ceva şi asta le-a oferit bătrânul cel îngrozitor, care aprobase alegerea mea de către Fo-Hi.

Ei lucrează de mulţi ani, în secret, atât în Europa, cât şi în Răsărit. Am aflat că au furat multe taine, apelând la fumătoriile de opiu, a căror reţea e răspândită în toată lumea şi era dirijată de Fo-Hi şi adjuncţii lui.

Fo-Hi trăia mai mult în China, dar venea des în Europa. Celălalt, monstrul cu tichie neagră, răspundea de reţeaua din Europa.

– Şi, în timpul acestei convorbiri o întrerupse Stuart, uitând că Miska îl avertizaze că nu va răspunde la întrebări – sau cu alte ocazii, nu aţi reuşit să-i vedeţi faţa?

– Niciodată! Nimeni nu i-a văzut faţa vreodată! Ştiu că ochii îi sunt strălucitori, cu luciri galbene, dar, în rest, ar

putea trece pe lângă mine, fără să-l recunosc! Dar trebuie să mă grăbesc şi, dacă mă mai întrerupeţi, nu voi putea termina povestirea...

– Începând din ziua aceea, de la Cairo – o, ce greu mi-e să vă povestesc asta – am început să trăiesc viaţa unei aventuriere! Am fost la New York, Londra, Paris, Petersburg, în toată lumea ... Aveam haine, bijuterii minunate, eram admirată! Şi, în vârtejul acesta, eu trăiam ca o călugăriţă!

– Văd întrebarea în ochii dumneavoastră: de ce ai făcut-o? De ce am ademenit oameni în ghearele lui Fo-Hi? Pentru că asta am făcut, de fapt, altfel eram pedepsită.

Stuart se uită contrariat la ea.

– Deci, dumneata – zise el răguşit – recunoşti că ai ademenit cu bună ştiinţă oameni în ghearele morţii?

– O, nu! – şopti ea, privind speriată în jur. Niciodată! Jur că niciodată.

– Eu nu vă mai înţeleg! – o privi Stuart contrariat.

– Nu pot să mă fac mai bine înţeleasă! Încă! Nu îndrăznesc, nu îndrăznesc! Dar credeţi-mă, vă rog! – şopti ea implorator. Dacă aţi şti cât am riscat, numai cu ce v-am spus până acum, aţi avea mai multă milă de mine. S-ar întâmpla o grozăvie de nedescris cu mine, dacă „El" ar bănui ceva! Dumneata crezi că sunt tânără şi plină de viaţă! Dar eu, pur şi simplu, sunt deja moartă! O, eu am avut o viaţă tare deosebită! Am dansat pe scenă la Paris şi am vândut flori la Roma; am avut lojă la operă şi am umplut pipe cu opiu la San Francisco!

Dar niciodată nu am ademenit vreun om spre moarte! Şi nici un om nu m-a atins vreodată, nici cu un deget măcar!

– La un semn, la o vorbă, călătoream de la Monte Carlo la Buenos Aires, la altul, de aici la Tokio! Şi Chunda Lal mă păzea, cum se păzesc numai femeile din Orient. Totuşi, în sălbăticia lui, îmi căuta prietenia; totdeauna s-a purtat frumos cu mine. Dar eu mă îngrozesc de el, pentru că ştiu cine e! Dar asta nu vă pot spune! Vedeţi, de când am fost cumpărată la Mekka, nu s-a îndepărtat mai mult de mine decât ajunge sunetul acestui fluier – scoase un mic fluier de argint -- decât ...

Şi-a aplecat ochii, roşind puternic şi ascunse fluierul la loc.

Stuart simţea inima zbătându-se pentru că, oricât de incredibilă era povestea ei, acea dulce roşeaţă nu putea fi minciună!

– Dumneata mă înebuneşti de tot -- şopti el, stăpânindu-se. Atâtea mi-ai povestit şi atâtea ai refuzat să-mi spui, că m-ai dezorientat de tot. Înţeleg că erai neputincioasă într-o casă din Orient, dar de ce trebuie să asculţi poruncile acestui monstru cu voal la Londra, Paris sau New York.

Fata continua să privească în jos, absentă.

-- Nu vă pot spune, dar nu îndrăznesc să mă revolt împotriva lui!

– Dar cine este el?

Nimeni nu ştie, pentru că nimeni nu i-a văzut faţa! Ah, dumneata râzi! Dar jur să spun adevărul! La el acasă se îmbracă chinezeşte şi poartă voal verde, iar când călătoreşte, îmbracă o sutană şi îşi ia o cagulă din care i se văd numai ochii! În plus călătoreşte numai noaptea!

Dar cum poate călători o fiinţă atât de fantastică?

Pe uscat, pe şosele, iar pe mare cu un yaht! Dar de ce vă îndoiţi de cinstea mea?

Ridică ochii spre Stuart şi acesta văzu ce palidă s-a făcut.

– Am riscat o singură dată – pentru dumneata! Am încercat să vă sun la telefon în noaptea când a pornit dintr-o casă din Hampton Court să vă ucidă, dar n-am primit răspuns şi ...

– Aşteptaţi! – strigă Stuart, care era prea surescitat ca să observe că fata a trădat un secret. Deci, dumneata ai fost cel care m-a sunat în noaptea aceea?

Eu am fost. De ce nu aţi răspuns?

N-are importanţă. Apelul mi-a salvat viaţa! Asta n-am s-o uit niciodată. Privi adânc în ochii fetei. Dar nu puteţi să-mi spuneţi, ce înseamnă, sau cine este „Scorpionul"?

Fata şovăia.

„Scorpionul" este o parolă. Priviţi – şi scoase dintr-un buzunăraş secret un scorpion de aur – am şi eu unul ... Îl puse la loc grăbită. Nu am curajul, nu am curajul sî vă

destăinuiesc mai mult! Dar atâta trebuia, pentru că ... pentru că n-am să vă mai văd niciodată!

– De ce?

– Un detectiv francez – foarte abil de altfel – a descoperit o mulțime de lucruri despre noi. A urmărit pe un om de-al nostru la Londra și acesta la ucis. O, eu știu că fac parte dintr-o organizație groaznică dar, crede-mă, n-am participat niciodată la așa ceva! Vreau ca dumneata să știi asta! Tot ce a descoperit, a lăsat scris și v-a dat dumneavoastră plicul să-l păstrați. Nu știu dacă am reușit să-l distrug. Dar în noaptea asta părăsec Anglia. Dumnezeu cu dumneavoastră!

Miska s-a sculat de la masă și Stuart a văzut că se schimbă la față. Privirea ei oglindea groaza. Și-a coborât voalul și a plecat grăbită.

Stuart s-a ridicat și el și a plătit grăbit, aruncând banii pe masă. A ieșit în fugă, uitându-se grăbit în toate părțile. Dar Miska dispăruse.

Cap.V. INIMA LUI CHUNDA LAL

Se lăsase bine amurgul când Miska coborî din taxi în East-End. Porni grăbită pe o străduță care ducea spre Tamisa. Trecu fără să știe în cercul roșu de pe harta șefului de la Scotland Yard și, tot fără să știe, era urmărită de patru perechi de ochi în întuneric.

Ajungând nu la o căsuță, nu departe de anticariatul lui Ah-Fang-Fu, intră pe ușa deschisă și dispăru din ochii celor patru detectivi care supravegheau strada. Inima îi bătea cu putere căci, ridicându-se de la masă, i se păru că văzuse la una din ferestrele restaurantului, fața sălbatică a lui Chunda Lal.

Întunericul din casă o înghiți și cei patru detectivi rămaseră gândindu-se ce poate căuta o doamnă așa de elegantă în acel cartier mizer. Nici măcar inspectorul Kelly, care cunoștea perfect cartierul, nu știa că pivnița lui Ah-Fang-Fu este în legătură cu cele ale caselor vecine, printr-o mulțime de uși mascate cu o adevărată viclenie chinezească.

Jumătate de oră mai târziu, o ușă mascată se deschise în pivnița umedă și plină de mucegai a casei lui Ah-Fang-Fu, lăsând să se strecoare o bătrână gârbovită și slinoasă, cu lațele alb murdare atârnate în ochi. Urcă cu greu scara putredă și scârțâitoare, care ducea în spatele și dedesubtul anticariatului, lângă fumătoria de opiu, în stânga, într-o cameră pustie și murdară. Odaia, fără ferestre, era luminată de un singur opaiț, pus într-o cutie goală de conserve, prinsă cu un piron în peretele murdar. Podeaua era plină de resturi de paie, lăzi goale, hârtii mototolite. Două trepte duceau la o altă ușă, pătrată și foarte solidă. Bătrâna se pregătea să o descuie, când ea se deschise din partea cealaltă.

Cu capul plecat, se strecură prin ea, Chunda Lal. Purta haine europene și turban alb. Se întoarse și închise pe

jumătate uşa. Bătrâna voi să se retragă, dar o apucă de braţ. Ochii îi sclipeau, cuprinşi parcă de febră.

– Aşa deci – vorbi – părăsim cu toţii Anglia. Dintre chinezi, cinci vor pleca la noapte cu vasul „P & O". Ali Khân pleacă mâine, iar Râma Dass cu Miguel, pleacă cu „Andaman". Eu mă întâlnesc cu ei la Singapore. Dar tu?

Femeia îşi duse un deget la buze, privind semnificativ spre uşa întredeschisă. Dar hindusul – cu emoţie reţinută în glas – o trase spre el, repetând întrebarea:

– Întreb din nou: dat tu?

– Nu ştiu! – şopti ea cu capul plecat, încercând să meargă spre uşă.

Hindusul îi ţinu calea.

– Stai! Încă nu pleci! Am de vorbit cu tine!

– Ssst! – şopti ea, arătând din nou spre uşă.

– Ăia? – întrebă hindusul cu dispreţ. Sclavi amărâţi ai fumului negru! Ăia plutesc în paradisul viselor lor şi n-au urechi să ne audă şi n-au ochi să ne vadă! – O apucă din nou de încheietură – Ăia se mulţumesc cu umbra unui zâmbet şi cu sărutările umbrei! Dar Chunda Lal are ochi să vadă şi are urechi să audă! Şi el visează, dar visează despre buze mai dulci decât mierea şi despre o voce mai plăcută decât cântecul lui Daud! Iushalla!

Întinse mâna şi smulse peruca de pe capul femeii, cu un gest furios. La pâlpâiala opaiţului, luci o clipă coama grea

de păr ca bronzul, căzând în dezordine peste fața grimată. De sub ea, priviră cu spaimă spre el ochii mari ai Miskăi.

– O, nu-ți îndoi așa trupul tău superb, – șopti Chunda Lal – elastic ca o creangă de salcie. O, Miska – vocea îi tremura și el, care cu o clipă înainte se ridica amenințător în fața ei, se aplecă umil – pentru tine aș face orice grozăvie, pentru tine aș muri!

De după ușa întredeschisă, se auzi un strigăt înfundat și tresăriră amândoi. Chunda Lal zâmbi. Zâmbetul lui era plăcut și deschis.

– E vocea fumului negru, Miska! Suntem singuri. Aceia sunt morți care vorbesc din mormintele lor!

– Ah-Fang-Fu e în magazin! – șopti ea.

– Și acolo și rămâne!

– Dar ce e cu „El"? – arătă Miska spre peretele de răsărit.

Chunda Lal își strânse mânios pumnii. Privi și el încolo.

– Chiar despre „El" voiam să-ți vorbesc! – se aplecă la urechea ei.

– Sub scară, în canal, e barca cu motor. Azi cobor acolo, să i-o aduc. În noaptea asta va urca la cealaltă casă. Mâine la ora asta sunt deja plecat; numai tu rămâi.

– Da, da. Mâine părăsește și el Anglia.

– Și tu?

– Eu plec cu el.

Chunda Lal privi cercetător spre uşă. Apoi ...

– Nu te du cu el! -- zise, încercând s-o cuprindă în braţe. Lumina ochilor mei, nu pleca cu el!

Miska îl respinse încetişor.

– Nu, nu, asta nu se poate, Chunda Lal. Nu te pot asculta.

– Crezi – întrebă răguşit hindusul -- că te va urmări şi poate te va ucide?

– Să mă urmărească pe mine! -- strigă Miska. Ce nevoie are el de asta? Oare nu sunt eu deja moartă, dacă el nu vrea să trăiesc? Aş fi eu măcar o secundă servitoarea, unealta, sclava lui, dacă viaţa mea mi-ar aparţine?

Pe fruntea arămie a hindusului se iviră broboade de sudoare în timp ce privirea lui rătăcea de la peretele de răsărit la Miska. Era frământat, nu ştia ce să facă, apoi se hotărî.

– Ascultă deci bine -- zise cu o voce abia auzită – dacă am să-ţi spun că viaţa ta îţi aparţine, dacă-ţi trădez taina pe care am auzit-o la Cairo, în casa lui Abdul Razan ...

Miska îl asculta şi în ochi începu să-i apară o lumină sălbatică triumfătoare.î

– Dacă-ţi spun că viaţa este a ta şi nu moartea, vii cu mine în noaptea asta? Şi mâine navigăm în India! Pentru că, să ştii, şi eu am bani! Poate că sunt şi eu bogat ca cineva! Poate că şi eu pot să-ţi cumpăr haine scumpe, demne de o prinţesă! -- O trase brusc spre el. -- Şi eu pot acoperi minunatele tale braţe cu bijuterii!

Miska se trase un pas.

– Toate astea nu înseamnă nimic! – răspunse. Cum mă poate ajuta pe mine taina lui Abdul Razan să trăiesc? Şi tu ... tu vei muri înaintea mea! Asta la o oră după ce „El" află de fuga noastră!

– Ascultă-mă încă odată – zise hindusul confidenţial – promite-mi, şi eu voi deschide porţile vieţii pentru tine. Pentru tine o fac, Miska, şi vom fi liberi. „El" nu va afla niciodată! „El" nu va trăi ca să afle!

– Nu, nu, Chunda Lal – plânse ea. Tu mi-ai fost singurul prieten şi-ţi promit că voi încerca să uit ...

– O reneg pe Kali! – promise el – n-am să mai vărs sânge omenesc niciodată! Am să trăiesc numai pentru tine, voi fi sclavul tău!

– Degeaba, Chunda Lal. Nu pot s-o fac, nu pot!

– Miska! – o rugă el.

– Nu, nu! – repetă ea cu voce tremurătoare. Nu pot face asta!

Îşi ridică peruca şi porni spre uşă. Chunda Lal privi după ea, frângându-şi mâinile. Apoi, în ochii lui blânzi până atunci, apăru din nou flacăra urii.

– Ah! – strigă. Poate că ştiu şi motivul!

Miska se opri şi privi înapoi spre el.

– Se poate – continuă el, tremurând de ură – se poate ca eu, a cărui inimă nu doarme niciodată, am văzut şi am auzit! Într-o seară – se apropie încet de ea – într-o seară, când

am auzit strigătul de avertisment, că sahib doctor vine spre casă, tu nu ai ieşit! El a intrat în casă şi tu ai rămas. Apoi ai venit şi eu ţi-am văzut ochii ...

– Oh! – gemu ea îngrozită.

– Nu văd oare şi acum ochii tăi? N-aş fi crezut niciodată, până n-ai intrat în casa aia. Niciodată nu te-ai putut feri de paza mea, numai aici, la Londra. Şi după aceea, am avut bănuieli încă de două ori, dar eram ocupat cu altceva. În seara asta – se uită el sălbatic în ochii ei – simt că iar ai fost la el ...

– O, Chunda Lal! – plânse ea, întinzând mâna către el, rugător – nu spune asta!

– Aşa, – şopti. – Înţeleg! Tu rişti atât pentru el ... pentru mine nimic! Dacă el, sahib doctor, ţi-ar spune: „vino cu mine, Miska".

– Nu, nu! Oh, Doamne, că eu nu pot măcar să am un prieten pe lumea asta! Am auzit strigătul de avertizare, dar tocmai ardeam scrisoarea şi doctorul m-a surprins. Eram demascată! Tu ştii că aşa s-a întâmplat.

– Eu ştiu că aşa ai spus tu. Dar fiindcă Fo-Hi nu era sigur şi apoi şi din cauza cozii de scorpion pe care ai găsit-o, ne-am dus acolo, el şi cu mine, dar nu ne-a reuşit planul! Asta nu înţeleg, Miska! Dacă atunci n-am fost siguri, să fim acum? Să cred – se aplecă spre ea – că poate deja suntem în capcană? Nu ştim cât a descoperit francezul. Nu ştim ce au citit din ce a scris el. Pentru ce mai aşteptăm?

– „El" are un plan! – răspunse ea. Şi, oare, a pierdut el vreodată?

Vorbele lui au reaprins focul din privirile lui,

– Am să-ţi destăinui planul! – zise. Ascultă-mă! „El" te observa de când erai un copil frumos, cum te dezvoltai, la fel cum îşiobserva şi păianjenii lui aducători de moarte şi scorpionii cenuşii! S-a îngrijit de tine, te-a adus la desăvârşire şi te-a inclus în planurile lui, ca pe toate fiinţele pe care le posedă. Şi deodată, observă ceea ce văd şi eu, că tu nu eşti numai servitoarea lui, ci şi femeie, cu o inimă de femeie. Vede, el care se crede atotştiutor, că încă nu e spirit, că e bărbat, cu inimă de bărbat, cu sânge de bărbat, cu dorinţe de bărbat! Şi sahib doctor e cel care l-a făcut să vadă!

– O, lasă-mă să plec! – îl conjură ea. E o nebunie ce vorbeşti!

– Da, nebunie! Din cauza ta! Întotdeauna te-am păzit, am aşteptat şi te-am văzut şi eu înflorind ca trandafirul pustiului! În noaptea asta sunt aici, te păzesc ... şi „El" ştie asta! Dar mâine voi fi plecat! Tu rămâi, de dragul lui?

– O, – şopti fata tremurând – asta nu se poate!

– Ai spus adevărul, Miska, ai un singur prieten, pe mine! „El" a plănuit ca mâine să nu mai ai nici unul!

Îi dădu drumul şi din mânecă scoase periculoasa armă a hindusilor, cuţitul cu lamă curbă!

– Ali Khan Bhai Salâm – şopti el jurământul sacru, recunoscându-se singur ucigaş, servitor al teribilei zeiţe Khali.

Aruncă din nou o privire urâtă către zidul de răsărit, apoi ascunse cuţitul la loc.

– Chunda Lal -- strigă fata -- mie mi-e aşa de frică! Lasă-mă să plec şi mâine ...

– Şi mâine! -- Chunda Lal ridică ochii, arzând de fanatismul religiei sale. Pentru mine poate nu va mai fi nici un mâine! Jey Bhowani! Yah Allah!

– Vai, poate ne aude! – şopti Miska cu milă. Acum du-te, te rog! Voi şti că eşti în apropierea mea dacă ...

– Şi atunci?

– Am să te chem în ajutor! -- promise ea cu voce înceată.

– Şi dacă e scris să fiu învingător?

Miska îşi întoarse obrazul.

– O, Chunda Lal ... nu pot s-o fac! – răspunse ea ascunzându-şi faţa în palme.

Chunda Lal rămase o clipă nemişcat, apoi se lăsă într-un genunchi, îi luă mâna şi o sărută uşurel.

– Sunt sclavul tău! -- zise, şi vocea îi tremura. Pentru mine nu cer nimic altceva decât mila!

Se ridică, deschise uşa şi coboră în pivniţă. Miska privi în urma lui, cu ochii plini de lacrimi. Apoi îşi aranjă peruca şi intră în sala fumătorilor de opiu.

Stuart termină de citit, împături cele şase pagini scrise mărunt şi le strecură într-un plic lunguieţ, identic cu cel pentru care s-au întâmplat atâtea. Zâmbind amar, coboră în laborator şi se întoarse cu moneda chinezească prinsă de dop. Apoi pecetlui cu ea scrisoarea.

Se oferise pentru o treabă dificilă în seara aceea şi propunerea sa a fost primită. Max Gaston nu cunoştea limbi orintale şi primise bucuros propunerea lui Stuart, care era o somitate în materie, să-l însoţească în cartierul chinezesc, în casa lui Ah-Fang-Fu.

Gândindu-se la toate datele aflate de la Miska în aceea după-amiază, stabili că, nici cu excepţii, nu aveau dovezi concrete despre organizaţie, decât dacă va reuşi razia hotărâtă pentru seară.

Terminase de pecetluit scrisoarea şi o pusese pe masă, când, auzi o maşină oprindu-se în faţa casei. Imediat după aceea cineva bătu la uşă şi intră doamna M'Gregor:

– Inspectorul Dunbar doreşte să vă vorbească, domnule Keppel şi a adus cu el un individ mutilat în toate felurile şi legat, probabil un pacient.

Peste câteva clipe intră Dunbar, împreună cu un om cu capul aşa de bandajat, că nu i se vedea decât un ochi. De sub ochi, pornea o cicatrice groaznică până la colţul gurii, ridicându-i buza de sus într-un rânjet respingător.

Stuart rămase înlemnit, până când inspectorul începu să râdă.

– E reuşit, nu-i aşa? Obişnuiam să spun că a trecut vremea deghizărilor, dar domnul Max m-a convins că mă însel.

– Max! – strigă Stuart.

– La dispoziţia dumneavoastră! – răspunse bandajatul. Dar pentru seara asta sunt doar „Le Balafré"! Da, pardieu! Sunt pur şi simplu un om mort!

Indiferenţa cu care a luat identitatea mortului al cărui cadavru a fost transportat în aceeaşi zi de la morgă şi pe care, vorba lui, „a fost nevoit să-l ucidă" era şi îngrozitoare şi, în acelaşi timp, demnă de admirat, pentru că „Le Balafré" era ferm hotărât să-l ucidă, iar un detectiv în acţiune trebuie să facă orice pentru elucidarea cazului la care lucrează.

– E o idee îndrăzneaţă – remarcă Stuart – în ipoteza că „Scorpionul" încă nu ştie ce s-a întâmplat cu omul lui şi încă e convins că e al dumneavoastră cadavrul pescuit în Tamisa.

Max puse mâna pe umărul lui Dunbar.

– Colegul meu înţelept a procedat foarte bine când a ţinut sub pază severă morga şi a comunicat oficial numărul meu matricol. Asta exclude orice altă ipoteză. „Le Balafré" a fost ascuns şi acum reapare.

Stuart avea deja destule motive să se încreadă în logica lui Max, aşa că trecu la problema scrisorii. Ridică plicul.

– Aveţi aici – zise el încet – o mărturie. Verificaţi, vă rog, pecetea!

Max şi Dunbar schimbară o privire, apoi Dunbar începu să râdă.

– E o mărturie adevărată – continuă Stuart – nu pot destăinui conţinutul dar, pentru că în noaptea asta vom avea o acţiune foarte riscantă, vreau să v-o încredinţez, inspectore!

Întinse plicul lui Dunbar, care îl luă mirat.

– Vă împuternicesc – continuă Stuart – ca în caz că mi se întâmplă un accident în noaptea asta, s-o citiţi şi să procedaţi în consecinţă. Dacă însă scap, am să vă rog să mi-o înapoiaţi necitită!

– Eh bien! – zise Max privindu-l cu singurul său ochi liber – cu vă înţeleg foarte bine, prietene şi sunt alături de dumneavoastră!

Stuart voi să-i răspundă ceva, dar Max se întoarse şi începu să detalieze planul pentru seară:

– Într-un sac, pe care colegul meu înţelept l-a lăsat în maşină ...

Dunbar ieşi alergând în timp ce Max rădea.

– În sacul acela e un rând de haine – continuă el – aşa cum poartă clienţii lui Ah-Fang-Fu. Eu, care am studiat arta deghizării, am să vă transform într-un spărgător adevărat.

E important să fie cineva şi în casă, ca nu cumva clienţii noştri să dispară pe vreo uşă secretă. Oricum, cred că se pregătesc de plecare şi probabil şi Miguel a venit să primească ultimele instrucţiuni.

– Şi dacă, să presupunem, vă întâlniţi cu Miguel?

– Prietene, eu trebuie să mă încred în Kismetul care-i urmăreşte pe răufăcători. Singurul motiv care m-a făcut să mă deghizez aşa este simplu. Eu sunt convins că casa lui Ah-Fang-Fu este deschisă pentru toţi fumătorii de opiu. Totuşi, bănuiesc că în unele seri „de gală" se închide. Mă înţelegi? Eu am la mine scorpionul de aur şi bănuiesc că acesta e un fel de legitimaţie.

Stuart era uimit de perspicacitatea extraordinară a acestui om.

– Faptul că există un semn de recunoaştere presupune că nu toţi membrii se cunosc între ei! – continuă Max. Dar e posibil că Ah-Fang-Fu îi cunoaşte pe cei invitaţi în astă seară. Înţelegeţi? Pe „Le Balafré", fie că îl aşteaptă, fie că nu, îl vor lăsa să intre, şi eu, mai ales noaptea, voi arăta destul de real, chiar dacă lupta cu Charles Malet mi-a lăsat nişte urme!

– Şi eu?

– Dumneata vei fi „recomandat". Cuvântul lui „Le Balafré" cred că ajunge pentru asta. E posibil să ne ducă în faţa şefului imediat, şi acesta să fie, de exemplu, Miguel, sau prietenul meu algerian, sau chiar Zâra-el-Khalâ! Nu avem de

unde ştii! Dar eu cred, sunt chiar convins, că omul cu cagulă e bărbat şi, după obiceiuri, chinez! Faptul că se adună într-o fumătoare de opiu mă convinge că se procedează ca în vestitul caz al lui „Mister Q" la New York. Şi acolo „Mister Q" îşi ţinea audienţele sau adunările într-o cameră alăturată unei fumătorii de opiu. Aceasta era un fel de anticameră.

– Cazul chinezesc al lui Weymouth avea aceeaşi particularitate! interveni inspectorul Dunbar, care intra târând după el o valiză uriaşă. – Dacă vă lasă să aşteptaţi să vă ascuţiţi urechile doctore, veţi avea mare nevoie de cunoştinţele dumneavoastră de lingvistică. E foarte posibil să prindem toată societatea şi să nu avem nici o dovadă împotriva lor. În afară de atentatul împotriva dumneavoastră, nu este nici o dovaadă că ar exista vreo legătură între „Scorpion" şi moartea lui sir Francis Narcombe!

– De asta mi-e teamă şi mie! – strigă Max – . Au, şi cum mă doare buza asta lipită! – se plânse el, aranjându-şi cu grijă legătura.

– Am închis perfect zona! – continuă Dunbar – şi oricine e înăuntrul zonei, nu mai iese! Sowerby a raportat că o doamnă, identică cu descrierea domnişoarei Dorian, a intrat acolo în sèara asta.

Stuart simţea că se schimbă la faţă şi s-a aplecat repede să studieze conţinutul valizei.

– Eh, bien! – zise Max Gaston. Deci nu vom pleca cu mâna goală! Şi acum fiţi amabil să vă transformaţi, dragă prietene!

Cap.VII. ÎN FUMĂTORIA DE OPIU

Vremea frumoasă de peste zi s-a treansformat în ploaie şi vânt. Străzile pe care treceau Stuart şi Max Gaston erau respingătoare şi puturoase ca de obicei. Ploua monoton iar liniştea era spartă din când în când de câte o sirenă de pe fluviu.

– Aproape că am ajuns! – zise Max Gaston. Bine s-au mai ascuns banditii ăştia! Nu le-am zărit nici vârful nasului până acum!

– Pe mine chiar m-ar încuraja să văd pe cineva! – răspunse Stuart.

– Mai bine nu! Dar cred că asta e uşa! Sper că nu au un fel deosebit de a bate.

Bătu la uşa unei case. Părea că e părăsită şi nu se auzea nici un zgomot din interior.

Amândoi erau pregătiţi să aştepte până li se deschide, aşa că au rămas foarte miraţi când uşa s-a deschis aproape instantaneu şi putură vedea un interior întunecos ca o peşteră.

– Pleacă! Foarte târziu! Prăvălie închis! – scârţâi o voce din interior.

Max pătrunse hotărât în întuneric, iar Stuart îl urmă.

– Închide uşa, Ah-Fang-Fu! – zise scurt, cu un pronunţat accent francez. „Scorpion"!

Chinezul nevăzut încuie uşa după ei, se auziră câteva zgomote noi, apoi se aprinse o lampă cu gaz. La lumina ei se puteau vedea interiorul murdar al unei prăvălii şi un chinez bătrân, cu faţa zbârcită. Purta o pelerină albastră şi pălărie neagră. Avea obrazul nemişcat, ca al unui idol. În timp ce se întindea peste masă ca să-l vadă mai bine, Max îi arătă în palma întinsă scorpionul de aur.

– Tesée, tesée! – aprobă chinezul. Voi este băieţi de la Fo-Hi, hé? Venit foarte târziu la voi! De ce băieţii Fo-Hi nu venit toţi odat'? Toţi venit mai repede!

Max îi dădu un cot lui Stuart.

– Taci, chinezule! – mârâi el.

– Bun, bun! – aprobă Ah-Fang-Fu. Voi fumat un pipă şi ajuns la Fo-Hi.

Ridicând lampa le lumină drumul spre o uşă din fundul prăvăliei. Coborâră câteva trepte şi ajunseră în sala unde se fuma opiu.

– Casa plin', nu loc! – zise chinezul.

Era o încăpere cu tavanul foarte jos, cu grinzi înclinate de la est spre vest. În spate, în mijlocul peretelui atârnau rogojini, prinse de grindă. În dreapta rogojinilor era uşa care ducea în prăvălie, iar în stânga priciuri. Tot priciuri erau şi pe lângă peretele dinspre sud, în afară de mijlocul

acestui perete unde, mascată de o stivă de lăzi, se găsea o uşă puternică. Pe lângă peretele dinspre nord erau mai multe priciuri, apoi o scară de lemn cu balustradă, care ducea sus, până la un mic balcon, unde era o altă uşă. Pe jos erau împrăştiate câteva rogojini. Din tavan atârna o lampă roşie, care lumina vag încăperea. Sub ea, câteva lăzi, pipe cu opiu, câteva cutii goale de conserve şi un pachet de cărţi.

Priciurile păreau toate ocupate. Majoritatea dormeau, câţiva trăgeau zgomotos din pipe. Aştia nu ajunseseră încă la nirvana fumătorilor de opiu. Atât a putut remarca Max Gaston dintr-o privire.

Ah-Fang-Fu lăsă lampa jos, străbătu încăperea şi rulă două rogojini pe care le puse pe două priciuri în loc de perini. Stuart şi Max au rămas la uşă.

– Vezi, – şopti Max – având încredere în mine, te-a primit şi pe dumneata! Şi se pare că nu m-a recunoscut. Locul este „deschis pentru marele public" şi Ah-Fang-Fu, aparent, are dever mare. Pentru cei neiniţiaţi, care n-au acces la „loje", trebuie să ne prefacem că fumăm.

– Da – răspunse Stuart cu emoţie – până cineva, numit Fo-Hi, nu apare de undeva, sau va veni acasă pentru că „mers la Fo-Hi" poate însemna şi una şi alta.

– Fo-Hi – şopti Max – este „Scorpionul"!

– Cred că aveţi dreptate! – răspunse Stuart, care avea destule motive să ştie. Doamne, ce cloacă împuţită! După cum arată cei de pe priciuri, pot fi şi cadavre!

– Morbleu! Nu vorbiți așa de tare! N-ați auzit ce-a zis Ah-Fang-Fu? Unii pot fi băieții lui Fo-Hi! Ssst!

Bătrânul chinez se întoarse târșâindu-și pașii.

– Pat număr un', aici!

– Bun! – mormăi Stuart.

Se culcară amândoi pe rogojina murdară.

– Făcut pat foarte, foarte bun! – explică chinezul.

Porni de la prici la prici până găsi un chinez complet drogat, căruia îi căzuse pipa din mâna atârnată în jos. Ah-Fang-Fu luă pipa, se duse în mijlocul camerei și începu s-o îndese cu mișcări de somnambul.

– Doamne, Dumnezeule! – gemu Stuart – nici pipe n-are destule! Groaznic ce pute aici!

Ah-Fung-Fu, cu o cutie de opiu și cu două pipe, se străduia să-i servească cât mai bine. Aprinzându-le, se apropie de ei și le întinse câte una.

– Acus', acus'! – termină el atingându-și fruntea, buzele și pieptul cu mâna, ca musulmanii.

Max repetă gestul, apoi se lăsă într-un cot, ridicând pipa spre buze, dar ferindu-se să-i atingă mușțiucul.

Ah-Fang-Fu se întoarse târându-și pașii la o ladă, de unde se sculase probabil ca să-i lase să intre și se așeză.

Ici colo se auzea câte un geamăt, întrerupând liniștea mormântală. Ah-Fang-Fu, bombănind, se apucă să facă pasiențe. Din când în când, se auzea de sub podea clipocit de valuri și chițcăit de șobolani.

– Auziți valurile? șopti Stuart. Probabil că în timpul fluxului apa fluviului inundă pivnițele.

– Pardieu, ce capcană mortală! Dar asta ce-i?

Se auzea un ciocănit nervos la ușa de la intrare. Ah-Fang-Fu se ridică și urcă târându-și pașii pe trepte. Se auzi zăvorul tras la ușa de la intrare, apoi ...

– Tâlziu, tâlziu! Plăvălia închis! -- se auzi.

– Nu vreau nimic din prăvălia ta împuțită! -- se auzi o voce puternică. Sunt bătrânul Billz Beau și vreau o pipă! Da!

– Hallo, Bill! Tu ialăși băut?

În ușă apăru un marinar uriaș cu barbă roșie, cu cizme de cauciuc, îmbrăcat într-o salopetă murdară, cu fular la gât.

– Pe dracu'! – strigă el peste umăr. Beat? Eu beat? De la ce? De la zeama ta împuțită de secară care se vinde pe-aici?

Ah-Fang-Fu trase la loc zăvorul și apăru în urma lui, coborând treptele.

– Vino aici – bombăni -- loc la mine ocupat tot-tot, gata!

– Termină, Fu și dă-mi o pipă, dar repede!

Se împletici până în mijlocul camerei, luă o rogojină pe care o trânti într-un colț și se tolăni pe ea.

– Nu sunt eu cel mai vechi client al tău, Fu? Ne cunoaștem încă de la Frisco.

Ah-Fang-Fu se predă, ridicând din umeri şi porni să caute o pipă. O luă şi începu bodogănind s-o umple.

– Nu-ţi place să-ţi amintesc despre trecutul tău păcătos, nu-i aşa? – continuă Bill. Blestemat de păgân galben! Ia aminteşte-ţi de „scufundătoarea" din Frisco, blestematule! Al dracului loc! Îţi aminteşti când am intrat pilit bine, la tine şi ai încercat cu mine „shangaiul"? (drogarea unui om şi vinderea lui pe un vas gata de plecare, ca marinar).

– Taci! Minciun' tot! – mormăi chinezul.

– Ce? Minciună? – urlă celălalt. Şi când m-am trezit tremurând din tot corpul pe bătrâna Nancy Lee, blestematul ăla de bric! Eu, fochistul! Şi fără un ban în buzunar! Şi cu complet dărâmat, pe troaca aia care transporta sicrie cu chinezi morţi! Şi căpitanul, socrul diavolului! Hoho! Minciună? N-aş crede!

Deodată, din stânga lui Max Gaston se auzi un strigăt slab.

– Vai! M-a muşcat!

– Oho! – strigă Bill. La ăsta ce i-ai dat, chandu sau turbare?

Ah-Fang-Fu străbătu camera şi-i întinse pipa:

– Un pipă, altu' nu!

Bill se întinse lacom după pipă şi o duse la buze. Ah-Fang-Fu se întoarse indiferent la pasienţa lui. Liniştea coborî din nou, întreruptă doar de câte un geamăt şi de bătaia valurilor.

– Un obişnuit al localului! -- şopti Max.

– Vaai! -- se auzi din nou. M-a muşcat!

-- Blimey! -- zise Bill somnoros. Dă-i cu un scaun în cap!

Stuart chiar voia să-i spună ceva când Max îl apucă de braţ.

– Sst... Nu mişca! Priveşte acolo... pe trepte!

Stuart întoarse încet ochii. Pe balconul din capătul scărilor stătea hindusul.

– Chunda Lal! -- şopti Max. Fii gata de orice!

Chunda Lal cobora încet pe trepte. Ah-Fang-Fu îşi făcea indiferent pasienţele. Hindusul se opri în spatele lui şi începu să-i vorbească nervos, în şoaptă, în hindu.

– De ce laşi străinii să intre în noaptea asta?

Chinezul amesteca netulburat cărţile.

– Tu crezi Ah-Fang-Fu ale cât Chunda Lal? Fo-Hi nu cumpăl pâine la sălacu' Ah-Fang-Fu! El – arătă spre Bill Beau foaite lepede felicit!

– Fi foarte atent, chinezule, că e viaţa ta în joc! Câţi sunt aici?

Chinezul se întoarse în sfârşit şi arătă în trei direcţii cu degetul, apoi spre Max Gaston.

– Patru? – zise hindusul. Cum e posibil?

Porni de la pat la pat şi la fiecare se oprea să şoptească ceva scurt, probabil un nume. Când a ajuns la Max, a tresărit, l-a privit lung, cu atenţie, apoi a făcut un semn

ciudat. Max a răspuns cu acelaşi semn şi Chunda Lal s-a întors din nou spre chinez.

– Din cauza porcului ăla beat – arătă spre Bill Beau – acum trebuie să aşteptăm! Vezi, să fie ultimul!

Urcă încet treptele, deschise uşa şi dispăru.

Cap.VIII. IDOLUL SAŞIU

Se aşternu o linişte rău prevestitoare peste casa lui Ah-Fang-Fu, iar acesta îşi continua jocul singuratic.

– L-a recunoscut pe „Le Balafré"! – şopti Max. Şi a rămas foarte uimit! Deci sunt trei aici! Ai observat, doctore, pe care paturi sunt? Sst!

Pe un pat, o voce începu să cânte în surdină:

– Peyala pii... – se auzi murmurul, împletit cu zgomotul fluxului. „To mynna-pi- Fir Kisii Ko Kyaa..."

– Vorbeşte în transă! – zise Stuart încet. E un cântec indigen: „Dacă bem o cupă de vin, şi eu am băut, ce e rău în asta?"

– Mon Dieu, ce atmosferă! – şopti Max. Brr! Auziţi şobolanii? Sunt curios în ce ordine ne cheamă în faţa „Scorpionului", sau dacă măcar o să-l vedem!

Poate vine el aici!

Cu atât mai bine.

-- Mai vreau o pipă, Fu! -- se auzi vocea somnoroasă din direcţia lui Bill Beau.

Ah-Fang-Fu îşi întrerupse veşnicul lui joc de cărţi, îi umplu pipa şi se întoarse la loc.

– Trebuie să fim foarte atenţi, - zise Stuart – pentru că nu ştim cine fumează cu adevărat şi cine nu...

Iarăşi o întrerupere de groază!

Un chinez, de pe unul din priciuri, începu să recite cu voce tare:

„Ciong-lieu-ciuai, Om mani padme bum".

– „Tatăl nostru" budhist -- şopti Stuart. Ăsta-i un fumător adevărat... Doamne, putoarea asta mă sufocă!

Cântecul s-a repetat, terminându-se într-un murmur de neînţeles. Ah-Fang-Fu îşi amesteca la nesfârşit cărţile. A doua pipă căzu dintre degetele lui Bill Beau. Mai spuse, abia auzit:

– Eu... sunt... bătrânul... Beau... cu...

Undeva se auzi sunetul gros al unei sirene.

– Intră un vas în docuri! – şopti Max. Brr, asta deja e un coşmar! Cred că într-un minut se va întâmpla în sfârşit ceva! Sst!

AH-Fang-Fu privi bănuitor în jur, se ridică şi îşi luă lampa. Începu să treacă prin faţa priciurilor, luminând feţele celor adormiţi. Mormăia într-una, dar nu se adresa nimănui. Puse lampa la loc, fluieră încet, apoi...

– Uite! -- gâfâi Max. Din nou pe trepte...

Stuart întoarse cu grijă capul. Sus, în balcon, apăruse o bătrână. Se uita atentă în jur, apoi coborî treptele cu o iuțeală care-i dezmințea vârsta. Se opri în spatele lui Ah-Fang-Fu și-l atinse pe umăr, arătând spre intrare. Chinezul se ridică, urcă cele patru trepte și descuie ușa.

– Téséé, téséé! – zise el. Ah-Fang-Fu face spionat afală!

Ieși și încuie ușa.

– Se întâmplă ceva – șopti Max.

Undeva se auzi sunetul unui gong...

Bătrâna se duse la una din rogojinile atârnate lângă perete, o dădu la o parte și dispăru.

– Ați văzut? – întrebă Stuart emoționat.

– Da. Acolo e camera de primire a „Scorpionului"!

Babornița apăru de după rogojină, se duse la unul din priciuri și-l atinse pe cel culcat. Acesta se ridică imediat și dispăru în urma ei.

– Ce facem dacă te cheamă pe dumneata? – întrebă Stuart.

– În clipa când ajung acolo, oricine să fie după rogojină, îi proptesc pistolul în frunte! Iar dumneata...sst!

Bătrâna apăru din nou, trase puțin de rogojină să iasă chinezul. Acesta o salută atingându-și cu dreapta fruntea, buzele și pieptul, apoi ieși, părăsind casa. I se mai auzi vocea spunând: „Fo-Hi".

– Fo-Hi! răspunse Ah-Fang-Fu cu vocea lui subțire.

Bătrâna urcă treptele și încuie cu grijă ușa interioară, apoi se întoarse și se opri lângă o rogojină – perdea. Liniștea era tulburată numai de zgomotul apei de sub casă. Era ora fluxului maxim.

– Primul pește merge deja spre plasa lui Dunbar! șopti Max.

Se auzi din nou gongul.

Bătrâna se duse la alt prici și făcu semn unui asiatic tuciuriu. Acesta o urmă și dispărură amândoi după perdeaua de rogojină.

– În clipa când trag perdeaua, suflați puternic în fluier și să vă repeziți să descuiați ușa de sus! – continuă Max repede.

Erau amândoi atenți unul la altul și nu auziră nici unul ușorul scârțâit din spatele lor. Zgomotul venea din spatele priciului lor și era provocat de chepengul masiv, prin care se putea coborî în pivniță. Prin crăpătură se ivi furișat capul lui Ah-Fang-Fu!

– Dacă chinezul se opune cumva, - continuă Max să vorbească în șoaptă grăbită, - morbleu, găsiți dumneavoastră vreo metodă să-l amuțiți! Apoi dați drumul poliției înăuntru! Sst! Dar asta ce-i?

Se auzi o voce plângăreață, dinspre unul din priciuri:

„Csil Kigurmen, mas... ka... dir!"

– E un proverb din Răsărit: „Totdeauna este carne în cuibul vulturului!"

– Eh bien! E foarte potrivit şi cred că vulturul este în cuib!

Capul lui Ah-Fang-Fu dispăru ca o umbră. Peste un minut, de după perdea, se ivi bătrâna conducându-l pe asiatic spre ieşire. Se auzi din nou, estompat:

– Fo-Hi!

Nu se mai deslusi răspunsul, se auzi doar un murmur de neînţeles; apoi asiaticul se întoarse şi începu să-i vorbească bătrânei pe ton scăzut. În colţul celor doi nu se auzea deloc ce se vorbeşte.

– Ce va fi acum? – şopti Max.

– Să ne repezim la perdea? – propuse Max.

– Nu! – Max îl apucă de braţ. Aşteptaţi! Uite-l că pleacă! Poate a uitat ceva. Al doilea peşte în plasă.

Asiaticul urcă treptele şi intră în prăvălie. Bătrâna zăvorî cu grijă uşa în urma lui, apoi se întoarse şi dispăru după perdea.

– Vedeţi, am avut dreptate! – zise Max.

Dar, de data asta, pentru prima oară în cariera lui a greşit!

Femeia ieşi din nou, aproape imediat, şi se aplecă asupra primului prici din stânga intrării mascate. Cel culcat în umbră nu se scula să o urmeze. Se părea că discută cu bătrâna. Max şi Stuart erau încordaţi ca nişte arcuri.

Capul lui Ah-Fang-Fu apăru din nou în spatele lor, în deschizătura chepengului.

-- Acum e timpul! -- şopti Max încordat. În timp ce eu alerg către uşa mascată, dumneata fugi către uşa prăvăliei, o deschizi şi îl fluieri pe Dunbar.

În spatele lor, Ah-Fang-Fu ieşi furişat prin chepeng.

-- Ţineţi pistolul la îndemână! -- continuă Max -- dar, mai întâi, luaţi fluierul între dinţi...

Ah-Fang-Fu îşi puse în liniştc pălăria jos, îşi scutură coada lungă pe spate şi începu să se strecoare spre ei.

– Acum, doctore! – strigă Max.

Săriră amândoi în picioare. Max alergă spre perdea sărind peste priciurile din cale. Ajunse şi o smulse cu putere. În spate, se auzi un fluierat lung, care se opri brusc.

– Ah, non d'un nom! -- strigă Max.

În faţa lui o uşă foarte masivă, vopsită în culoarea peretelui se închidea încet. Prin crăpătura care se micşora, reuşi să zărească o cameră mică, tapetată cu hârtie chinezească galbenă, cu dragoni aurii. Pe un mic podium acoperit cu covoare, se înălţa un munte de perini, tot cu dragoni aurii cusuţi, alcătuind un divan. În faţa podiumului, o masă frumos scluptată în fildeş şi aur, cu o cupă -- afumătoare de argint, din care se ridica un fuior alb de fum. Pe divan stătea o siluetă cu cagulă. Uşa se închise de tot. În mijlocul ei, într-o firidă şedea rânjind, un idol galben, cu ochii saşii.

Gemete sălbatice l-au făcut pe Max să întoarcă capul.

De afară, de pe stradă, se auzi un fluier de polițist... apoi altul... și al treilea.

În clipa când Stuart sări în picioare, din spate, Ah-Fang-Fu îl trase de gleznă, făcându-l să se prăbușească. Acesta a fost momentul când s-a întrerupt fluieratul. Chinezul își încolăci coada lui lungă în jurul gâtului lui Stuart și îngenunche pe el. Stuart se zbătea degeaba să scape.

Max ridică pistolul... și aproape de sub cotul lui, de pe un prici țâșni Miguel, mulatrul. Un sac de nisip se ridică în aer. Îl lovi pe francez în cap... și el se prăbuși leșinat. Dinspre prăvălie se auzea zgomot de geamuri sparte.

Cu un țipăt disperat, bătrâna se împletici de la ușă către chinez. Rămase încremenită în fața lui, complet dezorientată de evenimentele care se derulau fulgerător.

– Pentru Dumnezeu! Îl omori, îl omori! – țipă ea.

– Prin fereastră. Sowerby! Pe aici! – bubui vocea lui Dunbar. Max! Max!

Fluierat continuu, strigăte, apși grei, toate erau dovada că poliția a pătruns în clădire, cu întăriri.

Ah-Fang-Fu se ridică. Stuart renunțase să mai lupte, zăcând nemișcat. Chinezul își puse din nou pălăria pe cap, privind în ochii femeii, care ardeau de ură.

– Teséé, teséé! – zise șuierat. Tesòndziti Fan-Fu! (Da, da a fost voința Domnului!)

Femeia se aruncă plângând în hohote peste trupul nemișcat al lui Stuart.

Se auzeau lovituri puternice în uşa dinspre prăvălie şi se ivi lama unei securi care sfărâma lemnul. Ah-Fang-Fu trăgea disperat de femeie, dar nu o putea despărţi de trupul lui Stuart. Uriaşul mulatru, văzând ce se întâmplă, străbătu alergând sala şi-i luă în braţe pe amândoi, bărbat şi femeie, dispărând cu ei prin chepengul deschis, în pivniţă.

Uşa prăvăliei căzu sfărâmată pe cele patru trepte şi Dunbar năvăli cu pistolul în mână, urmat de inspectorul Kelly şi de patru poliţişti de la poliţia fluvială. Ah-Fang-Fu tocmai închidea capacul chepengului, coborând după Miguel.

– Să încercăm pe aici! – răcni inspectorul Kelly, urcând treptele două câte două, spre micul balcon. Cei patru îl urmau, după ce lăsaseră o lampă pe podea.

Dunbar privi în jur. Sowerby şi mai mulţi poliţişti tocmai intrau. Deodată, Dunbar îl observă pe Max Gaston.

– Doamne! – strigă – l-au ucis!

Fugii spre el şi se lăsă în genunchi, punându-şi urechea pe pieptul lui. Între timp Kelly ajunse sus şi găsind uşa încuiată se propti în ea cu trupul lui de uriaş. Zăvorul sări cu un scrâşnet.

– După mine, băieţi! – răcni el. Aveţi grijă! Cineva să aducă lampa!

Unul din oameni înhăţă lampa şi se repezi după ceilalţi pe trepte. De dincolo de uşă, se auzi vocea lui Kelly:

– Atenţie la grindă! Trimiteţi lampa până la mine!

Sowerby se străduia să deschidă chepengul cel greu prin care se făcuseră nevăzuți Miguel și chinezul. Dunbar puse capul lui Max pe o perină și stând aplecat asupra lui își plimba ochii plini de mânie în toate părțile.

De pe un prici, o voce adormită repeta în neștire: „Csil Kigur miu masz Kadir"!

Poliția controla pe rând priciurile. Zgomotul puternic pătrunsese și în creierul amorțit de drog al celorlalți. De peste tot se auzeau scârțâituri de pat, mormăituri, zgomote, gemete.

-- Dar unde este doctorul Stuart? – întrebă Dunbar. Și unde este „Scorpionul"?

Se întoarse și privi spre peretele cu perdeaua ruptă. Și, din mijlocul ușii mascate, micul idol galben îl privea cu ochii lui sașii, cu un rânjet ironic încremenit pe față.

PARTEA A TREIA: CUIBUL „SCORPIONULUI"

Cap.I. „ORDINUL DIVIN"

Stuart se trezi într-o situaţie deosebită şi avu nevoie de câteva minute să se dumirească ce e cu el. Se uită ameţit în jur. Îl durea groaznic gâtul pe care-l simţea umflat. Privindu-şi gleznele care pulsau şi ele de durere, observă că sunt încătuşate şi legate cu un lanţ scurt de un inel de fier din podea.

Era culcat pe un divan adânc, acoperit cu o blană de leopard. Divanul era aşezat în colţul camerei, cea mai ieşită din comun cameră pe care o văzuse Stuart în viaţa lui.

Se aşeză pe divan, dar un val de slăbiciune îl doborî la loc. Se ridică din nou şi, încet-încet, începu să-şi revină. Camera era aranjată cu un lux oriental orbitor. Intrarea se făcea printr-o uşă culisantă, vopsită cu un lac albastru strălucitor. Din tavan atârnau lămpi chinezeşti care răspândeau o lumină caldă şi odihnitoare. Pe jos erau împrăştiate o mulţime de perne moi de mătase, viu colorate. Pereţii erau împodobiţi cu carpete negre şi aurii. Pe podea, covoare groase de Buhara. Câteva dulăpioare sculptate, din esenţe rare şi mai multe rafturi artistic îmbinate, alcătuiau mobilierul. Rafturile erau pline cu cărţi îmbrăcate în piele, cu titluri scrise cu un scris straniu, cu instrumente necunoscute şi obiecte de artă. În partea opusă a camerei, un cămin din faianţă colorată, transformat în sobă de alchimist, susţinea un

alambic de metal, care sfârâia continuu. Pe mici măsuțe așezate ici-colo și pe stative sculptate, o mulțime de vaze orientale superb pictate. Într-una din ele, un buchet de orhidee înflorite. Pe un raft, cutii de sticlă, cu schelete mici de animale, urmate de un rând de vase tot de sticlă, cu șerpi, șopârle și alte mici vietăți conservate în spirt. În afară de ele mai era și un schelet întreg de om. Aproape de mijlocul camerei, pe un mic podium, era așezat un scaun cu sculpturi chinezești grotești, iar în spatele lui patru stâlpi de abanos susțineau un baldachin. În fața scaunului atârna un clopot mare de bronz. Aproape de divanul unde zăcea Stuart, pe o masă mare și joasă, artistic sculptată și ea, cu intarsii reprezentând dragoni aurii în diferite poziții, erau împrăștiate diferite instrumente și două cărți deschise, cu același scris straniu, cu paginile îngălbenite de vreme. Lângă masă, pe un trepied, lucea stins un bazin destul de adânc, probabil din platină. Pe lângă el, pe covor, alte cărți deschise zăceau împrăștiate. Dintr-o cupă de argint masiv se ridica un firișor de fum de tămâie, desenând în aer forme bizare.

Unul din canaturile ușii culisă neauzit și intră un bărbat. Purta un costum cu cagulă, dintr-un material simplu, albastru închis. Prin cele două tăieturi ovale din dreptul ochilor, străbătea o privire care nu avea nimic omenesc în ea. Doar în ochii tigrilor se poate vedea câteodată acest galben strălucitor și, ceea ce o făcea și mai îngrozitoare, era fixitatea teribilă cu care privea, fără să clipească. Se părea că întotdeauna sunt deschiși la maximum și Stuart recunoscu

furios că nu se putea împotrivi acestei priviri de o fixitate ireală. Ochii lui Fo-Hi îl străpungeau... Stuart ştiu că în faţa lui stă „Scorpionul"!

Silueta cu cagulă străbătu camera cu o demnitate calmă şi majestuoasă, după ce închise uşa în urma lui. Se apropie de masă, în timp ce mâinile lui Stuart strângeau convulsiv perinile de pe divan.

Ochii aceia fantomatici şi imobili stârneau în el o groază scârboasă, cum nu mai simţise în viaţa lui. Era groaza pe care ţi-o provoacă apropierea unui şarpe veninos sau a unui scorpion...

Fo-Hi se aşeză la masă. În tăcerea mormântală nu se auzea decât şuieratul alambicului. Nici un zgomot nu străbătea din lumea de afară.

Neştiind cât timp a zăcut în nesimţire, Stuart nu putea să-şi facă o idee dacă atacul asupra bârlogului „Scorpionului" avusese loc cu ore, zile sau săptămâni în urmă!

Fo-Hi luă de pe masă o epribetă cu câteva picături de lichid incolor şi o studie în lumina lămpii. Apoi turnă conţinutul într-un vas curios, cu gât lung. Începu să vorbească, fără să se uite la Stuart. Vocea îi era în acord cu toată atitudinea, calmă şi măsurată. Părea că îşi alege cu grijă cuvintele, dând aprecierea cuvenită fiecărei silabe. Engleza lui era chinuitor de corectă, vocea metalică şi rece. Ori de câte ori făcea o referire, cobora în tonuri joase şi guturale, trădând

chinezul. Avea măreţia înspăimântătoare a cunoaşterii depline.

– Îmi pare foarte rău, doctor Stuart, că aţi fost aşa de nechibzuit ca să luaţi parte la razia din noaptea trecută! – zise.

Impasibilitatea acestui om era aşa de calculată, încât trezea spaima. Părea că e mai presus de slăbiciunile omeneşti.

– Prejudecata dumitale e foarte normală! – continuă Fo-Hi rece. Dumneata nu cunoşti ţelul nostru divin, dar totuşi vei ajuta la consolidarea puterii noastre spirituale, care e menită să creeze noua Putere mondială. Probabil că dumneata eşti conştient de lacuna spirituală pe care o ai, din momentul în care Ah-Fang-Fu ţi-a încolăcit coada lui în jurul gâtului şi până la trezirea dumitale în această cameră. Asta presupune cam douăzeci şi patru de ore, domnule doctor Stuart Keppel.

– Nu cred! – şopti Stuart şi până şi vocea lui îi părea la fel de ireală, ca de altfel totul din încăpere. Dacă revenirea mea nu s-a produs mai devreme de douăzeci şi patru de ore, nu-mi mai reveneam niciodată.

Îşi duse mâna la gâtul umflat şi-l palpă cu grijă.

– Leşinul dumitale a fost prelungit cu un ser pe care am fost nevoit să vi-l administrez! – explică Fo-Hi, răsfoind o carte scrisă în chineză. Altfel, leşinul, aşa cum aţi spus, s-ar fi prelungit în moarte! În schimb, colegul dumitale, e drept genial, dar cam repezit, nu a avut aceeaşi şansă!

– Ce? – strigă Stuart. A murit? Diavole! Blestemat de diavol galben! Stuart spumega de mânie. Spânzurătoarea te aşteaptă! Împreună cu toate lichelele care te urmează!

Fo-Hi aprinse o lampă Bunsen.

– Sper că nu! – răspunse el. Cu excepţia a doi dintre ei, toţi au părăsit deja Anglia!

Inima lui Stuart începu să bată dureros. Cu excepţia a doi? Oare Miska a mai rămas? Îşi învinse mânia şi încercă să vorbească calm, dându-şi seama cât de mult era în stăpânirea acestei fiinţe diabolice.

– Şi dumneata? – întrebă.

– În asemenea ocazii, domnule doctor – răspunse Fo-Hi – totdeauna am procedat ca strălucitul meu înaintaş, genialul savant. Splendida dumneavoastră Tamisa este şoseaua mea, cum a fost şi a lui. Nici măcar vecinii mei cei mai apropiaţi nu ne-au văzut intrând aici, nici pe mine, nici pe oamenii mei! – Alese o eprubetă goală. – N-au să mă vadă nici când voi părăsi această casă, cu toate că mă veţi însoţi şi dumneavoastră!

Irealitatea acestei situaţii îl tulbură pe Stuart, dar îşi impuse să vorbească calm:

– Şi dumneata numai aşa poţi scăpa, dacă te aşteaptă vreun vas, dar dacă încerci să mă răpeşti ca să mă duci în China, nu ai nici o şansă ca să scapi de urmărire!

Fo-Hi, răsfoind indiferent cartea cu pagini îngălbenite, răspunse calm:

- Doctor Stuart, vă fac onoarea să vă invit să vă alăturați societății alese care deja a ajuns acolo înaintea dumitale!

Stuart îl asculta cu respirația oprită, conștient că acum va afla taina pentru care bietul Max Gaston și-a sacrificat viața.

Fo-Hi șovăi o clipă și Stuart se îngrozi când înțelese taina și realiză faptul că a aflat-o prea târziu! Apoi...

– Marele prinț Ivan era un general care, dacă rămânea în Europa, lărgea granițele țării sale! Van Rembold, inginerul de mine, era cel mai capabil în meseria sa, la fel și Ericsen, în electronică. În ceea cel privește pe sir Frank Narcombe, fără discuții, era cel mai strălucit chirurg al zilelor noastre. Eu, cunoscătorul de oameni, vă consider egalul lui în materie de terapeutică, iar în domeniul toxicologiei, studiile dumneavoastră, pe care le-am urmărit în India cu cea mai mare atenție, vă asigură locul întâi mondial.

Câțiva din acești oameni iluștrii vor reprezenta societatea dumneavoastră în China!

– În China?

– Van Rembold lucrează la minele de uraniu din Ho-Nan și ne-a asigurat până acum o cantitate imensă de radium. Ramura asta a industriei e în mâinile noastre. Pe el l-am dus culcat într-un sarcofag cumpărat la Sotheby, de către un colecționar chinez, din dispoziția noastră!

Fo-Hi se ridică şi se spropie de alambic. Se ocupă de o experienţă obscură, apoi...

– Cabina dumneavoastră personală, doctor Stuart, nu va fi aşa romantică – continuă fără să întoarcă capul. – Probabil doar o ladă lunguiaţă. Pe scurt, înaintaşul meu, acel spirit uriaş, care a făcut atâtea în interesul „Ordinului Divin", a descoperit un ser care provoacă o înţepenire totală, o moarte aparentă, care...

– Doamne, Dumnezeule! – gemu Stuart, în timp ce incredibilul, groaznicul adevăr începu să prindă contur în mintea sa.

– Şi întârzierea mea se datorează acestei experienţe pe care am vrut s-o finalizez aici; rezultatul ei va fi paşaportul dumneavoastră pentru China!

Se întoarse la masă cu un mic vas în mână. Stuart simţea că-şi pierde încet – încet stăpânirea de sine. Îl păştea nebunia... dacă nu era deja nebun. Se forţă să vorbească...

– Dumneata îţi baţi joc de mine, pentru că sunt neputincios. Pur şi simplu nu cred că aţi reuşit să-i treceţi pe toţi oamenii aceia prin contrabandă în China. Chiar dacă ar fi aşa, sunt convins că mai bine ar fi murit, cum as face şi eu, decât să pună la dispoziţia unui scop atât de abject talentul lor.

Fo-Hi turnă cu grijă conţinutul micului vas pe o farfurie plată de platină.

– În China – doctor Stuart – noi ne pricepem cum să-i obligăm pe oameni să muncească! – răspunse el. Pentru asta

folosim nuiaua despicată! Şi eu sunt unul din creatorii balaurului şi a vestitelor „Şase porţi ale înţelepciunii"! Apoi, mai avem ceva: „Ospăţul celor o mie de furnici"! Pentru asta se foloseşte un roi de termite călătoare din Africa, o foarfecă de chirurgie şi o oală de miere. Am vpzut cu câtă atenţie aţi studiat scheletul de colo. A fost unul din supuşii mei, un nubian care a murit de moarte nenaturală. Poate vă miraţi cum am obţinut scheletul aşa de repede? Furnicile mele africane, din care am trei lăzi, aici sub podea, au făcut munca asta pentru mine exact în şaizeci şi nouă de minute!

Stuart îşi smucea înnebunit cătuşele.

– Dumnezeule! -- horcăi el. Tot ce am auzit despre dumneavoastră până acum, sunt laude faţă de aceasta! Dumneata ori eşti diavolul în persoană, ori un nebun!

– Când dumneata, doctor Stuart, te vei trezi în China, vei fi deja înrolat în rândurile „Ordinului Divin" şi vei munci! Noi nu avem recruţi încăpăţânaţi! – zise blând Fo-Hi.

– Tăceţi odată cu vorbele astea blestemate! Am auzit destul!

Dar vocea metalică continuă:

– Cunosc greutatea pe care o întâmpinaţi în înţelegerea importanţei mişcării noastre. Dumneata ai vazut naţiuni puternice, ajutate de cuceririle tehnice, agăţate una de alta, nepùtincioase! Din cauza asta nu sunteţi în stare să înţelegeţi cum poate un grup de savanţi din Răsărit să realizeze ceva ce Europa n-a reuşit niciodată. Dar poate o să

vă fac să înțelegeți, prin argumentele mele, dacă vă spun că dispunem de surse de venituri care ar putea acoperi toate datoriile externe ale tuturor țărilor creştine din lume. În plus, ne stau la dispoziție spiritele cele mai luminate din lumea de azi. Cu alte cuvinte, un procent important din marii oameni decedați în ultimii ani nu pot fi exhumați: cavourile lor sunt goale!

– Am auzit destul! Drogați-mă, ucideți-mă, dar scutiți-mă de confidențele dumneavoastră!

Fo-Hi continuă imperturbabil:

– În hoteluri, teatre, săli de concerte aglomerate, în căminele lor liniştite, oriunde s-a ivit ocazia, au fost inoculați. Cu aşa ceva - arătă el o seringă minusculă -- cu o picătură din serul pe care-l pregătesc acum, serul care este încununarea activității de-o viață a unui mare savant, înțelegând prin el pe strălucitul meu înaintaş! Toți au fost îngropați de vii, cu toate că cei mai buni medici din Europa şi America nu au ezitat să-i declare morți! Am ajuns foarte uşor la trupurile lor cu ajutorul a şase hinduşi fanatici, deghizați în Lughais (săpători de morminte). Din păcate, unul din savanți a fost incinerat de familie. A fost o mare pierdere pentru Sfat. Dar ceilalți sunt acum în China, la Statul nostru Major. Lucrează zi şi noapte ca să aducă lumea asta sfâşiată de războaie sub conducerea unui singur Împărat Răsăritean.

– Pe dracu'! izbucni Stuart. Toată „lumea asta sfâşiată de războaie" se va întoarce cu arma în mână împotriva voastră!

– Noi ştim asta, doctore, şi ne-am pregătit. Am vorbit despre inginerul norvegian Henrick Ericksen. Şi el şi-a adus aportul la înarmarea noastră!

Fo-Hi îşi puse mâna lungă şi galbenă pe un obiect asemănător unui reflector mai mic.

– Eu aproape am comis imprudenţa de a vă ucide cu ajutorul lui! Vă amintiţi episodul? Cu „Raza care dezintegrează" a lui Ericksen, doctor Stuart. Bineînţeles, acesta e doar un model miniatural, cu putere limitată, dar adevăratele aparate acţionează până la şapte kilometri şi jumătate. Sunt destul de uşor de montat pe avioane de tip mai greu. Zburând cu un avion astfel utilat, putem arunca în aer toate depozitele de armament şi muniţii, înşirate pe malurile canalului, într-un singur zbor de la Suez la Port-Said! Deoarece în seara aceasta părăsesc Anglia, sunt nevoit să distrug acest model, cum de altfel am fost nevoit, din păcate, să distrug şi o importantă cantitate, vreau să spun colecţie, de bacili!

Indiferent, încet şi majestuos, Fo-Hi aruncă modelul într-un mojar adânc, în timp ce Stuart îl privea cu răsuflarea tăiată. Dintr-o cană, chinezul turnă în mijar un lichid transparent, ca apa. Liniştea încăperii fu întreruptă de un sfârâit puternic, şi, din mojar, se ridică un nor de fum.

– Nici urmă n-a mai rămas, doctore! – zise omul cu cagulă. E un mic amestec de-al meu. Distruge orice material, indiferent cât este de dur, exceptând un singur fel de lut. Vedeți, puteam să ajung celebru printre spărgătorii de casa de bani.

– În schimb, ați ajuns cel din urmă dintre ucigași! – îi replică Stuart.

– Niciodată nu am coborât până acolo, ca să ucid! În schimb, as putea spune că sunt specialist în alegerea instrumentelor! Când veți vizita laboratoarele noastre din Kiang-su, veți avea ocazia să vedeți întregul echipament de luptă al „Ordinului Divin".

Fo-Hi turnă un lichid verzui peste cel din vasul de platină, turnă amestecul într-o eprubetă mai mare, pe care o ținu deasupra flăcării. Când amestecul ajunse la punctul de fierbere, deveni complet transparent. Fo-Hi îl turnă într-o eprubetă pe care o legă la un presurizator. Se ridică. Se apropie de o măsuță pe care era un acvariu mare de sticlă și-l atinse ușor cu mâna. Acvariul era umplut pe un sfert cu nisip și cu pietricele sfărâmate. De sub ele ieșiră o mulțime de mici artropode negre.

– Este scorpionul comun din sudul Indiei – zise Fo-Hi moale. Otrava lor e baza neprețuitului ser, „F. Katalepsis", pe care se sprijină întreaga organizație a „Ordinului Divin"! Din acest motiv ne-am ales noi ca emblemă scorpionul.

Ridică o sticlă lungă și subțire.

-- Aceasta este otrava obținută de la vipera de mlaștină din China. Este la fel de neprețuită. Dincolo, pe stativ, sunt cepele unei specii necunoscute de orhidee, descoperită de unul din chimiștii noștri în junglele Burmei. Avem trei flori. Înflorirea nu se produce decât o dată la optzeci de ani, și numai dacă împrejurările sunt favorabile. Când florile se vor maturiza, voi scoate din ele o cantitate minimă de ulei. Națiunile lumii, dacă ar cunoaște proprietățile și puterea acestui ulei, și-ar goli bucuroase băncile ca să-l obțină. Pe acestea le duc neapărat cu mine.

-- Dar pentru că sunteți încă în Anglia -- zise Stuart răgușit – lasați-mă să sper că visele astea drăcești se vor termina la spânzurătoare.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, doctor Stuart -- răspunse Fo-Hi liniștit. Spânzurătoarea nu este pentru unul ca mine. Oricum este un instrument barbar, de care lumea ar trebui să se rușineze că l-a creat. Vedeți scaunul acela, puțin mai deosebit? Este o aplicare mai deosebită a invenției lui Ericksen, creată de un tânăr inginer genial din Canton. Dacă v-ați așeza în el și cu aș lovi gongul de lângă el, sunetul lui ar pluti încă în aer, pe când dumneavoastră ați fi de mult plecat să vă întâlniți cu strămoșii! Este „Tronul zmeilor"! Ce putere poetică este într-o astfel de moarte!

Se întoarse la masă și turnă din lichidul preparat câteva picături într-o eprubetă. O studie cu atenție, apoi turnă

lichidul într-o sticlă galbenă, cu gâtul lung. Din sticlă ieşiră aburi.

– Sper că oamenii Scotland Yard-ului înconjoară chiar acum casa! – zise cu năduf Stuart.

– Unul din cei doi oameni ai mei e de pază la poartă. Pe oriunde altundeva ar încerca cineva să intre, ar declanşa soneriі în camera asta, iar după zbârnâitul lor diferit, aş şti pe unde a intrat! În afară de asta, în cazul unei surprize, am o ieşire secretă pe unde pot ajunge la malul fluviului, unde mă aşteaptă o barcă cu motor.

Puse un termometru în sticla galbenă şi o aşeză pe un raft. Apoi îşi aţinti privirea ochilor săi îngrozitori asupra lui Stuart, care îl urmărea cu dinţii strânşi.

– Viaţa dumitale, aici în Anglia, mai ţine zece minute, doctor Stuart! În zece minute lichidul va ajunge la nouzeci şi nouă de grade şi atunci voi putea să vi-l injectez fără primejdie. Dumneavoastră vă veţi naşte din nou la Kiang-su!

Fo-Hi se apropie încet de uşa pe care venise, o deschise şi ieşi. Uşa se închise după el.

Cap.II. MORTUL VIU

Alambicul sfârâia într-una. Din arzător se ridica un firicel alb de fum de tămâie.

Stuart stătea pe divan, cu mâinile în poală şi privea sticla cea galbenă de pe raft. Nici acum nu-i venea să creadă cele întâmplate. Era incredibil să existe o fiinţă ca Fo-Hi, că în Anglia să se poată întâmpla lucrurile pe care le povestise acesta. Stuart continua să privească sticla galbenă.

– O, Doamne! – gemi el, neputincios.

Începea să-l stăpânească groaza, groaza pe care şi-a înfrânt-o tot timpul coşmarului discuţiei cu Fo-Hi. Simţea nevoia să înjure în gura mare sau să se roage la Dumnezeu. Strânse din dinţi şi încercă să gândească, să-şi facă un plan. Avea două şanse: raportul lăsat inspectorului Dunbar şi... Miska. Nu avea dubii că ea e unul din cei doi oameni reţinuţi de Fo-Hi. Dar oare era în casă şi ştia de prezenţa lui aici? Şi chiar dacă ar fi aşa, putea ea oare să intre în această cameră? Şi apoi cine era cel de-al doilea care rămăsese? Aproape sigur că era fanaticul de hindus, Chunda Lal, despre care fata vorbise cu atâta teamă şi care o păzea ca un câine! El ar împiedica-o să intervină în favoarea lui Stuart. Singura speranţă rămânea, aşadar, Dunbar, Max Gaston fiind mort. Gândindu-se la felul cum a murit prietenul lui francez, smucea de lanţ, cu dinţii strânşi, până l-au trecut sudorile de durere. Rămase prăbuşit, cu capul în mâini. Se auzi zgomotul slab al uşii care se deschidea şi Stuart sări în picioare. În faţa lui stătea Miska.

Fata era la fel de răpitoare, la fel de frumoasă, aşa încât Stuart rămase mut de admiraţie. Purta un voal străveziu, alb, caftan oriental de un albastru azuriu, iar în picioare papuci

turceşti aurii, cu tocuri. Pe glezna stângă avea o brăţară lată de aur, iar braţele ei marmoreeene erau acoperite cu bijuterii barbare din Orient. Stuart era aşa de plin de imaginea ei, că uită până şi de sticla galbenă şi de faptul că mai avea zece minute de trăit.

– Miska! – şopti el. Miska!

Mişcările fetei trădau agitaţie şi teamă. Se strecură până la cealaltă uşă, pe care ieşise Fo-Hi şi-şi lipi urechea de ea, ascultând cu atenţie. Se întoarse la masă, luă de pe ea legătura cu chei şi, lăsându-se în genunchi în faţa lui Stuart, îi desfăcu cătuşele. Parfumul ei îi pătrunse în nări.

– Dumnezeu să te binecuvânteze! – şopti el.

Fata se ridică şi rămase în faţa lui, cu capul plecat. Stuart se ridică cu greu, îl săgetau gleznele. Îi luă mâna şi voia s-o facă să se uite la el. Ea ridică temătoare privirea o clipă, după care şi-o coborî din nou.

– Dumneata trebuie să pleci imediat! – zise. Eu îţi voi arăta drumul. Nu mai avem nici o secundă de pierdut!

– Miska!

Fata ridică din nou ochii spre el.

– Miska, tu vii cu mine!

– Ah! – şopti ea – asta nu este posibil! V-am mai spus doar!

– Da, mi-ai spus, dar cu nu pot să înţeleg. Aici, în Anglia, eşti liberă. De ce ai rămâne cu monstrul acesta cu cagulă?

-- Să vă spun? - întrebă ea, cu voce tremurătoare. Dacă vă spun, îmi promiteți că mă veți crede și că veți pleca?

– Fără tine, nu!

-- Ah, nu, nu! Dacă vă mărturisesc că singura mea speranță că voi trăi este legată de rămânerea mea aici, atunci veți pleca?

Stuart îi prinse și cealaltă mână și o trase spre el.

– Spune-mi -- zise el încet. Am să cred, și dacă voi putea să te scutesc măcar o clipă de durerea asta prin plecarea mea, o voi face, așa cum poruncești!

– Ascultați-mă -- zise ea cu teamă, privind spre ușa albastră. Fo-Hi are ceva ce poate aduce oamenii în stare de moarte aparentă și numai el îi poate readuce la viață. Credeți asta? Ridică ochii ei superbi, larg deschiși spre el. Bărbatul dădu din cap.

-- Mai departe... știu.

– Ah, deci știți! Foarte bine. În ziua aceea la Cairo, când am fost dusă în fața lui, vă mai amintiți? Atunci el...

Tremura din tot trupul și-și culcă fața pe pieptul lui. Stuart o îmbrățișă ușor.

– Spune! – o îndemnă el duios.

– Atunci, el... mi-a injectat... un ser...

– Miska! Stuart simțea cum se face tot mai palid.

- Mai este ceva -- continuă ea aproape neauzit -- cu ce el redă viața celor pe care i-a injectat cu primul ser. Are un gust amar, ca de mere verzi, un lichid de culoare verzuie și

timp de şase luni, o dată pe săptămână trebuie să bei din el, altfel... vine moartea vie... De multe ori, nu l-am văzut şase luni pe Fo-Hi, dar oriunde am fost, în fiecare săptămână ajungea la mine o sticluţă mică... Şi în fiecare an îl vedeam pe el, pe Fo-Hi de două ori... şi el...

Tăcu. Se trase înapoi din îmbrăţişare şi-şi dezgoli unul din superbii ei umeri. Era plin de împunsături de ac. Stuart privi şi gemu.

– Vedeţi? – şopti ea. Dacă plec acum, mor şi mă înmormânteză de vie... sau trăiesc, în timp ce trupul meu...

– O, Doamne! – oftă Stuart. Diavolul! Diabolic şi nemilos ca Satana! Dar nu este nimic...

– Ba da, ba da! – zise ea privindu-l. Dacă pot să-mi procur destul din lichidul verde, pot să reuşesc să dispar! Dar el mi-a spus odată că nu-l face decât în cantitate mică! Ascultaţi-mă! Eu trebuie să rămân, dar dacă îl puteţi prinde pe el, îl puteţi obliga să facă... Oh, plecaţi odată!

Plângea în hohote şi Stuart o strângea la piept ul lui care se umfla de furie neputincioasă.

– Mergeţi, vă rog mergeţi! – hohoti ea. E singura speranţă şi alta nu-i! Nu mai întârziaţi nici o secundă. Ascultaţi-mă! Ieşiţi pe uşa pe care am intrat eu. Mai este un drum secret, printr-un tunel, care v-ar scoate pe malul fluviului, dar nu pot deschide uşa. Cheia e la El. În capătul coridorului vă va aştepta cineva!

– Chunda Lal!

Miska ridică ochii surprinsă, apoi îi coborî din nou.

-- Da, sărmanul Chunda Lal. E singurul meu prieten, Dați-i asta!

Dezlegă de la gât o mică amuletă de aur și i-o puse în palmă.

-- Poate vi se pare curios, dar Chunda Lal e asiatic și mi-a promis! Grăbiți-vă, mi-e teamă! Și vă mai spun ceva: Fo-Hi încă nu știe că poliția, sub conducerea inspectorului, cercetează tot malul din zona asta. I-am văzut de la fereastră...

-- Ce? -- strigă Stuart. Dunbar e aici?

-- Sst! – Miska îl strânse sălbatic. Nu e departe! Dumneata pleacă și adu-l aici. Nu, pentru mine nu vă îngrijorați! Pun cheile la loc și El va crede că v-ați eliberat singur...

– Miska!

– Lăsați-mă, grăbiți-vă! Alunecă grăbită din brațele lui și deschise ușa albastră, după care se vedea un coridor lung și întunecat. Stuart veni în urma ei.

– Până la capăt, apoi, în jos pe trepte! Cu Chunda Lal -- arătă ea spre amuleta din mâna lui -- vă descurcați!

Încă șovăia, dar Miska îl împinse în coridor. Se întoarse și o îmbrățișă sălbatic.

-- Miska, nu te pot părăsi! Înnebunesc!

-- Trebuie s-o faci, trebuie!

Bărbatul o privi adânc în ochi, apoi se aplecă și o sărută pe gură, fără o vorbă, se smulse din îmbrățișare și

străbătu în fugă coridorul fără să întoarcă capul. Miska îl urmări înlăcrimată, apoi se întoarse în cameră. Închise cu grijă ușa, se întoarse și...

– Dumnezeule bun, apără-mă – șopti ea.

În ușa cealaltă stătea Fo-Hi și o privea.

Cap. I. A CINCEA TAINĂ A LUI RACHÉ GHURAN

Înlemnită de groază, Miska se propti de ușa albastră și scăpă cheile din mână. Fo-Hi își scoase cagula și-și îmbrăcă calm somptuosul lui costum de mandarin. Vealul grotesc care-i acoperea fața nu lăsa să străbată decât îngrijorarea lucire galbenă a ochilor lui fantomatici.

– Așa – zise el moale – grăbești ceasurile să plece? Parcă am auzit și răsunătorul sărut de rămas bun!

Miska îl privi sălbatic.

– Și el știe – continuă vocea metalică și uniformă – „cum să se descurce cu Chunda Lal"? Dar poate și Chunda Lal știe cum să se descurce cu el, ce zici? De ea e în așteptarea doctorului Stuart. Are poruncă să-l rețină!

În clipa aceea, din inima lui Miska mânia alungă groaza.

– Vreți să spuneți că a primit poruncă să-l ucidă! – strigă ea disperată.

Fo-Hi închise uşa după el.

– Dimpotrivă, porunca mea a fost să-l ferească în toate felurile! Furtuna de sentimente pe care le ai pentru el, nu scade cu nimic valoarea ta nepreţuită pentru mine, şi nici valoarea pe care o ai în faţa „Ordinului Divin"! Un savant cu mintea disciplinată nu are timp pentru un suflet de femeie! Că Stuart a pus ochii pe cel mai scump giuvaer al meu, nu scade cu nimic valoarea lui pentru noi!

Miska nu se mişcase din uşă şi, neauzind nici un strigăt dinspre capătul coridorului, se linişti. Ochii ei superbi se închiseseră şi începu să vorbească cu ipocrizia femeii orientale:

– Nu mă interesează acest doctor Stuart, dar nu v-a făcut nimic rău...

– Exceptând faptul că mă caută în disperare de luni în şir, într-adevăr nimic... Am mai spus -- ochii lui Fo-Hi ardeau de sub voal – nu am nimic personal cu el!

Miska, chiar dacă nu l-a văzut niciodată fără voal, îl cunoştea destul de bine, ca el s-o poată înşela cu vorba dulce! Totuşi, îşi mască teama, ştiind cât de mult depinde totul de prezenţa ei de spirit. Cât a văzut sau a auzit Fo-Hi din discuţia ei cu Stuart, n-avea de unde să ştie! Încercă să se îndepărteze încet.

-- Dar asta nu contează! Iertaţi-mă că mi-am permis să-i dau drumul, dar mi-a fost teamă că...

Fo-Hi veni încet spre ea, tăindu-i drumul.

– Ah! – zise Miska – vreţi să mă pedepsiţi din nou! Dar de ce? Poate pentru că sunt femeie şi nu pot fi tot timpul nemiloasă?

Fo-Hi luă de pe perete un bici, agăţat în cui.

– Nu, nu, nu, mă înnebuniţi! – strigă fata. Eu sunt doar pe jumătate din Răsărit şi nu pot suporta, nu pot! M-aţi învăţat să mă port ca femeile din Anglia şi ele sunt libere şi mă trataţi ca pe o sclavă din Orient! Altă dată asta nu era esenţial! Credeam că e destinul femeii! Dar acum nu mai suport! – zise, lovind cu piciorul în podea. Vă spun, nu mai suport!

Fo-Hi stătea cu biciul în faţa ei, şi o privea.

– Tu l-ai eliberat pe omul care „nu te interesează", ca să-mi aducă duşmani pe cap, să mă ofere legilor barbare ale Angliei! Iar acum „nu suporţi" o pedeapsă uşoară cum e biciul! Aici – am impresia – s-a produs o transformare psihologică. În ţara mea, femeile nu se pot împotrivi aşa! Iar în haremurile din Stambul, toată lumea ar râde!

– Dumneata m-ai învăţat că viaţa în harem nu e viaţă, ci doar o stare animalică!

– Eu te-am învăţat, da! Ce soartă aveai tu dacă eu nu interveneam atunci, la târgul de sclavi din Mekka? Tu, care eşti „doar pe jumătate din Răsărit", ai uitat cum te ghemuiai împreună cu celelalte arabe, circaziene, nubiene, ascunzându-ţi goliciunea în faţa ochilor hămesiţi ai cumpărătorilor? De la ce te-am scăpat eu atunci?

– Şi pentru ce? strigă Miska amar. Să mă folosiţi de momeală şi să mă bateţi dacă nu reuşesc?

Fo-Hi stătea şi o privea şi, în timp ce o privea, ca se pătrundea tot mai mult de groaza lui, retrăgându-se pas cu pas din faţa privirii lui îngrozitoare. El nu o urmărea, o privea doar. Apoi, ridicând biciul îl rupse pe genunchi şi aruncă bucăţile.

Fata întinse rugătoare mâinile spre el.

– Ce vreţi cu mine? – zise. Lăsaţi-mă să plec! Nu vă mai pot fi de folos! Daţi-mi viaţa înapoi şi lăsaţi-mă să plec, să plec şi să mă ascund de tot şi de toate... de lume...

Cuvintele ei se pierdură într-un plâns adânc, isteric, neputincios. Fo-Hi stătea nemişcat, neîndurător.

– O! – gemu ea, căzând sfârşită pe perini -- de ce mă priviţi aşa?

– Pentru că – sună duios vocea metalică -- eşti frumoasă, binecuvântată cu aşa frumuseţe cum rar le e dată fetelor oamenilor! „Ordinul Divin" are multe femei, pentru că e foarte puternic, dar nici una mai frumoasă decât tine, Miska! Eu ţi-aş face viaţa un vis frumos, dar adevărat!

Inima ei bătea sălbatic, dar nu putea decât să bănuiască starea lui sufletească. Se ghemui şi întoarse capul.

– În noaptea asta a sosit ora când trebuia să rup biciul! În noaptea asta stăpânul din mine moare! Masca înţelepciunii cade, şi eu ţi-o dau ca sclavă, sclava mea de până acum!

– Asta e o capcană pregătită pentru mine! – şopti ea.

Fo-Hi, fără să-i dea atenţie, continuă pe acelaşi ton:

– Ai observat bine că în China femeia e doar sclava soţului ei! Am spus că între noi, relaţia stăpân – sclavă a încetat! Îţi ofer prietenia mea, împreună cu libertatea absolută şi toată înţelegerea. Jumătate din cât dispun – şi lumea e în mâna mea – e a ta! Îţi ofer un tron, un tron care se sprijină pe Cei şapte munţi ai Absolutului! Uită-te în ochii mei şi citeşte în ei sinceritatea mea!

Dar fata se ghemuii tot mai mult.

– Nu pot! Mi-e frică!

Fo-Hi se apropie până la un pas de ea. Fata tremura de groază, paralizată.

– Te rog, nu-ţi mai fie teamă de mine, Miska! – zise Fo-Hi. Nu doresc decât fericirea ta! Omul care a cunoscut cea de-a cincea taină a lui Raché ghuran din care a învăţat cum să-şi stăpânească voinţa, e mai presus de perfecţiune, îşi ţine în palmă voinţa. Tu ştii cine a locuit în casa mea şi ştii că din faţa voinţei mele nu există scăpare!

Calmul lui îngheţa, privirea pârjolea prin voalul verde, vocea cobora pe tonuri tot mai joase.

– Există o slăbiciune, Miska, pe care nici iniţiatul nu o poate învinge. Există în fiecare bărbat, Miska! Eu n-aş dori să te oblig să-mi accepţi propunerea; aş dori ca din propria ta voinţă s-o accepţi! Nu, nu te întoarce de la mine! Femeie pe lumea asta nu m-a auzit rugându-mă, cum te rog eu pe tine!

Niciodată până acum nu m-am umilit pentru un favor! Nu te întoarce de la mine, Miska!

Vocea metalică tremura şi era groaznic de privit prăbuşirea calmului acesta măreţ. Fo-Hi îşi întinse lungile lui mâini galbene şi se apropie pas cu pas, până când ajunse chiar deasupra fetei ghemuite. Ochii ei se întorceau fără împotrivire spre ochii aceia arzători, pe care nici voalul nu putea să-i mai ascundă şi, în timp ce se încrucişau cu privirea lor imobilă, ochii ei se deschiseseră largi şi se imobilizau ca aceia ai unei somnambule. O secundă doar a stat Fo-Hi deasupra ei, apoi dorinţa l-a făcut s-o apuce năvalnic.

– Ochii tăi mă înnebunesc! – şuieră el. Buzele tale mă ademenesc şi ştiu că orice putere pământească e doar Fata Morgana şi toată înţelepciunea lumii e doar praf! Mai bine să fiu prizonierul braţelor tale dumnezeieşti, decât împăratul cenurilor! Dulceaţa ta mă îmbată, Miska! Mă faci să ard!

Neputincioasă, prinsă în plasa acelei voinţe uriaşe, Miska ridică ochii şi expresia i se schimba încet -- încet. Teama i se şterse de pe obraz. Deveni liniştită, apoi începu să zâmbească, cu acel zâmbet cuceritor al Răsăritului. Voalul verde se apleca mai aproape, tot mai aproape. Şi atunci, cu un strigăt mânios, Fo-Hi o îmbrânci de la el.

– Zâmbetul acesta nu e pentru mine bărbatul! – strigă gutural. AH, cum blestem puterea pe care am dorit-o întotdeauna şi pe care am pus-o mai presus de toate plăcerile lumeşti! Eu, care puteam să mă laud că-mi stăpânesc voinţa,

eu citesc în ochii tăi că eu doresc să mă iubeşti! Caut doar un dar şi nu pot primi decât tribut!

Miska căzu hohotind de plâns pe divan. Fo-Hi stătea nemişcat, privind drept înainte. Îşi redobândise calmul lui îngrozitor.

– Amar adevăr – zise – că pentru stăpânirea lumii am vândut dreptul din naştere al bărbatului: arta de a cuceri inima unei femei! Mult adevăr cuprinde înţelepciunea Chinei! Am greşit când am rupt biciul! Am greşit când m-am îndoit de presimţirea mea: că zâmbetele pe care n-am fost în stare să le câştig, au fost date pe gratis altuia... Poate şi sărutări! Acum, voi putea măcar să îngrop îndoielile mele de om!

Străbătu camera şi lovi gongul din mijlocul ei.

Cap.IV. BLESTEMUL RĂSĂRITULUI

Cu amprenta groazei pe faţă, ghemuită, Miska observa uşile încuiate. Fo-Hi stătea în mijlocul încăperii, cu spatele spre intrare. O aripă a uşii albastre se deschise neauzită şi intră Chunda Lal. Se aplecă în faţa chinezului cu voal, dar nici nu privi spre divanul de unde Miska îl urmărea încordată. Fo-Hi, fără să întoarcă capul, de parcă un simţ ascuns i-ar fi semnalat prezenţa tăcutului hindus, arătă spre o legătură de nuiele lungi, proptite într-un colţ al camerei.

Chunda Lal, cu o faţă asemănătoare unui idol de bronz, se duse şi ridică legătura.

– Túm samaijhteho? (Ai înțeles?) – zise Fo-Hi.

Chunda Lal aplecă capul.

– Main túmhári bát mánungá! (Poruncile tale vor fi îndeplinite!).

– O, Doamne. nu! – se rugă Miska. Ce vrei?

– Hindusa ta nu a fost niciodată perfectă! - zise Fo-Hi și se întoarse spre Chunda Lal.

– Până vei auzi gongul sunând! – zise el în engelză.

Miska se ridică, în timp ce Chunda Lal ieși fără să-i arunce o privire, ducând cu el nuielele și închizând ușa. Fo-Hi se întoarse spre ea.

– Ta'ala... hina (vino aici) Miska – zise blând. Dorești oare să-ți vorbesc în melodioasa arabă? Vino aici, dragă Miska! Lasă-mă să simt cum se zbate inima ta plină de regrete, ca o gazelă în cușcă!

Dar Miska, palidă, se retrase.

– Bine! – vocea metalică se prefăcu în șuierat. Nu te oblig! Ai să-mi oferi inima ta ca un dar din dragoste. Știi că nu sunt capabil de sentimente ca gelozia sau răzbunarea. Ce fac, fac cu un scop. Mila pe care o simți va fi sentimentul care te va goni în brațele mele! Ai să-ți învingi ura!

– Nu cunoști mila? N-ai nimic de om în tine? Ți-am spus eu că te urăsc?

– Vorbesc ochii tăi, Miska. Ochii tăi superbi îmi amintesc de două lucruri: unul e groaza sau sila față de mine,

altul este dragostea cu care l-ai petrecut pe oaspetele nostru. Ascultă! Nu auzi nimic?

Miska stătea împietrită şi asculta. Fo-Hi o pândea prin voalul lui respingător, cu ochii lui imobili şi îngrozitori.

– Am să deschid uşa – zise el calm – ca să auzi mai bine gemetele cuiva care „nu te interesează de loc", ale cuiva care şi-a lipit buzele de mâinile tale.

Deschise uşa pe care ieşise Chunda Lal şi se întoarse din nou spre Miska. Ochii ei erau ireal de negrii în contrast cu faţa albă.

Deci, Chunda Lal a înşelat-o. De asta nu se mai îndoia. Doar s-a ferit s-o privească. Frica de Fo-Hi a biruit dragostea pentru ea... şi Stuart zăcea undeva la capătul coridorului, învins.

– E o scurtă pauză acum! – şuieră cu răutate vocea lui. Chunda Lal chiar acum îl leagă de o grindă şi-i dezgoleşte tălpile, ca să-l mângâie cu nuielele!

De afară se auzi şuierat de nuiele şi un geamăt lung, care se stinse.

Miska căzu în genunchi în faţa lui Fo-Hi, agăţându-se de hainele lui.

– O, Doamne milostive! El e acolo! Cruţă-l, cruţă-l!

– Aşa?! E el acolo? – întrebă Fo-Hi blând. Sigur că e acolo, Miska. Nu ştiu prin ce procedeu a vrut să scape de Chunda Lal, dar aşa cum am mai spus, pe Chunda Lal l-am avertizat eu.

Zgomotul loviturilor continua, însoțit de gemete tot mai puternice.

– Oprește-l, te rog! – plânse ea.

– Păi, pe tine „nu te interesează de loc"! Atunci de ce tremuri așa?

– Nu mai pot suporta, nu mai pot! Fă ce vrei cu mine, dar cruță-l pe el! Ah, tu nu cunoști mila!

Fo-Hi îi întinse ciocănelul gongului.

– Tu ești cea fără de milă! – răspunse el. Eu am cerut numai un dar. La sunetul gongului se oprește chinul doctorului Stuart... Și asta va însemna că ai acceptat voluntar propunerea mea. Ce? Tu șovăi?

De-afară se auzi un urlet de durere.

– Ah, da, da!

Miska se repezi la gong și-l lovi, apoi se împletici până la divan și se prăbuși pe el plângând.

Zgomotele de-afară încetară.

Fo-Hi închise ușa și se uită la ea.

– Îți las câteva minute să te gândești bine, să te aduni, ca să poți primi cu cinste oferta pe care ți-am făcut-o fericit și cu toată cinstea. Da, ușa asta nu va fi încuiată. – Aruncă cheile pe masă. – Am încredere în promisiunea ta... și oricum, Chunda Lal păzește ieșirile!

Deschise cealaltă ușă și ieși. Miska îl privea plecând. Abia dispăru chinezul, că ea sări în picioare, cu dinții strânși și cu fața schimonosită de groază. Începu să umble agitată prin

cameră, privind instrumentele ciudate de pe masă şi scaunul fatal, cu gongul atârnat lângă el.

-- O, Chunda Lal, Chunda Lal! – gemu ca şi, izbucnind într-un plâns năvalnic, se aruncă cu faţa în jos pe divan. Pe neauzite, uşa se deschise încet. Chunda Lal privi înăuntru. Când văzu că numai fata era în cameră, se duse până lângă divan şi o privi cu o nesfârşită milă.

– Miska! -- şopti el.

Auzindu-l, Miska sări ca muşcată de şarpe. Îl privi cu ochii plini de mânie.

– ah, tu, tu! – strigă cu mânie nereţinută, semn al sângelui ei asiatic. Îndrăzneşti! Tu, tu! Nu-mi spune nimic, nu mă privi! Să nu te apropii de mine! Te urăsc, ah, cât te urăsc!

-- Miska, Miska! -- zise el împăcuitor. Îmi sfărâmi inima! Mă ucizi! Păi nu înţelegi...

– Pleacă, pleacă!

Se retrăgea din faţa lui, aţintindu-l cu ochii ei frumoşi aprinşi de mânie.

– Priveşte, Miska! – scoase el din sân amuleta de aur -- Zălogul tău! Păi nu poţi înţelege? Yah Allah, n-ai încredere în mine, iar eu aş muri pentru o privire de-a ta! El, sahib Stuart, el a plecat, a plecat de mult!

– Ah, Chunda Lal!

Miska se clătina ameţită şi întinse mâinile spre el. Chunda Lal privi cu teamă în jur.

– N-am pus eu – şopti el blând – totul la picioarele tale? Viaţa, averea, serviciile mele, totul! N-am jurat pe numele lui Bhowáni că numai pe tine am să te servesc? El a plecat de mult, să-şi aducă prietenii care acum umblă din casă în casă, făcând percheziţii. Pot fi aici în orice secundă!

Miska căzu în genunchi înaintea lui şi-i prinse mâna.

– Chunda Lal, prietene! Iartă-mă! – vocea i se înecă. Iartă-mă!...

Chunda Lal o ridică blând.

– Nu îngenunchea în faţa mea, Miska! A fost un lucru mărunt ce-am făcut. Nu ţi-am spus că El a pus ochii pe tine? Vocea mea a fost cea care gemea! Nu ştii că am făcut totul ca să câştigăm timp? Numai asta – arătă lama pumnalului său ascuns – numai asta stă între Fo-Hi şi tine! Crezi că n-am citit în ochii lui?

Îşi ridică fanatic ochii.

– Yey Bhowáni, dă-mi putere, dă-mi curaj! Pentru că dacă ratez...

Se ută la fată cu mâna pe inimă, apoi sărută amuleta şi o ascunse în sân. Se aplecă spre ea şi şopti:

– Ascultă-mă încă o dată! Îţi mărturisesc ceva fără să cer nici o recompensă, pentru că ştiu că nu a mai rămas dragoste în inima ta, Miska, pentru mine şi ştiu că cu asta te voi pierde pentru totdeauna. Totuşi, îţi spun ce am aflat în casa lui Abdul Razan. Viaţa este a ta, Miska! Cu acul acela – se aplecă el mai aproape de ea – împunge doar pielea ta albă,

nimic mai mult! În sticluțele pe care ți le trimitea nu era altceva decât rachiu colorat!

Miska se sprijini amețită de el.

– Repede, fugi! – zise conducându-o până la ușă. Eu am să am grijă să nu te urmărească!

– Nu, nu! Nu vărsa sânge pentru mine! Nici măcar pe al Lui! Vino și tu!

– Și dacă el scapă și află că l-am trădat, îmi va porunci să mă întorc și ochii lui galbeni mă vor târî înapoi și de la o mie de kilometri! Iushálla, ochii aceia! Nu, eu trebuie să lovesc fulgerător, altfel îmi fură toată puterea!

Miska șovăi câteva clipe.

– Atunci rămân și eu Chunda Lal, prietene! Vom aștepta și vom pândi să auzim semnalele de alarmă care ne vor anunțacă s-a pătruns în casă!

– Ah, Miska! – Privirea hindusului deveni temătoare – Tu ești înțeleaptă, dar el e Răul! Mi-e teamă pentru tine! Salvează-te acum. Mai ai timp...

Se auzi un foșnet slab. Miska puse un deget pe gură și-l împinse pe Chunda Lal încetișor, pe coridor.

– Se întoarce – șopti ea. Când te chem, aleargă la mine, prietene! Dar nu putem aștepta mult!

Și fata închise ușa.

Cap.V. CE S-A ÎNTÂMPLAT CU STUART?

Stuart ajunse fără nici o problemă la capătul coridorului, unde coborî câteva trepte, ajungând la alt coridor, în unghi drept cu primul. Lângă trepte ardea o lampă. La lumina ei zări o umbră nemişcată, la capătul coridorului. Şovăi o clipă, privind încolo. Umbra era Chunda Lal. Stuart se apropie de el şi, tăcut, îi puse în palmă amuleta de aur.

Chunda Lal luă amuleta, o privi ca pe un lucru sfânt, apoi o ridică şi o sărută, cu profund respect. În ochii lui negrii se oglindi tristeţea. Ascunse mica bijuterie şi se întoarse spre Stuart. Ochii lui nu mai erau trişti, ardeau de ură ca ochii tigrului.

– Urmează-mă! – zise el scurt.

Deschise o uşă şi intră într-o grădină părăginită. Stuart îl urmă. Luna era acoperită de nori. Chunda Lal, fără să întoarcă capul, străbătu grăbit o cărare umbrită, de lângă zid. Ajunseră la o alta, pe care hindusul o deschise şi se dădu la o parte.

– La capătul străzii, întoarceţi-vă la stânga şi ajungeţi pe malul Tamisei. Urmaţi cursul fluviului până la palat şi acolo vă veţi întâlni cu ei! – zise el cu vocea lui calmă şi melodioasă.

– Îţi datorez viaţa! – zise Stuart.

– Mergeţi. Mie să nu-mi mulţumiţi pentru nimic! – răspunse serios hindusul.

Stuart se întoarse şi străbătu iute strada. Întoarse capul şi-l văzu pe Chunda Lal nemişcat, privind după el... şi văzu ceva lucind în mâna hindusului: dar parcă nu era luciu auriu, ci al unei lame de pumnal!

După ce dădu colţul, o luă la fugă pentru că se simţea tot slab şi neînarmat, iar privirea mânioasă cu care hindusul i-a refuzat mulţumirile, numai plăcută nu era...

După poziţia lunii, Stuart aprecie că e după miezul nopţii. Adierea răcoroasă îl făcu să-şi dea seama că se află în apropierea fluviului. După zece paşi ajunse la mal. În starea de slăbiciune în care era, scurta goană îl lăsase fără suflare. Îl durea foarte rău gâtul umflat şi respira horcăind. Se sprijini de un perete acoperit cu muşchi şi privi înapoi, spre strada întunecată. Nu se vedea nici un suflet. În afară de murmurul fluviului, tăcerea era deplină. Ar fi dorit să-şi umezească gâtul şi să-şi stingă setea arzătoare, dar speranţa şi disperarea îl mânau grăbit mai departe. După ce mai dădu un colţ, se opri din nou să asculte. Era linişte. Porni mai departe, neştiind ce-l aşteapta, plin de durerea aducerii aminte. Îşi aminti de sărutul fierbinte al despărţirii şi ochii i se umplură de lacrimi. Deodată se împiedică şi se lungi pe trotuar. Trezirea a fost foarte dură.

Din spatele unor tufe sări cineva şi, într-o clipă, îl imobiliză.

– Gura! – se răsti atacantul. Sau aici mori!

Stuart privi obrazul aplecat asupra lui ameninţător, apoi...

-- Sowerby! – gâfâi el.

Strânsoarea slăbi.

-- La dracu'! -- strigă Sowerby. Păi ăsta-i doctorul Stuart!

-- Ce? Ce-i? – se auzi o altă voce dintre tufe. Pardieu, mai spuneți odată... doctor Stuart? -- sări Max Gaston pe trotuar.

– Max! -- se bâlbâi Stuart -- Max!

-- Nom d'un nom! Doi morți se întâlnesc! – strigă Max Gaston. Dar, zău – strânse el mâna doctorului şi vocea îi tremura -- mulțumesc lui Dumnezeu că vă văd!

Stuart era amețit. Nu-şi găsea cuvintele şi se împleticea pe picioare.

– Eu eram convins că v-au ucis! -- zise Max, strângându-i în continuare mâna. Şi cred că şi dumneata ai crezut la fel despre mine! Ştii ce m-a salvat de la moarte? Bandajul gros al lui „Le Balafré"!

Deşurubă capacul unei sticle şi i-o întinse lui Stuart.

– Cred că ai trecut printr-o experiență groaznică! -- zise. Dar spune-mi, ştii deja pe unde este cuibul „Scorpionului"?

– Cum să nu! -- răspunse Stuart trăgând o duşcă zdravănă. Unde-i Dunbar? Trebuie să închidem cu atenție zona, altfel ne scapă!

– Da, cum ne-a înşelat în casa lui Ah-Fang-Fu! strigă Max. Ştiți ce s-a întâmplat? Închipuiți-vă, sub noi, în

pivniţele alea împuţite, aveau o barcă cu motor! În timpul fluxului reuşeau să iasă lână la fluviu, aşa că ne-au scăpat. Dar doi sunt în mâinile noastre!

– Totul a fost din vina mea! – se plânse Sowerby, trist. Am ratat săritura când l-am atacat pe primul chinez care a ieşit şi a avut timp să urle.

– Dar când m-aţi atacat pe mine, n-aţi mai greşit săritura! – constată Stuart, frecându-şi coatele zdrelite.

– Normal! – îl aprobă Sowerby. A doua oară n-am vrut să mai ratez!

– Ce-i larma asta aici? – se auzi o voce din întuneric.

– Ah, inspectore Dunbar! – zise Max.

Dunbar se apropia prin întuneric, urmat de câţiva din oamenii săi. La început nu-l observă pe Stuart şi...

– O să alarmaţi vecinii! – le reproşă el. Cred că e casa următoare, Sowerby, cea care... Măi să fie!

Abia acum îl observă pe Stuart şi sări pe el cu mâna întinsă.

– Doamne ajută! – strigă el, uitând de reproşul pe care-l făcuse cu o clipă înainte.

Îşi strânseră călduros mâinile.

– Dumneata bineînţeles ai citit raportul meu, nu? – întrebă Stuart.

– Da! – răspunse inspectorul, aruncându-i o privire scurtă. Şi având în vedere că aproape v-au sugrumat, vă iert! Dar era mai bine să ştim despre casa asta când...

-- Lasă, inspectore! -- interveni Max. Dumneata nu ai văzut niciodată pe Zarâ-el-Khalâ! Eu am văzut-o şi... îl iert şi eu!

Cap.VI. „JEY BHOWÁNI"

Când uşa se închise după Chunda Lal, Miska rămase nemişcată, ca o statuie, încercând să-şi recâştige stăpânirea de sine. Inima îi bătea sălbatic, pentru că viaţa care până acum era numai groază şi mormânt deschis pentru ea, îşi redobândise toată splendoarea. Acum au mai rămas numai câteva clipe de atenţie încordată... apoi cineva o va lua în braţele lui puternice şi o va feri de toate primejdiile. Iar dacă între timp va fi mai puternică voinţa îngrozitorului chinez, îl va avea pe Chunda Lal.

Uşa se deschise neauzit şi Fo-Hi intră. Se opri şi o privi pe fată.

-- Ah, ghayieh al anticului Egipt! -- zise cu vocea lui guturală, care te înfiora. Ce superbă eşti tu, Miska! Mă readuci în curtea lui Faraon, Miska, vrăjită fiică a lui Isis, Zarâ-el-Khalâ! Duşmanii pot bubui la porţile mele, dar ora asta este a mea!

Cu obişnuitul lui pas calm, se duse până la masă, luă cheile şi... încuie ambele uşi.

Văzând că nici la ajurotul lui Chunda Lal nu mai poate apela, Miska se prăbuşi încet pe sofa, cu ochii măriţi de groază. Dacă nici poliţia nu va veni!

Fo-Hi aruncă cheile pe masă şi se apropie de ea. Fata se ridică şi se retrase. Chinezul respira şuierător şi şovăia.

– Aşa? Deci acordul tău a fost doar o capcană? – zise. Scârba faţă de mine ţi-e mai puternică decât oricând! Deci, - şi la cest cuvânt, focul din sufletul acestui om îngrozitor răbufni ca lava unui vulcan -- dacă bobocul de floare nu se oferă singur, apuc măcar fructul Mării Moarte!

Se repezi spre Miska şi ea fugi ţipând din faţa lui. Ocolind divanul alrgă la uşă şi începu să bată cu pumnii în ea.

– Chunda Lal -- strigă. Chunda Lal!

Fo-Hi întinse mâinile către ea, dar Miska reuşi să scape.

– O, Doamne, milostivule! Chunda Lal!

Strigătul i se stinse într-un geamăt. Fo-Hi o înhăţase! Apucându-i umerii, o întoarse către el ca să i se poată uita în ochi. Geamătul se stinse dureros şi fata rămase nemişcată, privind hipnotizată în ochii lui Fo-Hi. El ridică încet braţul şi întinse degetele către ea. Miska se împleticea.

– Uită-l! – zise chinezul poruncitor, cu vocea lui adâncă şi guturală. Uită-l! Eu vreau asta! Stăm într-o lume goală, tu şi eu, tu Miska şi eu, Fo-Hi, stăpânul tău!

– Stăpânul meu! – şopti fata mecanic.

– Iubitul tău!

– I... ubitul... meu...

– Tu îmi dăruieşti viaţa ta, să fac ce vreau cu ea!

– Ce... vrei...

Fo-Hi îşi ridică pentru o clipă privirea arzătoare.

– O, coajă goală a unei bucurii dispărute! – strigă el.

Înnebunit, o apucă pe Miska în braţe şi-şi adânci ochii în privirea ei stinsă.

– Inima ţi se zbate sălbatic! – îi şopti încordat. Uită-te în ochii mei...

Miska oftă şi ochii i se deschiseră şi mai larg. Se scutură şi pe buze îi apăru încet un zâmbet.

Grătarul de lemn lăcuit fu aruncat la o parte şi în odaie năvăli Chunda Lal. În timp ce Fo-Hi trăgea spre el fata ascultătoare, Chunda Lal, cu kriss-ul ridicat, alergă spre ei cu paşi de felină.

Deja ajunse în spatele lui Fo-Hi şi se întinse ca să izbească. Lama kriss-ului sclipi... şi Fo-Hi îi simţi prezenţa. Cu scurt strigăt gutural, o împinse pe Miska la o parte. Ea se împletici ameţită şi se prăbuşi. Cuţitul nu izbi. Fo-Hi se ridică ţeapăn. Avea mâinile întinse în faţă, cu palmele în jos. Făcea un efort supraomenesc. Respira şuierând. Chunda Lal, cu kriss-ul ridicat, se străduia să-l lovească dar se părea că braţul nu-l ascultă. Îl ţinea neputincios în aer.

Cu ochii larg căscaţi către silueta din faţa lui, începu să gâfâie ca un om care se luptă cu moartea. Fo-Hi întinse

brațul drept și, cu o mișcare a degetelor, îi făcu semn lui Chunda Lal să vină în fața lui.

Și Miska, ca și cum s-ar fi trezit din transă, privea sălbatic în jurul ei, apoi cu gesturi furișate, luă cheile de pe masă și privind spre cuplul îngrozitor încordat, se repezi spre fereastră...

Venele de pe fruntea lui Chunda Lal se umflară. Privirea îi urmărea hipnotizată mâna care se mișca, brațul cu cuțitul căzu și el porni supus. În timp ce ajungea față în față cu știutorul groaznicei taine a Raché - Guranului, Miska dispăru în umbra balconului.

Mișcarea poruncitoare a lui Fo-Hi îl îngenunche pe Chunda Lal și-i aplecă capul. Hindusul se supunea, ca un om care se înecă.

Fo-Hi slăbi pentru moment extraordinara încordare cerebrală și aproape căzu peste omul îngenunchcat în fața lui.

Dar groaznica lui privire nu slăbi nici o clipă pe Chunda Lal. Omul cu voal făcu un pas înapoi și se îndreptă, țeapăn. Kriss-ul zăcea la picioarele lui. Zise:

– Chunda Lal!

Hindusul se ridică, privind cu ochii goi. Fruntea îi era plină de sudoare. Fo-Hi îi arătă tăcut, cuțitul.

Chunda Lal, fără să-și mute privirea de pe fața cu voal a chinezului, se aplecă și începu să caute pe pipăite cuțitul. Când îl găsi, se ridică și rămase nemișcat.

Fo-Hi făcu câțiva pași înapoi până ajunse la masă. Trase de un inel de aramă și, în spatele lui Chunda Lal, se

deschise o trapă. Își ridica apoi dreapta, cu pumnul strâns, ca și cum ar fi ținut cuțitul. Cu stânga, arătă spre trapă. Și zise din nou:

– Túm samajhteho? (Ai înțeles?)

Chunda Lal răspunse mecanic:

– Ai, sahib, tumhara húkm jaldi kiyd jaega! (Da, stăpâne, am înțeles și mă supun!)

Cum își ridică Fo-Hi dreapta, așa ridică și hindusul mâna încleștată pe kriss. Fo-Hi își întinse stânga spre pieptul hindusului și se părea că îl împinge de la distanță, spre trapa deschisă, pas cu pas. Aproape de marginea ei, Chunda Lal se opri, împleticindu-se și scoțând gemete neomenești, cuprins de groaza morții. Era plin de spumă la gură. Ridicându-și mai sus dreapta, Fo-Hi și-o trase brusc spre propriul piept, imitând înfigerea unui cuțit în inimă.

– Jey Bhowáni! – țipă sălbatic. Yah Allah!

Cu un urlet neomenesc, Chunda Lal își înfipse kriss-ul în inimă și căzu pe spate, prin trapa deschisă. Se auzi de jos un zomăit puternic de geamuri sparte. Fo-Hi sări la marginea trapei și privi cu furie în jos. Degetele lui lungi și galbene se strângeau și se desfăceau convulsiv.

– Rămâi culcat acolo! – țipă el – „sluga mea credincioasă"! Furnicile au să-ți curețe carnea de pe oase!

Trânti cu ură capacul trapei, care se închise cu zgomot. Fo-Hi își ridică pumnii strânși și se duse la ușă. Găsind-o încuiată, se uită spre grilajul deschis al ferestrei.

— Miska! — şopti disperat.

În timp ce se îndrepta spre fereastră, în cameră se auzi strident o sonerie. Fo-Hi închise grilajul şi se uită spre sonerie. În aceeaşi clipă, se auzi altă sonerie, cu alt sunet, apoi a treia... apoi a patra...

Omul cu voal păru o clipă dezorientat. Scoase de sub haină o cheie mică. Se duse la dulapul din stânga uşii, vârî cheia într-o broască ascunsă şi încet, întregul dulap se deplasă într-o parte, lăsând la vedere o ieşire secretă.

Fo-Hi se aplecă, privind în întunericul coridorului. Se auzi o bubuitură surdă, din capătul culoarului care ducea la fluviu. Străfulgeră o lumină şi glonţele pătrunse prin colţul dulapului, sfărâmând o mică statuetă de fildeş şi spărgând vitrina.

Împinse în grabă dulapul la loc şi, făcând doi paşi înapoi, îşi desfăcu braţele.

– Miska! — răcni el şi, în vocea lui metalică se simţea cea mai adâncă disperare.

Stătu o vreme aşa, apoi se îndreptă, calm şi înfricoşător. Soneriile nu se mai auzeau.

Calm în continuare, începu să ia din rafturi carte după carte şi le arunca într-un vas mare de bronz, cu trei picioare. Apoi, vărsă peste ele conţinutul unei căni mari de sticlă. Răbufni o pală de fum, apoi totul începu să ardă. Făcu o pauză ascultând cu atenţie.

Din toate părțile se auzea un zgomot confuz de voci și de pași care alergau.

Fo-Hi luă la rând alambicurile, cănile, eprubetele pe care le izbi pe rând de marginea smălțuită a căminului. Distruse și instrumentele și tot ce se mai putea sparge, apoi luă în brațe dulapul de sticlă în care păstra neprețuitele cărți de chimie și în aruncă peste cioburile tuturor tainelor sale, necunoscutelor taine, pe care Occidentul nu le-a cunoscut și nici nu le va cunoaște vreodată.

Cap.VII. ..... CA ADEVĂRAȚII SCORPIONI!

Norul cel negru dispăru și luna lumină casa cu razele ei spectrale. Ambele intrări aveau porțile ferecate și un zid înalt, plin de cioburi de sticlă înconjura casa și grădina.

– Aveți grijă, în iederă există un balcon! – strigă Stuart, privind în lungul străzii luminate de lună. Fac pariu, Max, că aceea de acolo e camera! Ah, vine inspectorul Dunbar... și... încă cineva!

Inspectorul venea cu pași mari spre ei și lângă el fugea o fată, care nu se prea potrivea cu uriașul scoțian. Era Miska, cu hainele ei subțiri de harem.

– Miska! – strigă Stuart, cuprinzând-o în brațele lui puternice. În clipa aceea erau uitați și Max, și Dunbar, era uitat totul.

– Ah! – suspină francezul. Da, sigur! Superb!

Miska se lipea tremurând de Stuart, încercând să îngaime ceva, incoerentă, parcă uitase limba engleză.

– Ascultați, repede! – gemu ea. O, nu mă strânge așa tare! Poftiți toate cheile casei – priviți! Arătă o legătură de chei. Dar nu de la porți. Doi oameni au coborât la capătul tunelului, la fluviu, unde este ascunsă o barcă! Cineva să urce pe iederă, până la camera unde este Fo-Hi. Tu vino cu mine!

Se lipi de Stuart, privindu-l în ochi:

– Da, da, Miska!

– O, Chunda Lal, Chunda Lal! – se înecă ea în plâns. Grăbește-te, grăbește-te! O să-l omoare!

– Hai, doctore! – strigă Max. Și dumneata Dunbar!

Începu să se cațere pe poartă.

– Pe aici! – zise Miska, trăgându-l pe Stuart de braț. O, înnebunesc de frică, de tristețe, de bucurie!

– De bucurie, iubito – șopti Stuart urmându-o.

Ocoliră pe lângă gard, ajungând la poarta grădinii. Stuart opri fata. Chiar dacă soarta întregii lumi era în joc, și poate chiar era, nu putea proceda altfel. Întoarse spre el minunatul chip și o sărută lung. Fata se cutremură fericită în brațele lui.

– Trăiesc! – șopti ea. O, sunt beată de fericire! Chunda Lal e cel care mi-a redat viața, pentru că mi-a spus adevărul. Nu e nimic adevărat cu injecțiile lui, a fost doar un

true care să mă țină înlănțuită. O, Chunda Lal! Să ne grăbim, o să-l omoare!

La poarta grădinii îi aștepta un grup întreg. Sowerby cu doi polițiști rămaseseră să supravegheze poarta și strada, în timp ce Miska îi conducea pe Stuart și pe vânjosul inspector Kelly pe cărarea de lângă zid.

– Grăbiți-vă – șopti ea. Trebuie să ajungem la el, înainte de...

– Așa de mult te temi pentru Chunda Lal! – o întrerupse Stuart.

– O, da! Puterea lui Fo-Hi este supraomenească, dar împotriva mea încă nu a folosit-o! Chunda Lal a fost cel care m-a salvat! Dar pe Chunda Lal îl poate supune cu voința lui. Cine a devenit odată sclavul lui, nu mai are scăpare. Am văzut odată, la Quebec, în Canada, pe cineva uitând totul și acționând după voința lui, cu toate că el era la mii de kilometrii de-acolo!

– Doamne, ce monstru! – se îngrozi Stuart.

Ajunseră la ușa deschisă de unde se vedea coridorul luminat. Miska șovăia.

– Mi-e frică! – șopti ea.

Dădu cheile inspectorului Kelly, alegând una din ele.

– Asta este! – zise. Să aveți revolverele în mână. Să nu vă atingeți de nimic și să nu intrați în cameră, dacă nu vă spun eu! Veniți!

Intrară în coridor şi ajunseră la trepte, când se auzi o bubuitură şi Miska căzu în braţele lui Stuart.

-- O, Chunda Lal! - plânse ea. Chunda Lal.- Asta a fost trapa!

– Trapa? -- se miră inspectorul.

-- Da, trapa! L-a împins... între furnici!

Kelly râse scurt, dar Stuart se înfioră. Îşi amintea bine scheletul nubianului, de pe care furnicile au ros toată carnea în şaizeci şi nouă de minute.

– Am întârziat! -- şopti Miska. Auziţi?

Undeva, deasupra lor, se auzeau mai multe sonerii.

-- Max şi Dunbar au ajuns! -- constată Kelly. După mine!

Străbătu alergând coridorul, până la uşă. Se auzi, de undeva din casă o împuşcătură.

– Ăsta a fost Harvey! -- constată unul din detectivii care venea după ei. Se pare că omul nostru a vrut să dispară prin tunelul care duce la fluviu.

Inspectorul Kelly vârî cheia în broască.

În acelaşi timp, Max ajunse la Balcon, se apucă de balustrada de fier şi se ridică la nivelul ferestrei. Pe acelaşi drum urcase şi Chunda Lal spre moarte şi Miska spre viaţă.

– Ai grijă, să nu se rupă balustrada! – strigă Dunbar de jos.

– E destul de solidă! Urmează-mă, prietene!

Max își scoase revolverul și înaintă curajos spre gratiile deschise, pătrunzând în penumbra misterioasă a încăperii.

În același timp, se deschise una din uși și, în camera plină de fum intră inspectorul Kelly. Max mai văzu și altceva.

Pe un podium, sub un baldachin oriental, bogat împodobit, stătea pe un fel de tron, o umbră îmbrăcată în haine bogate de mandarin, cu voal verde pe față.

– Mon Dieu! În sfârșit! – strigă Max, sărind în cameră. Scorpionul!

În timp ce sărea, iar pe ușă năvăleau oamenii Yard-ului, sub ochii lor se întâmplă ceva ce le păru supranatural.

Ridicând ciocanul de bronz pe care-l avea în mână, FO-Hi lovi clopotul care atârna lângă tron.

Clopotul scoase un sunet lung și gros... care se pierdea încet... În cameră răbufni o lumină orbitoare, se auzi o plesnitură și camera se umplu de un fum înecăcios, iar aerul deveni fierbinte.

Dunbar chiar atunci intra în cameră, pe fereastră și...

– O, Doamne! – strigă el, pe jumătate orbit de lumina fulgerătoare. Priviți... priviți!

Peste cameră se lăsă o tăcere mormântală. În ușă apăru Stuart, ținând-o pe Miska de umeri.

„Tronul zeilor" era gol.

Au fost cu toţii martorii unei minuni a ştiinţei... un corp omenesc transformat instantaneu în atomi!

Max Gaston a fost primul care şi-a redobândit glasul.

-- Suntem învinşi! - - zise. „Scorpionul", înconjurat, s-a distrus pe el însuşi!... Ca şi scorpionii adevăraţi!

- SFÂRŞIT -

DE ACELAS AUTOR :

DIABOLICUL FU – MANCHU
MASCA LUI FU – MANCHU
LOGODNICA LUI FU – MANCHU
FIICA LUI FU – MANCHU
ULTIMA LOVITURA A LUI FU – MANCHU
PRABUSIREA LUI FU - MANCHU